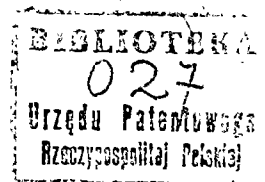

Rok 1950

Nr 1

W I A D O M O Ś C I
URZĘDU PATENTOWEGO
Z D O D A T K I E M
„USPRAWNIENIA PRACOWNICZE“

Styczeń — Luty
1 9 5 0

W A R S Z A W A

Nakładem Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej

Cena 200.— zł.

TREŚĆ ZESZYTU

CZĘŚĆ I.

Ustawy, rozporządzenia, komunikaty: 1. Ustawa z dn. 20. 12 1949 r. o utworzeniu Kolegium Rzeczników Patentowych. 2. Ustawa z dn. 20. 12 1949 r. o wynalazkach i wzorach użytkowych, dotyczących obrony Państwa. 3. Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dn. 23. 12 1949 r. w sprawie wykonywania wynalazków i wzorów użytkowych. 4. Zarządzenie Prezesa Urzędu Patentowego R.P. z dn. 16. 1 1950 r. o wyznaczeniu Komisji Egzaminacyjnej dla kandydatów na stanowiska rzeczników patentowych. 5. Rzecznicy patentowi: wykreślenie z listy; tymczasowe zastępstwo. 6. Komunikat Urzędu Patentowego R.P. w sprawie wykazu patentów udzielonych w latach 1945 - 1948. 7. Komunikat Urzędu Patentowego R.P. w sprawie kopii fotograficznych. 8. Komunikat Urzędu Patentowego R.P. w sprawie ochrony godeł Austrii.

Orzeczenia Urzędu Patentowego R.P.: 9. Orzeczenie Wydziału Odwoławczego z dn. 18. 11 1949 r. nr Odw. 123/49.

Zagranica: Strefy zachodnie Niemiec. 10. Ustawa z dn. 20. 10 1949 r. nr 8 o prawach własności przemysłowej, literackiej i artystycznej państw obcych i obywateli tych państw. 11. Utworzenie Urzędu Patentowego w zachodnich strefach Niemiec.

CZĘŚĆ II.

12. Patenty na wynalazki—udzielenie (od nru 33 929 do Nru 34 000 i od nru 34 002 do nru 34 015); odtwarzanie rejestru; wykreślenia z rejestru. 13. Opisy patentowe. 14. Wzory — rejestracja wzorów użytkowych (od nru 9 484 do nru 9 507) i wzorów zdobniczych nry 7 121 i 7 122; wykreślenia z rejestru. 15. Usprawnienia pracownicze — rejestracja (od nru 223 do nru 800). 16. Opisy usprawnień pracowniczych. 17. Znaki towarowe — rejestracja (od nru 34 868 do nru 34 991); przedłużenie ochrony prawnej znaków; zmiany w rejestrze; odtwarzanie rejestru; unieważnienie rejestracji; wykreślenia z rejestru.

CZĘŚĆ III.

USPRAWNIENIA PRACOWNICZE

(AZ): Przdownicy racjonalizacji w technice Z.S.R.R. — Współzawodnictwo rozwija talenty. — *Gyula Hevesi*: Rozwój węgierskiego ruchu nowatorskiego. — *Paweł Likiert*: Z zagadnień racjonalizatorstwa. — *Roman Zuchowicz*: Zadania Związków zawodowych w rozwoju ruchu wynalazczości i racjonalizacji. — *Inż. St. Rurański*: Nowe formy racjonalizacji grupowej. — *Z. M.*: Ośrodek Metodyczny Współzawodnictwa i Racjonalizacji w Krakowie. — *Inż. Stefan Łowiński*: Czołowi Racjonalizatorzy w Przemysle Hutniczym. — Z całego świata.

SOMMAIRE

1-e PARTIE

Législation, informations: 1. Loi du 20. 12. 1949 portant création du Collège des Agents de brevets. 2. Loi du 20. 12. 1949 relative aux inventions et aux modèles d'utilité concernant la défense nationale. 3. Ordonnance du Président de la Commission d'Etat pour le Planement Economique du 23. 12. 1949 concernant la mise en oeuvre des inventions et des modèles d'utilité. 4. Ordonnance du Président de l'Office des Brevets de la République Polonaise du 16. 1. 1950 concernant la désignation de la Commission d'examen pour les candidats aux postes d'Agents de brevets. 5. Agents de brevets: radiation dans la liste; remplacement provisoire. 6. Communiqué de l'Office des Brevets de la République Polonaise au sujet de la table des brevets accordés dans les années 1945 - 1948. 7. Communiqué de l'Office des Brevets de la République Polonaise au sujet des copies photographiques. 8. Communiqué de l'Office des Brevets de la République Polonaise au sujet de la protection des emblèmes d'Autriche.

Jurisprudence: 9. Arrêt de la Section de recours du 18. 11. 1949 Nr Odw. 123/49.

Etranger: Zones occidentales d'Allemagne. 10. Loi No 8 du 20. 10. 1949 concernant les droits de propriété industrielle, littéraire et artistique des nations étrangères et de leurs ressortissants. 11. Création d'un Office des brevets dans les zones occidentales d'Allemagne.

2me PARTIE

Brevets d'invention — délivrance (du no 33 929 au no 34 000 et du no 34 002 au no 34 015); reconstruction du registre; radiations dans le registre. 13. **Brevets imprimés.** 14. **Modèles** — enregistrement des modèles d'utilité (du no 9 484 au no 9 507) et des modèles d'ornement nos 7 121 et 7 122; radiations dans le registre. 15. **Perfectionnements ouvriers** — enregistrement (du no 223 au no 800). 16. **Exposés des perfectionnements ouvriers.** 17. **Marques de fabrique ou de commerce** — enregistrement (du no 34 868 au no 34 991); renouvellements des marques; changements dans le registre; reconstruction du registre; annulation de l'enregistrement; radiations dans le registre.

3me PARTIE

Perfectionnements ouvriers.

W I A D O M O Ś C I URZĘDU PATENTOWEGO

Warszawa, 28 lutego 1950

Nr 1

Poz. 1-17

USTAWY, ROZPORZĄDZENIA, KOMUNIKATY

1 U S T A W A

z dnia 20 grudnia 1949 r.

o utworzeniu Kolegium Rzeczników Patentowych

Art. 1. Tworzy się przy Urzędzie Patentowym Rzeczypolitej Polskiej Kolegium Rzeczników Patentowych, zwane w dalszych artykułach Kolegium. Nadzór nad Kolegium sprawuje Prezes Urzędu Patentowego.

Art. 2. Kolegium jest powołane do:

- 1) udzielania osobom zainteresowanym porad i pomocy technicznej i prawnej w sprawach wynalazków, wzorów użytkowych i zdobniczych oraz znaków towarowych.
- 2) współdziałania z instytucjami państwowymi i społecznymi w dziedzinie popierania twórczości technicznej, a w szczególności do współdziałania z instytucjami naukowo - badawczymi oraz z innymi instytucjami o podobnym charakterze w zakresie udzielania osobom zainteresowanym porad i pomocy technicznej,
- 3) zastępowania osób zainteresowanych przed Urzędem Patentowym w sprawach wymienionych w pkt. 1.

Art. 3. Kolegium zastępuje osoby zainteresowane (art. 2 pkt. 3) na podstawie pełnomocnictwa, udzielonego Kolegium lub jego członkowi. Przewodniczący Kolegium wyznacza członka Kolegium lub aplikanta do prowadzenia poszczególnej sprawy.

Art. 4. Kolegium może mieć oddziały rejonowe. Oddziały te powołuje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w drodze zarządzenia, wydanego na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego.

Art. 5. Na czele Kolegium stoi przewodniczący mianowany spośród członków Kolegium przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego.

Art. 6. 1. Członkami Kolegium są rzecznicy patentowi, mianowani przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego.

2. Poza tym w Kolegium zatrudnieni są mianowani przez Prezesa Urzędu Patentowego na wniosek przewodniczącego Kolegium:

- 1) aplikanci na stanowiska rzeczników patentowych,
- 2) pracownicy służb specjalnych,
- 3) pracownicy służby ogólnej.

Art. 7. 1. Rzecznikiem patentowym może być obywatel polski, stale w Polsce zamieszkały, korzystający z pełni praw obywatelskich, który ukończył wyższą szkołę techniczną lub równorzędne studia techniczne i złożył przed komisją w Urzędzie Patentowym egzamin na stanowisko rzecznika patentowego, a ponadto:

- 1) odbył dwuletnią aplikację w Kolegium, albo
- 2) pełnił służbę w Urzędzie Patentowym przez okres dwuletni na stanowisku pracownika jednej ze służb specjalnych, w tym przez okres co najmniej jednoroczny w dziale wynalazków i co najmniej sześciomiesięczny w dziale znaków towarowych oraz odbył trzymiesięczną aplikację w Kolegium, albo
- 3) wykazał się czteroletnią praktyką w sprawach patentów,

wzorów i znaków towarowych i odbył trzymiesięczną aplikację w Kolegium.

2. Rzecznikiem patentowym może być również obywatel polski, stale w Polsce zamieszkały, korzystający z pełni praw obywatelskich, który:

- 1) ukończył wydział prawa na jednym z uniwersytetów w Polsce lub uzyskał nostryfikację odpowiedniego zagranicznego dyplomu w myśl obowiązujących przepisów,
- 2) pełnił służbę w Urzędzie Patentowym na stanowisku pracownika jednej ze służb specjalnych przynajmniej przez okres czteroletni, w tym przez okres co najmniej dwuletni w dziale wynalazków i co najmniej roczny w dziale znaków towarowych,
- 3) odbył trzymiesięczną aplikację w Kolegium oraz
- 4) złożył przed komisją w Urzędzie Patentowym egzamin na stanowisko rzecznika patentowego.

3. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego ma prawo ogólnie lub w przypadkach szczególnie uzasadnionych zwalniać kandydatów na stanowiska rzeczników patentowych, o których mowa w ust. 1, od wszystkich lub niektórych wymagań, przewidzianych w ust. 1 pkt. 1—3, a kandydatów na te stanowiska, o których mowa w ust. 2, — od wszystkich lub niektórych wymagań, przewidzianych w ust. 2 pkt 2 i 3.

4. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego określi in drodze zarządzenia przedmiot egzaminu na stanowisko rzecznika patentowego.

5. Komisję egzaminacyjną na stanowisko rzecznika patentowego w składzie przewodniczącego i czterech członków wyznacza Prezes Urzędu Patentowego.

Art. 8. Przewodniczący, członkowie Kolegium, aplikanci na stanowiska rzeczników patentowych oraz inni pracownicy Kolegium są pracownikami państwowymi. Mogą oni być również zatrudnieni na podstawie umowy o pracę.

Art. 9. 1. Za czynności Kolegium, wymienione w art. 2 pkt 1) i 3), pobiera się opłaty od osób zainteresowanych.

2. Wysokość opłat, sposób ich uiszczania oraz przypadki, w których opłat się nie pobiera lub pobiera się opłaty zmniejszone, ustala Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego in drodze rozporządzenia, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 10. Budżet Kolegium stanowi odrębny rozdział budżetu Urzędu Patentowego.

Art. 11. 1. Kolegium działa na podstawie niniejszej ustawy oraz statutu.

2. Statut nadaje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego in drodze zarządzenia.

3. Statut ustali szczegółowo organizację i zakres działania Kolegium.

Art. 12. Członkowie Kolegium i aplikanci podlegają w zakresie naruszenia obowiązków służbowych komisji dyscyplinarnej, powołanej przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego. Organizację komisji dyscyplinarnej i tryb postępowania przed nią ustali statut.

Art. 13. 1. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może na wniosek Prezesa Urzędu Pa-

tentowego w ciągu jednego roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy mianować rzecznikiem patentowym lub zezwolić na zatrudnienie na tym stanowisku na zasadzie umowy o pracę obywatela polskiego, stale w Polsce zamieszkałego, korzystającego z pełni praw obywatelskich, który:

- 1) wykonywał lub wykonuje zawód adwokata w kraju i wykazuje się co najmniej czteroletnią praktyką zawodową w dziale wynalazków, odpowiadającą czynnościom rzecznika patentowego,
- 2) odbył trzymiesięczną aplikację w Kolegium oraz
- 3) złożył przed komisją w Urzędzie Patentowym egzamin na rzecznika patentowego.

2. Przepisy art. 7 ust. 3 mają odpowiednie zastosowanie.

Art. 14. Rzecznicy patentowi, objęci urzędową listą rzeczników patentowych w dniu 1 grudnia 1949 r. oraz wpisani na listę po tej dacie, stają się członkami Kolegium o charakterze pracowników kontraktowych. Rzecznicy ci przestają być członkami Kolegium, jeżeli w przeciągu trzech miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej ustawy ich stosunek służbowy nie zostanie uregulowany w drodze mianowania lub zawarcia umowy o pracę.

Art. 15. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy członkowie Kolegium tracą uprawnienia do wykonywania czynności zawodowych we własnym imieniu i na własny rachunek, wyjąwszy przypadki, o których mowa w ust. 2 i 3.

2. Do czasu zorganizowania Kolegium, nie dłużej jednak niż w przeciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, członkowie Kolegium mogą przyjmować zlecenia oraz pełnomocnictwa bezpośrednio od osób zainteresowanych i wykonywać wszelkie czynności zgodnie z otrzymanymi zleceniami we własnym imieniu i na własny rachunek.

3. Jeżeli rzecznik patentowy nie będzie mógł załatwić w okresie sześciu miesięcy spraw, przyjętych przed wejściem w życie niniejszej ustawy oraz wymienionych w ust. 2, powinien zgłosić przewodniczącemu Kolegium wniosek o przedłużenie terminu. Do przedłużenia terminu upoważniony jest Prezes Urzędu Patentowego, który rozstrzyga na wniosek przewodniczącego Kolegium.

4. Pełnomocnictwa udzielone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy lub w terminie, określonym w ust. 2, zachowują moc do czasu zakończenia sprawy w Urzędzie Patentowym. Jednakże po upływie terminu, przewidzianego w ust. 3, dalszy tok sprawy odbywa się w ramach działalności Kolegium i na jego rachunek.

5. Członkowie Kolegium obowiązani są składać przewodniczącemu Kolegium miesięczne wykazy i sprawozdania ze spraw prowadzonych przez nich z mocy udzielonych im pełnomocnictw zgodnie z ust. 2 i 3.

Art. 16. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) z późniejszymi zmianami wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 36 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„Zgłoszenie powinno zawierać wniosek o udzielenie patentu, oznaczenie wynalazku, imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania zgłaszającego; gdy zgłaszający ma miejsce zamieszkania za granicą, powinien wyznaczyć Kolegium Rzeczników Patentowych, jako swego pełnomocnika i upoważnić je przynajmniej do odbioru wszelkich pism od władz i od osób zainteresowanych, w szczególności także do odbioru skarg, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu”;

- 2) art. 121 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„Zgłoszenie powinno zawierać wniosek o zarejestrowanie wzoru, oznaczenie przedmiotu, którego dotyczy zgłoszenie, imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania zgłaszającego. Zgłaszający, który ma miejsce zamieszkania za granicą, powinien — gdy chodzi o wzór użytkowy — wyznaczyć

Kolegium Rzeczników Patentowych, a gdy chodzi o wzór zdobniczy — bądź Kolegium Rzeczników Patentowych, bądź adwokata, mieszkającego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej jako swego pełnomocnika z upoważnieniem przynajmniej do odbioru wszystkich pism od władz i od osób zainteresowanych, w szczególności także do odbioru skarg, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu”.

- 3) w art. 194 ust. (1) wyrazy: „a gdy zgłaszający mieszka za granicą — również adwokata lub rzecznika patentowego, mieszkającego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, którego zgłaszający winien wyznaczyć” zastępuje się wyrazami: „gdy zgłaszający ma miejsce zamieszkania za granicą powinien wyznaczyć bądź Kolegium Rzeczników Patentowych, bądź adwokata, zamieszkującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.”;

- 4) art. 239 otrzymuje brzmienie:

„Osoby zainteresowane mogą występować przed Urzędem Patentowym osobiście lub przez pełnomocników. Pełnomocnikami mogą być tylko: Kolegium Rzeczników Patentowych, działające przez członka Kolegium, wyznaczonego do prowadzenia danej sprawy przez przewodniczącego Kolegium, lub adwokaci. Adwokat nie może być pełnomocnikiem w sprawach zgłoszeń wynalazków i wzorów użytkowych.”;

- 5) art. 240 — 243 uchyla się.

Art. 17. Pełnomocnictwo, udzielone adwokatowi przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w sprawach, wymienionych w art. 239 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) w brzmieniu, nadanym niniejszą ustawą, zachowuje moc do czasu zakończenia sprawy w Urzędzie Patentowym.

Art. 18. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc dekret z dnia 12 września 1947 r. o wyjątkowym dopuszczeniu do wykonywania czynności zawodowych rzecznika patentowego (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 330).

Art. 19. Wykonanie ustawy porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrom Sprawiedliwości i Skarbu.

Art. 20. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: (—) *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: (—) *J. Cyrankiewicz*

Wiceprezes Rady Ministrów i Przewodniczący Państwowej

Komisji Planowania Gospodarczego: (—) *H. Minc*

Minister Sprawiedliwości: (—) *H. Świątkowski*

Minister Skarbu: (—) *K. Dąbrowski*

(Dz. U. R. P. z dn. 29. 12. 1949 r. nr 63, poz. 495).

2

U S T A W A

z dnia 20 grudnia 1949 r.

o wynalazkach i wzorach użytkowych, dotyczących obrony Państwa

Art. 1. 1. Wynalazki i wzory użytkowe, dotyczące obrony Państwa, stanowią tajemnicę państwową w rozumieniu dekretu z dnia 26 października 1949 r. o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 437).

2. Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, wydane w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, może określić, jakiego rodzaju wynalazki i wzory użytkowe dotyczą obrony Państwa.

Art. 2. Twórca lub twórcy wynalazku lub wzoru użytkowego, dotyczącego obrony Państwa, zarówno obywatele polscy, jak i cudzoziemcy stale zamieszkujący w Polsce albo ich następcy prawni obowiązani są zgłosić niezwłocznie z zachowaniem tajności wynalazek lub wzór użytkowy do Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej bądź podać do wiadomości Ministrowi Obrony Narodowej. Osoby te mogą rów-

niez wynalazek lub wzór użytkowy zgłosić do Urzędu Patentowego i jednocześnie podać do wiadomości Ministrowi Obrony Narodowej.

Art. 3. Wynalazki i wzory użytkowe, dotyczące obrony Państwa, dokonane przez obywateli polskich albo dokonane w Polsce przez cudzoziemców stale zamieszkujących w Polsce, nie mogą być bez zezwolenia Ministra Obrony Narodowej zgłaszane do opatentowania lub zarejestrowania za granicę, ani też za granicą przez nich wykonywane lub zbywane pod tytułem odpłatnym bądź darmym.

Art. 4. Urządzący wystawy mają obowiązek niezwłocznego zawiadomienia Ministra Obrony Narodowej o zgłaszanych na wystawy jako eksponaty wynalazkach i wzorach użytkowych, dotyczących obrony Państwa; te wynalazki i wzory użytkowe mogą być wystawiane jedynie za zgodą Ministra Obrony Narodowej.

Art. 5. Publikowanie wiadomości o wynalazkach i wzorach użytkowych, dotyczących obrony Państwa, oraz ujawnianie w jakikolwiek sposób ich istoty jest zakazane. Minister Obrony Narodowej może zezwolić na publikowanie wiadomości o wynalazkach i wzorach użytkowych, dotyczących obrony Państwa, i ujawnianie ich w zakresie i na warunkach przez niego ustalonych.

Art. 6. Osoby, pracujące nad wynalazkami i wzorami użytkowymi, dotyczącymi obrony Państwa, jako też instytucje i zakłady, w których odbywają się prace nad tego rodzaju wynalazkami i wzorami użytkowymi, są obowiązane do zabezpieczenia tajności tych prac.

Art. 7. Urząd Patentowy przesyła Ministrowi Obrony Narodowej wykazy zgłoszonych wynalazków i wzorów użytkowych, a opisy i rysunki zgłoszonych wynalazków i wzorów użytkowych, dotyczących obrony Państwa, przekazuje temu ministrowi niezwłocznie.

Art. 8. Osobom upoważnionym przez Ministra Obrony Narodowej przysługuje prawo wglądu do akt zgłoszeń w Urzędzie Patentowym. Minister Obrony Narodowej ma prawo żądania odroczenia na określony czas udzielenia patentu lub zarejestrowania wzoru użytkowego.

Art. 9. 1. Jeżeli wynalazek lub wzór użytkowy zostanie uznany przez Ministra Obrony Narodowej za dotyczący obrony Państwa, prawo do wynalazku lub wzoru użytkowego oraz prawo wyłącznego korzystania z nich przechodzi na Państwo, a twórca wynalazku lub wzoru użytkowego otrzymuje wynagrodzenie, którego wysokość w braku porozumienia ustala Komisja Rozjemcza do spraw wynalazków i wzorów użytkowych, dotyczących obrony Państwa.

2. Minister Obrony Narodowej może żądać, aby na taki wynalazek udzielono patentu tajnego, lub aby taki wzór użytkowy zarejestrowano jako tajny.

3. Minister Obrony Narodowej może zażądać uchylecia tajności zgłoszonego wynalazku lub wzoru użytkowego albo udzielonego patentu lub zarejestrowanego wzoru użytkowego jako tajnego.

Art. 10. O decyzji Ministra Obrony Narodowej, uznającej zgłoszony wynalazek lub wzór użytkowy za dotyczący obrony Państwa, Urząd Patentowy zawiadamia niezwłocznie zgłaszającego.

Art. 11. Patenty i wzory użytkowe tajne wpisuje się do osobnych rejestrów dostępnych dla upoważnionych. Opisów patentów tajnych nie ogłasza się drukiem.

Art. 12. 1. Jeżeli Minister Obrony Narodowej zawiadomi Urząd Patentowy, że prawo do zgłoszonego wynalazku lub wzoru użytkowego przysługuje Skarbowi Państwa, a nie zgłaszającemu, wówczas Urząd Patentowy — do czasu rozstrzygnięcia sporu o to prawo — wstrzyma udzielenie patentu lub zarejestrowanie wzoru użytkowego.

2. Spór, określony w ust. 1, rozstrzyga Komisja Rozjemcza, o której mowa w art. 9 ust. 1.

Art. 13. Instrukcje, wydane przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, określają tryb i sposób postępowania przy uznawaniu wynalazków i wzorów użytkowych za dotyczące obrony Państwa, sposób prowadzenia i przechowywania korespondencji i przechowywania tajnych akt zgłoszeń, patentów i zarejestrowanych wzorów użytkowych oraz wskazały osoby upoważnione do wglądu do akt i rejestrów tajnych.

Art. 14. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w drodze zarządzenia, wydanego w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, powoła Komisję Rozjemczą do spraw wynalazków i wzorów użytkowych, dotyczących obrony Państwa, oraz określi jej skład i tryb postępowania.

Art. 15. 1. Kto nie dopełnia, określonego w art. 2 lub 4, obowiązku niezwłocznego zgłoszenia do Urzędu Patentowego lub zawiadomienia Ministra Obrony Narodowej, albo nie dopełnia, określonego w art. 6, obowiązku zabezpieczenia tajności prac — podlega karze więzienia do lat trzech lub aresztu.

2. Jeżeli w związku z czynem, określonym w ust. 1, doszło lub mogło dojść do ujawnienia tajemnicy państwowej — sprawca podlega karze więzienia do lat pięciu.

3. Jeżeli sprawca czynu, określonego w ust. 2, działa nieumyślnie — podlega karze więzienia do lat dwóch lub aresztu.

4. Jeżeli przestępstwo, określone w ust. 1, 2 lub 3, popełnia urzędnik w związku ze służbą, sąd może wymierzyć karę o połowę wyższą od najwyższego wymiaru kary, przewidzianego za dane przestępstwo.

5. W przypadkach mniejszej wagi sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Art. 16. W sprawach o przestępstwa, określone w art. 15, stosuje się przepisy art. 12 i 13 dekrety z dnia 26 października 1949 r. o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 437).

Art. 17. W razie skazania za czyn, stanowiący naruszenie przepisu art. 3, sąd orzeka karę dodatkową przypadku wszelkich praw do wynalazku, patentu lub wzoru użytkowego.

Art. 18. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) z późniejszymi zmianami wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 43 otrzymuje brzmienie:

„Opisy wynalazków, z wyjątkiem opisów wynalazków tajnych, są jawne i dla każdego dostępne od chwili powzięcia przez Urząd Patentowy (Wydział Zgłoszeń Wynalazków) uchwały o udzieleniu patentu.”

2) art. 128 uchyla się,

3) art. 129 otrzymuje brzmienie:

„Opisy wzorów użytkowych oraz ich załączniki z wyjątkiem opisów wzorów użytkowych tajnych, są jawne i dla każdego dostępne od chwili powzięcia przez Urząd Patentowy (Wydział Zgłoszeń Wzorów) uchwały o rejestracji wzoru użytkowego.”

Art. 19. Wykonanie ustawy porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrowi Obrony Narodowej.

Art. 20. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Prezydent Rzeczypospolitej: (—) *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: (—) *J. Cyrankiewicz*

Wiceprezes Rady Ministrów i Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: (—) *H. Mine*

Minister Obrony Narodowej: (—) *K. Rokossowski*
Marszałek Polski

Dz. U. R. P. z dn. 29. 12. 1949 r. nr 63, poz. 496)

3

Z A R Z Ą D Z E N I E
PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 23 grudnia 1949 r.

zn. OP-16-28-10136/149

w sprawie wykonywania wynalazków i wzorów użytkowych

W celu umożliwienia wykorzystania w przedsiębiorstwach i zakładach gospodarki uspołecznionej wynalazków i wzorów użytkowych, mających znaczenie dla gospodarki narodowej, zarządzam, co następuje:

§ 1.

Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej zawiadamia niezwłocznie właściwe ministerstwa o każdym udzielonym patencie na wynalazek, który ma znaczenie dla gospodarki narodowej oraz przesyła właściwym ministerstwom opisy patentowe takich wynalazków. Zawiadomienia i opisy patentowe należy przysyłać do departamentów technicznych lub innych odpowiednich jednostek właściwych ministerstw.

§ 2.

Właściwe ministerstwo zawiadamia w ciągu 2 miesięcy Urząd Patentowy, czy zamierza wynalazek wykonywać, wymieniając przedsiębiorstwa i zakłady gospodarki uspołecznionej, które mają wynalazek wykonywać, albo że nie jest wynalazkiem zainteresowane.

§ 3.

Petraktacje z właścicielem co do nabycia patentu lub uzyskania licencji prowadzi zainteresowane ministerstwo, które może zlecić prowadzenie układów podległej jednostce organizacyjnej. O przebiegu pertraktacji i o ich wyniku podlegała jednostka organizacyjna informuje ministerstwo. Umowę z właścicielem co do nabycia patentu lub uzyskania licencji zawiera ministerstwo lub podlegała jednostka organizacyjna na podstawie upoważnienia ministra.

§ 4.

W braku porozumienia z właścicielem patentu, mają zastosowanie przepisy art. 61 — 66 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr. 39 poz. 384 z 1928 r., nr. 10 poz. 63 z 1933 r., nr. 58 poz. 334 z 1945 r., i z 1948 r. nr. 24 poz. 164 i nr. 44 poz. 315). Wniosek, o którym mowa w art. 61 powołanego rozporządzenia, może być złożony dopiero po uprzednim uzyskaniu zgody Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 5.

Właściwe ministerstwa składają corocznie do końca roku kalendarzowego Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego sprawozdania o wykonywaniu wynalazków, o których mowa w niniejszym zarządzeniu. Odpisy tych sprawozdań ministerstwa przesyłają jednocześnie Urzędowi Patentowemu.

§ 6.

Przepisy niniejszego zarządzenia mają odpowiednie zastosowanie do zarejestrowanych wzorów użytkowych, mających znaczenie dla gospodarki narodowej.

§ 7.

Przepisy niniejszego zarządzenia nie mają zastosowania do wynalazków i wzorów użytkowych dotyczących obrony Państwa.

Za Przewodniczącego Państwowej Komisji
Planowania Gospodarczego

E. Szyr
Minister

4

Z A R Z Ą D Z E N I E

Prezesa Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej

z dnia 16 stycznia 1950 r.

nr Pr. I. 2/589

o wyznaczeniu Komisji Egzaminacyjnej dla kandydatów
na stanowiska rzeczników patentowych

Na podstawie art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. o utworzeniu Kolegium Rzeczników Patentowych (Dz. U. R. P. nr 63, poz. 495) wyznaczam pod moim przewodnictwem Komisję Egzaminacyjną dla kandydatów na stanowiska rzeczników patentowych w następującym składzie: wiceprezes inż. Włodzimierz Choynowski, naczelnik wydziału Wacław Olszewski, naczelnik wydziału inż. Aleksander Tytz i naczelnik wydziału mgr Aleksander Żywicki — członkowie oraz naczelnik wydziału dr Władysław Grabowicz i naczelnik wydziału inż. Julian Madeyski — zastępcy członków.

Prezes Urzędu Patentowego R. P.

Inż. *Z. Muszyński*

5

RZECZNIICY PATENTOWI

WYKREŚLENIE Z LISTY

Czesław R a c z y Ń s k i inż., w Poznaniu, — wykreślony z listy rzeczników patentowych dnia 5 grudnia 1949 r. na własną prośbę.

TYMCZASOWE ZASTĘPSTWO

Na podstawie art. 243 ust. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384) tymczasowym zastępcą do dalszego prowadzenia spraw, powierzonych inż. Czesławowi Raczyńskiemu, rzecznikowi patentowemu, został ustanowiony rzecznik patentowy mgr Andrzej A u w Poznaniu, ul. Wojskowa 19.

6

K O M U N I K A T

Urzędu Patentowego R. P.

w sprawie wykazu patentów udzielonych
w latach 1945 — 1948

Podaje się do wiadomości, że wyszedł z druku „Wykaz patentów udzielonych przez Urząd Patentowy w latach 1945 — 1948”.

Wymieniony wykaz można nabywać w Administracji Wydawnictw Urzędu Patentowego R. P. — Warszawa, Al. Niepodległości 188/192. Cena 1 egz. Zł. 400.—

7

K O M U N I K A T

Urzędu Patentowego R. P.

w sprawie kopii fotograficznych

Urząd Patentowy R. P. rozpoczął wydawanie — na życzenie zainteresowanych — kopii fotograficznych opisów patentowych, zarejestrowanych wzorów użytkowych oraz innych dokumentów, dostępnych dla stron.

Za każdą stronicę odbitki fotograficznej pisma ręcznego, maszynowego, druku lub rysunku pobiera się po zł 300. — Należne kwoty winny być uiszczane na konto nr I-3577 („Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej”) w Powstecznej Kasie Oszczędności.

8

K O M U N I K A T
Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej
w sprawie ochrony godeł Austrii
(Nr Pr. II. 8/151)

Na podstawie art. 177 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384) w związku z postanowieniami art. 6 — ter Konwencji Związkowej Paryskiej o ochronie własności przemysłowej, przejranej w Hadze dnia 6 listopada 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. nr 2, poz. 8) Urząd Patentowy R. P. podaje do publicznej wiadomości, że na życzenie Administracji austriackiej ochronę z art. 177 ust. 1 f) i ust. 4 wymienionego wyżej rozporządzenia rozciąga się na godła Austrii.

Reprodukcje wymienionych godeł są wyłożone do ogólnego wglądu w Wydziale Zgłoszeń Znaków Towarowych Urzędu Patentowego R. P.

Warszawa, dn. 15 lutego 1950 r.

Prezes Urzędu Patentowego R. P.
Inż. Z. Muszyński

ORZECZENIA URZĘDU PATENTOWEGO R. P.

9

Wydział Odwoławczy

Do interpretacji art. 177 (1) c) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384).

Wydział Odwoławczy Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie z odwołania firmy Wytwórnia Chemiczna Środków Dezynfekcyjnych Walery Karwański w Warszawie od uchwały Wydziału Zgłoszeń Znaków Towarowych z dn. 28 lutego 1949 r. nr Z. 51400, odmawiającej zarejestrowania znaku towarowego słownego „Bebedont — W. Karwański, Warszawa”, postanowił:

uchwałę Wydziału Zgłoszeń Znaków Towarowych z dnia 28 lutego 1949 r. zatwierdzić.

(Orzeczenie z dn. 18 listopada 1949 r. nr Odw. 123/49)

Uzasadnienie

Firma Wytwórnia Chemiczna Środków Dezynfekcyjnych Walery Karwański w Warszawie zgłosiła dnia 18 stycznia 1949 r. za Nr Z. 51400 znak towarowy słowny „Bebedont — W. Karwański, Warszawa” dla środków leczniczych, higienicznych, dentystycznych, dezynfekcyjnych, odżywczych, ekstraktów słodowych, preparatów farmaceutycznych, materiałów aptecznych i opatrunkowych, perfumerii, kosmetyków, mydeł toaletowych, gąbek, kremów i innych środków toaletowych. W zgłoszeniu umieszczono wyjaśnienie, że zarejestrowany dnia 28 grudnia 1934 r. za Nr Rej. 25234 na rzecz firmy Warszawskie Laboratorium Kosmetyczne „Wu-El-Ka” S. Szofman i S-ka w Warszawie dla kosmetyków, perfumerii itd. znak towarowy słowny „Bebedont” nie może stanowić przeszkody do rejestracji zgłoszonego znaku, gdyż firma „Wu-El-Ka” nie odnowiła ochrony swego znaku na dalsze dziesięciolecie, żadne z przedsięwzięć przedwojennych Szaloma Szofmana (skład apteczny i laboratorium kosmetyczne) nie są obecnie czynne, a on sam został zamordowany w getcie przez Niemców.

Wydział Zgłoszeń Znaków Towarowych uchwałą z dnia 28 lutego 1949 r. na podstawie art. 198 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) odmówił zarejestrowania powyższego znaku z

powodu przeszkód z art. 181 i 177, 1, c) cyt. rozporządzenia, polegających na tym, że znak zgłoszony jest taki sam jak zarejestrowany dnia 23 grudnia 1934 r. za Nr Rej. 25234 na rzecz firmy Warszawskie Laboratorium Kosmetyczne „Wu-El-Ka” S. Szofman i S-ka w Warszawie dla perfumerii i kosmetyków znak słowny „Bebedont”, który od szeregu lat jest tak rozpowszechniony i znany na rynku polskim, że odbiorcy mogliby oczywiście być wprowadzani w błąd, gdyby zgłaszająca firma opatrywała swe wyroby znakiem, którego najistotniejszą część stanowi wyraz „Bebedont”.

W odwołaniu od powyższej uchwały zarzuciła firma W. Karwański, że przeszkody, wymienione w zaskarżonej uchwałce, wcale nie istnieją, gdyż ani ochrona prawna znaku Nr 25234 nie została wznowiona, ani znak ten nie został wpisany do odtworzonego rejestru znaków towarowych. Prawo z rejestracji znaku Nr 25234 wygasło dnia 28 marca 1945 r. z powodu nieuiszczenia opłaty za drugie dziesięciolecie (art. 184 lit. a), a ponieważ od śmierci S. Szofmana znak faktycznie nie był używany, przeto wyszedł z pamięci dawnych odbiorców i nie może być mowy o przeszkodzie z art. 177 (1), lit. c). Zgodnie z przepisem art. 179 (2), ustała przeszkoda do rejestracji zgłoszonego znaku z upływem trzech lat od wygaśnięcia prawa z rejestracji znaku Nr 25234, co nastąpiło wskutek nie odnowienia ochrony do dnia 28 marca 1945 r. oraz wobec nieistnienia przedsiębiorstwa, dla którego znak był zarejestrowany. Nieistnienie przedsiębiorstwa stwierdza złożone w aktach Wydziału Zgłoszeń Nr Z50204 zaświadczenie Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie z dnia 26 lipca 1948 r. oraz informacja adresowa Wydziału Ewidencji Ludności st. m. Warszawy z dnia 20 lipca 1948 r. Na podstawie powyższych wywodów prosiła odwołująca się firma o uchylenie zaskarżonej uchwały i zlecenie Wydziałowi Zgłoszeń Znaków Towarowych zarejestrowania zgłoszonego znaku.

Na posiedzeniu z dnia 27 czerwca 1949 r. po zreferowaniu sprawy i przemówieniu pełnomocnika firmy, który popierał odwołanie, Wydział Odwoławczy postanowił rozprawy odroczyć i zasięgnąć opinii sfer fachowych, czy znak towarowy słowny „Bebedont” znany jest na rynku dla oznaczania środków higienicznych, dentystycznych, dezynfekcyjnych, preparatów farmaceutycznych, kosmetyków, perfumerii, mydeł toaletowych itp., jako znak jakiego przedsiębiorstwa i od jakiego czasu.

Ankieta rozpisana wśród Izb Przemysłowo-Handlowych dała następujące wyniki:

Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie zakomunikowała, że znak słowny „Bebedont” znany był przed wojną jako znak firmy Warszawskie Laboratorium Kosmetyczne „Wu-El-Ka” S. Szofman i S-ka w Warszawie dla oznaczania pasty do zębów dla dzieci o smaku pomarańczowym. Firma ta produkowała również znany i wprowadzony na rynek puder (jako przysypka dla dzieci) pod nazwą „Bebe”.

Wedle odpowiedzi Izby Przemysłowo-Handlowej w Łodzi znak „Bebedont” nie jest znany na jej terytorium.

Izba Przemysłowo-Handlowa w Krakowie udzieliła analogicznej odpowiedzi jak izba warszawska z dodatkiem, że pasta „Bebedont” była produkowana mniej więcej od r. 1937.

Izba Przemysłowo-Handlowa w Poznaniu odpowiedziała, że znak „Bebedont” nie jest na ogół znany drogistom poznańskim z wyjątkiem firmy A. Barcikowski S. A. i firmy Henryk Żak, które przypominają sobie, że znak ten był używany do oznaczania pasty do zębów dla dzieci o smaku pomarańczowym oraz innych kosmetyków i perfumerii, wyrabianych przez firmę S. Szofman i Ska w Warszawie.

Izba Przemysłowo-Handlowa w Lublinie podała, że znak „Bebedont” znany był jako oznaczenie pasty do zębów, wyrabianej przez Laboratorium Kosmetyczne „Wu-El-Ka” w Warszawie.

Izby katowicka i gdyńska stwierdziły również, że na ich terytoriach znak „Bebedont” znany był od szeregu lat przed wojną (wedle zebranych informacji od r. 1931, 1934 a nawet 1927) jako marka pasty do zębów dla dzieci z wytwórni firmy Szofman w Warszawie.

Izba Przemysłowo-Handlowa w Szczecinie doniosła, że w jej okręgu preparaty ze znakiem „Bebedont” znane były przed wojną, a obecnie nie są prowadzone.

Wreszcie Izba Przemysłowo-Handlowa we Wrocławiu oświadczyła, że nie może udzielić informacji, gdyż na jej rynku nie spotyka się artykułów o nazwie „Bebedont”.

Izby aptekarskie nadesłały następujące opinie:

Naczelna Izba aptekarska w Warszawie nie zauważyła na rynku preparatów kosmetycznych ze znakiem „Bebedont”, a na preparaty farmaceutyczne znak ten nie był stosowany.

Okręgowa Izba Łódzka odpowiedziała, że znak „Bebedont” nie oznaczał artykułów prowadzonych przez apteki.

Wedle odpowiedzi Izby Krakowskiej znak „Bebedont” nie jest znany na jej rynku.

Okręgowa Izba Poznańska doniosła, że na jej terenie nie są znane preparaty farmaceutyczne pod znakiem „Bebedont”. a co się tyczy preparatów kosmetycznych skierowała Izba odezwe Urzędu Patentowego do Zrzeszenia Producentów Kosmetyki i Perfumerii (od którego Wydział Odwoławczy nie otrzymał żadnej informacji).

Izba w Gdyni zawiadomiła, że wśród sfer fachowych jej okręgu znak „Bebedont” znany był jako służący do oznaczania pasty, produkowanej przez firmę „Wu-El-Ka” S. Szofman i Ska w Warszawie.

Zachodnio-Pomorskiej Izbie w Szczecinie znak „Bebedont” nie jest znany.

Podczas rozprawy, odbytej dnia 18 listopada 1949 r. substytut pełnomocnika odwołującej się firmy popierał odwołanie zgodnie z wywodami skargi odwoławczej, a omawiając wyniki ankiety podkreślił, że izbom aptekarskim znak „Bebedont” nie jest znany, informacje zaś izb przemysłowo-handlowych dotyczą dawniejszego okresu czasu, z czego wynika, że znak „Bebedont” był krótko stosowany i nie mógł się utrwalić w pamięci odbiorców.

Wydział Odwoławczy Urzędu Patentowego rozważył:

Żądanie uchylecia zaskarżonej uchwały i zarejestrowania zgłoszonego znaku oparła odwołująca się firma na przepisie art. 179(2) rozporządzenia o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych, który stanowi, że jeżeli znak towarowy pewnego przedsiębiorstwa został z rejestru wykreślony, to bez zgody przedsiębiorcy, który był właścicielem znaku, może przez rejestrację powstać na rzecz przedsiębiorstwa, wytwarzającego lub sprzedającego towary tego samego rodzaju, ważne prawo z takiego samego znaku dopiero po upływie trzech lat od daty wykreślenia znaku dawniejszego z rejestru. Skoro więc prawo z rejestracji znaku Nr 25234, prze-

ciwstawionego znakowi zgłoszonemu, wygasło wskutek nieuiszczenia do dnia 28 marca 1945 r. opłaty za dalsze dziesięciolecie (równoznaczne z wykreśleniem go z rejestru), to po upływie trzech lat od chwili tego wygaśnięcia ustały, zdaniem odwołującej się firmy, przeszkody z art. 181 i 177, 1, c do zarejestrowania takiego samego znaku na jej rzecz dla tego samego rodzaju towarów.

Wydział Odwoławczy nie podzielił powyższego poglądu, gdyż częstokroć przewidziane w rozporządzeniu przeszkody do rejestracji, a szczególnie przeszkoda z art. 177, 1, c), dotycząca wprowadzania lub możliwości wprowadzania odbiorców w błąd, zależna jest od okoliczności faktycznych, których trwanie i oddziaływanie nie kończy się zawsze z upływem trzech lat od wykreślenia znaku z rejestru, a przepis art. 179(2) nie może być tłumaczony w tym sensie jakoby stwarzał domniemanie prawne, iż po trzech latach od wykreślenia znaku z rejestru ustają bezwzględnie wszelkie przeszkody do zarejestrowania takiego samego znaku na rzecz innego przedsiębiorstwa. Zagadnienie to jest kwestią faktu i musi być w każdym poszczególnym przypadku poddane badaniu. W przypadku obecnym informacje udzielone przez sfery fachowe, dają dostateczną podstawę do przyjęcia, że znak towarowy „Bebedont”, służący do oznaczania pasty do zębów dla dzieci z zapachem pomarańczowym, był przed wojną mniej więcej od roku 1931 powszechnie znany w Polsce, a także na terytoriach, które wówczas do Polski nie należały (Szczecin), że w pamięci odbiorców znak ten utrwalił się po dzień dzisiejszy i że odbiorcy mogliby oczywiście być wprowadzani w błąd, gdyby na rynku znajdowały się towary tego samego rodzaju, opatrzone znakiem „Bebedont”. Możliwości tej nie usuwałby dodatek „W. Karwański, Warszawa”, który nie koniecznie musi być rozumiany jako wskazujący na producenta, lecz równie dobrze na odsprzedawców towaru przez producenta powierzonego.

Skojarzenie znaku „Bebedont” z przedsiębiorstwem S. Szofmana, które, jak wynika z danych ujawnionych w sporze, przeprowadzonym w Wydziale Spraw Spornych za Nr Sp. 30/49, nie przestało istnieć, jest tym prawdopodobniejsze, że znak ten jest utworzony ze źródłosłowa „Bebe”, stanowiącego samoistny znak towarowy zarejestrowany za Nr Rej. 2 i 28773 na rzecz firmy Warszawskie Laboratorium Kosmetyczne „Wu-El-Ka” S. Szofman i Ska w Warszawie dla zasyпки dziecięcej i dotychczas pozostający w pamięci odbiorców, jak to wynika z ankiet przeprowadzonych z tej mierze wśród sfer fachowych w innych sprawach przez Urząd Patentowy rozpatrywanych.

Z przytoczonych wyżej względów Wydział Odwoławczy uznając, że Wydział Zgłoszeń słusznie i zasadnie przyjął istnienie przeszkody z art. 177, 1, c) rozporządzenia do rejestracji zgłoszonego znaku i uważając za zbędne bliższe rozpatrywanie zarzutów, dotyczących nieistnienia przeszkód z art. 179 (1) i 181, postanowił odwołania nie uwzględnić i zaskarżoną uchwałę zatwierdzić.

Z A G R A N I C A

10

STREFY ZACHODNIE NIEMIEC

Na terenie zachodnich stref Niemiec władze amerykańskie, brytyjskie i francuskie opublikowały — z naruszeniem kompetencji Rady Kontroli — „Ustawę” mającą regulować zabezpieczenie praw patentowych państw obcych i obywateli tych państw. Urząd Patentowy R. P. przedrukowuje ją niniejszym jedynie jako materiał informacyjny.

U S T A W A

z dnia 20 października 1949 r. nr 8

o prawach własności przemysłowej, literackiej i artystycznej państw obcych i obywateli tych państw.

Artykuł 1.,

Prawa własności przemysłowej, literackiej i artystycznej państw obcych i obywateli tych państw w Niemczech, które zostały naruszone wskutek trwania stanu wojny lub przez stosowanie niemieckiego ustawodawstwa wje-

nego, przywraca się na terytorium Republiki Związkowej według zasad niniejszej ustawy.

Artykuł 2.

Na nie podlegający opłacie wnioszek, złożony w Urzędzie Patentowym przed dniem 3 października 1950 r., będą przywrócone bez opłat i grzywien na korzyść państwa obcego, obywatela tego państwa lub jego zastępcy prawnego prawa własności przemysłowej, literackiej i artystycznej w Niemczech, należące na początku lub w czasie trwania stanu wojny między Niemcami i państwem obcym do tego państwa lub do obywatela państwa obcego, które to prawa przez wojenne postanowienia ustawowe, sądowe lub administracyjne zostały przeniesione, zajęte, zarekwirowane, unieważnione lub w inny sposób naruszone. Przepisy niniejszego artykułu nie dotyczą wszelako ani wniosków, dokonanych na podstawie ustawy nr 59 Amerykańskiego Zarządu Wojskowego lub ustawy nr 59 Brytyjskiego Zarządu Wojskowego, ani jakiegokolwiek orzeczenia sądowego, decyzji lub postanowienia, wydanego lub mającego być wydanym na mocy niniejszej ustawy. Uchwały Urzędu Patentowego o odrzuceniu takich wniosków mogą być przedmiotem odwołań, składanych do władz okupacyjnych na zasadach, określonych w zarządzeniach wydanych przez te władze.

Artykuł 3.

Państwo obce lub obywatel tego państwa, który na początku lub w czasie trwania stanu wojny między Niemcami a tym państwem obcym posiadał w Niemczech prawa własności przemysłowej, literackiej lub artystycznej, może przed dniem 3 października 1950 r. bez uiszczania opłat za przywrócenie lub opłacania jakichkolwiek innych kosztów dokonać wszelkich czynności, koniecznych do uzyskania lub zachowania na terytorium Republiki Związkowej praw własności przemysłowej, literackiej lub artystycznej, jeżeli czynności tych nie można było dopełnić wskutek trwania stanu wojny lub wskutek wojskowej okupacji Niemiec. Czynności te wywołają takie same skutki, jak gdyby były dokonane we właściwym czasie. W przypadku, jeżeli tego rodzaju czynność wymagałaby była uiszczenia opłaty, opłata taka będzie uważana za uiszczoną.

Artykuł 4.

Każde zgłoszenie o przyznanie praw własności przemysłowej, wniesione do byłego niemieckiego Urzędu Patentowego (Reichspatentamt) przez państwo obce lub przez obywatela państwa obcego, albo w ich imieniu będzie przywrócone na terytorium Republiki Związkowej do stanu poprzedniego przez Urząd Patentowy na bezpłatny wniosek, złożony w tym Urzędzie przed dniem 3 października 1950 r., bez uiszczenia opłat za przywrócenie i bez ponoszenia wszelkich innych kosztów, we wszystkich przypadkach, gdy zgłoszenie to nie było załatwione lub było wniesione albo odrzucone w okresie czasu od dnia rozpoczęcia stanu wojny między Niemcami i tym państwem obcym do dnia 30 września 1949 r. włącznie. Wnioski tego rodzaju winny być wnoszone przez lub w imieniu pierwotnych zgłaszających albo ich następców prawnych. W stosunku do zgłoszeń patentowych, które zostały już opublikowane i na podstawie przepisów tego artykułu przywrócone do poprzedniego stanu, przyznaje się na terytorium Republiki Związkowej od dnia 1 października 1949 r. ochronę prawną, wynikającą z publikacji zgodnie z przepisami § 30 niemieckiego prawa patentowego z dnia 5 maja 1936 r. (w zmienionym brzmieniu).

Artykuł 5.

Na wniosek, złożony w Urzędzie Patentowym bez ponoszenia kosztów przed dniem 3 października 1950 r. Urząd ten bez uiszczenia opłat dodatkowych lub innych grzywien przedłuży na terytorium Republiki Związkowej okres trwania praw własności przemysłowej, literackiej lub artystycznej w

Niemczech, które należały do państwa obcego lub do obywatela tego państwa na początku lub w czasie trwania stanu wojny między Niemcami a tym państwem obcym, albo były udzielone na skutek zgłoszenia, które na podstawie przepisów artykułu 4 niniejszej ustawy zostało przywrócone do poprzedniego stanu. Przedłużony okres odpowiada okresowi zawartemu między datą rozpoczęcia stanu wojny włącznie lub późniejszą datą powstania prawa włącznie a dniem 30 września 1949 r. włącznie.

Nie może on jednak przekraczać okresu czasu, jaki pozostał jeszcze do wygaśnięcia prawa, które istniało na początku wojny. Wniosek tego rodzaju winien być złożony przez lub w imieniu pierwotnego właściciela prawa, albo jego następcy prawnego.

Artykuł 6.

1. Państwo obce lub obywatel tego państwa, który przed dniem 1 października 1949 r. w jakimkolwiek innym kraju poza Niemcami, nie wcześniej niż 12 miesięcy przed rozpoczęciem stanu wojny między Niemcami a danym państwem obcym, wniósł prawidłowo pierwsze zgłoszenie o udzielenie patentu lub o zarejestrowanie wzoru użytkowego, albo nie wcześniej niż 6 miesięcy przed rozpoczęciem stanu wojny—wniósł w ten sam sposób zgłoszenie o zarejestrowanie rysunku przemysłowego, wzoru lub znaku towarowego, może przed dniem 3 października 1950 r. wnieść do Urzędu Patentowego podanie o przyznanie mu odpowiednich praw na terytorium Republiki Związkowej i winien być uprawniony do korzystania z praw pierwszeństwa, opartych na wymienionym pierwszym zgłoszeniu.

2. Postanowienie ust. 1 niniejszego artykułu stosuje się tylko wobec państwa obcego lub obywateli państwa obcego, które przed dniem 1 kwietnia 1950 r. urzędowo powiadomi Urząd Patentowy, że:

a) zezwala obywatelom niemieckim wnieść zgłoszenia o udzielenie praw własności przemysłowej,

b) w stosunku do zgłoszeń, wniesionych do Biura Zgłoszeń (Annahmestelle) lub do Urzędu Patentowego, udziela praw pierwszeństwa co najmniej w takim zakresie, jaki jest określony w Konwencji,

c) jeżeli w państwie tym nie zezwalano na wnoszenie przez obywateli niemieckich zgłoszeń patentowych przed dniem 1 kwietnia 1949 r., państwo to zezwala na wnoszenie takich zgłoszeń przez tych obywateli i przyznaje im takie same prawo pierwszeństwa, jakie mogłyby być przez nich uzyskane, gdyby dokonali zgłoszenia w ciągu jednego roku, licząc od daty wniesienia zgłoszenia do Biura Zgłoszeń lub do Urzędu Patentowego.

Artykuł 7.

Osoby fizyczne lub prawne, zamieszkałe lub mające siedzibę na terytorium Republiki Związkowej, albo wykonujące tam czynności zarobkowe, które w czasie od dnia 1 września 1939 r. włącznie do dnia 30 września 1949 r. włącznie uzyskały w dobrej wierze z wyjątkiem praw w zakresie znaków towarowych, prawa własności przemysłowej, literackiej lub artystycznej, sprzeczne z prawami przywróconymi na podstawie niniejszej ustawy lub z prawami uzyskanymi na zasadzie pierwszeństwa przewidzianego w niniejszej ustawie, albo osoby, które w dobrej wierze wytwarzały, ogłaszały, reprodukowały, używały lub sprzedawały przedmiot tego rodzaju praw własności przemysłowej, literackiej lub artystycznej — z wyjątkiem znaków towarowych — i które przed dniem 1 października 1949 r. nie rozporządziły tymi prawami, ani ich nie utraciły, będą mogły według wspólnie ustalonych zasad bez narażenia się na odpowiedzialność za naruszenie praw dalej wykonywać te prawa, dalej prowadzić lub rozpocząć ponownie to wytwarzanie, ogłaszanie, reprodukowanie, używanie lub sprzedawanie na podstawie niewyłącznej licencji, udzielonej przez właściciela praw, które zostały przywrócone na podstawie

niniejszej ustawy lub uzyskane z przewidzianym w niej pierwszeństwem. W braku zgody co do warunków takiej licencji niewyłącznej, każda ze stron pragnących zawrzeć umowę licencyjną może w każdym czasie przed dniem 1 kwietnia 1951 r. zgłosić wniosek do Wielkiego Senatu (Grosser Senat) Urzędu Patentowego o ustalenie warunków. Na skutek takiego wniosku Wielki Senat winien ustalić warunki licencji najpóźniej do dnia 1 października 1951 r. po umożliwieniu obydwu stronom, ich wysłuchania.

2. Wielki Senat Urzędu Patentowego wyda przepisy dotyczące postępowania w sprawie przesłuchania stron, o którym mowa w ust. 1.

3. Decyzje Wielkiego Senatu mogą być przedmiotem odwołania, wnoszonego do władz okupacyjnych na zasadach ustalonych w zarządzeniach wydanych przez te władze.

Artykuł 8.

Państwo obce, obywatel państwa obcego lub następca prawny tego obywatela może przed dniem 1 października 1951 r. wszcząć postępowanie sądowe przeciwko tym osobom fizycznym lub prawnym, którym zarzuca się pogwałcenie praw własności przemysłowej, literackiej lub artystycznej tego państwa lub jego obywatela, a mianowicie:

a) w okresie czasu od daty rozpoczęcia stanu wojny włącznie między Niemcami i tym państwem do dnia 30 września 1949 r. włącznie, z tym jednak zastrzeżeniem, że postępowanie to nie może być wszczęte, jeżeli prawa te były wykonywane lub korzystano z nich w dobrej wierze, albo

b) przed datą rozpoczęcia stanu wojny, z tym jednakże zastrzeżeniem, że wówczas postępowanie to według prawa niemieckiego mogło być przeprowadzone, a zarzut przedawnienia nie mógł być podniesiony.

Artykuł 9.

Przy obliczaniu czasu, w ciągu którego stosownie do przepisów ustawy należy rozpocząć wykonywanie patentu lub wzoru użytkowego, albo stosowanie wzoru rysunkowego lub znaku towarowego należącego do państwa obcego lub do obywateli tego państwa, nie uwzględnia się okresu czasu od daty rozpoczęcia stanu wojny między Niemcami i tym państwem a dniem 1 kwietnia 1951 r. włącznie.

Artykuł 10.

Państwa obce i obywatele tych państw będą mogli korzystać z tych samych dobrodziejstw w stosunku do praw własności przemysłowej, literackiej i artystycznej, jakie przyznaje prawo niemieckie obywatelom niemieckim.

Artykuł 11.

Jeżeli przepisy nie stanowią inaczej, właściwe sądy niemieckie orzekają we wszystkich sprawach, których dotyczy niniejsza ustawa.

Artykuł 12.

Z zachowaniem postanowień art. 2 i 7, właściwa władza Związkowej Republiki Niemieckiej wyda konieczne zarządzenia wykonawcze do niniejszej ustawy. Zarządzenia te w rozumieniu paragrafu 5 Statutu Okupacyjnego stanowią część ustawodawstwa.

Artykuł 13.

1. Postanowienia niniejszej ustawy uchylają wszelkie sprzeczne z nimi niemieckie przepisy prawne.

2. Na terytorium Republiki Związkowej tracą moc następujące niemieckie przepisy prawne:

a) rozporządzenie z dnia 26 lutego 1940 r. o prawach własności przemysłowej obywateli brytyjskich (RGB1. I str. 424);

b) rozporządzenie z dnia 11 lipca 1940 r. o prawach własności przemysłowej i o prawach autorskich obywateli kanadyjskich (RGB1. I, str. 997);

c) rozporządzenie z dnia 17 lipca 1940 r. o prawach włas-

ności przemysłowej i o prawach autorskich obywateli Unii Południowo-Afrykańskiej (RGB1. I, str. 1006);

d) rozporządzenie z dnia 10 sierpnia 1940 r. o prawach własności przemysłowej i prawach autorskich obywateli australijskich (RGB1. I, str. 1103);

e) rozporządzenie z dnia 24 kwietnia 1941 r. o prawach własności przemysłowej i o prawach autorskich obywateli Nowej Zelandii (RGB1. I, str. 234);

f) rozporządzenie z dnia 22 grudnia 1942 r. o prawach własności przemysłowej i o prawach autorskich obywateli Stanów Zjednoczonych Brazylii (RGB1. I, str. 737).

Artykuł 14.

W rozumieniu niniejszej ustawy

a) wyrażenie „państwo obce” oznacza każde państwo, które znajdowało się w stanie wojny z Niemcami w jakimkolwiek czasie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 8 maja 1945 r.;

b) wyrażenie „obywatel państwa obcego” oznacza obywatela lub przynależnego obcego państwa, tudzież osobę prawną, która powstała według przepisów obcego państwa;

c) wyrażenie „Urząd Patentowy” oznacza Niemiecki Urząd Patentowy, utworzony rozporządzeniem Rady Gospodarczej z dnia 12 sierpnia 1949 r. nr 78 (Gesetzblatt der Verwaltung des Vereinigten Wirtschaftsgebietes 1949 — str. 251);

d) wyrażenie „Biuro Zgłoszeń” oznacza Biuro Zgłoszeń Bizonii, utworzone w Berlinie i w Darmstademie rozporządzeniem Rady Gospodarczej z dnia 5 lipca 1948 r. nr 31 o utworzeniu Biur Zgłoszeń dla przyjmowania zgłoszeń patentowych, wzorów i znaków towarowych (Gesetz-und Verordnungsblatt des Wirtschaftsrates des Vereinigten Wirtschaftsgebietes, str. 65);

e) wyrażenie „Konwencja” oznacza zmienioną Międzynarodową Konwencję Paryską o ochronie własności przemysłowej z dnia 20 marca 1883 r.;

f) wyrażenie „stan wojny” obejmuje okupowanie przez Niemcy w jakimkolwiek czasie terytorium państwa obcego od dnia 1 września 1949 r. do dnia 8 maja 1945 r.;

g) czynność uważa się za dokonaną w dobrej wierze, jeżeli dopełniono jej zgodnie z przepisami prawnymi, obowiązującymi w czasie jej dokonania.

Artykuł 15.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 października 1949 r.

(Official Gazette of the Allied High Commission for Germany z dnia 27 października 1949 r. nr 2, str. 18 — 23; La Propriété Industrielle 1949 r. nr 11 str. 170 — 172).

11.

Utworzenie Urzędu Patentowego w zachodnich strefach Niemiec

Dla t. zw. zjednoczonego obszaru gospodarczego Niemiec, t. j. dla strefy amerykańskiej, brytyjskiej i francuskiej, został utworzony dnia 1 października 1949 r. Urząd Patentowy, który nosi nazwę *Deutsches Patentamt*. Siedzibą jego jest Monachium. Prezydent Zarządu „Obszaru Gospodarczego” może za zgodą „Rady Gospodarczej” otwierać filie Urzędu Patentowego.

Jednocześnie zostały skasowane Biura Podawcze, utworzone w roku 1948.

Według informacji prywatnych, stan prawny ochrony własności przemysłowej w wymienionych strefach jest tymczasowo następujący: ¹⁾

I. Dawne prawa ochronne

Wszystkie udzielone patenty, zarejestrowane wzory użytkowe i zarejestrowane znaki towarowe, które w dniu 8 maja

¹⁾ patrz również *La Propriété Industrielle* nr 9/1949 r. str. 133 — 134. — *Red.*

1945 r. były jeszcze w mocy, zatrzymują ważność w zachodnich strefach Niemiec pod tym tylko warunkiem, że będzie to żądane. Prośba musi być podana do dnia 30 czerwca 1950 r. Za patenty należy uiścić opłaty roczne, które przypadają po dniu 30 czerwca 1948 r., a to w wysokości dwóch trzecich opłat dotychczas obowiązujących. Opłaty roczne, które przypadają przed tą datą, nie będą już pobierane. Opłaty za odnowienie znaków towarowych należy uiścić w pełnej wysokości.

Od dnia 1 lipca 1950 r. dawne prawa tracą w zachodnich strefach ochronę, o ile do tej pory nie będzie wniesione podanie do nowego Urzędu Patentowego.

Wszystkie patenty, które wedle rozporządzenia z dnia 10 stycznia 1942 r. pozostawały w mocy dłużej niż 18 lat, wygasną, o ile chodzi o zachodnie strefy, z dniem 31 grudnia 1949 r.

Co do wzorów użytkowych — nie wymaga się uiszczenia opłat za ich przedłużenie. Ponieważ wzory użytkowe są chronione tylko przez 6 lat, przeto w praktyce bardzo skromna ilość tego rodzaju praw ochronnych wejdzie pod uwagę.

II. Dawne zgłoszenia

Dawne zgłoszenia patentów i dawne podania o zarejestrowanie wzorów użytkowych, które były złożone przed dniem 8 maja 1945 r. w byłym Urzędzie Patentowym Rzeszy w Berlinie, mogą być na wniosek nadal rozpatrywane z zachowaniem pierwotnego pierwszeństwa w nowym Urzędzie Patentowym. Wniosek taki podlega opłacie i należy go złożyć do dnia 30 maja 1950 r.

III. Nowe zgłoszenia w Darmsztadzie

Zgłoszenia patentów, wzorów użytkowych i znaków towa-

rowych, które były dokonane w Darmsztadzie ze skutecznością dla „Bizonii”, będą dalej rozpatrywane przez nowy Urząd Patentowy. Za te zgłoszenia należy w terminie trzech miesięcy po otwarciu Urzędu Patentowego w Monachium uiścić opłatę zgłoszeniową. Opłata uiszczona w biurze podawczym w Darmsztadzie będzie zaliczona na poczet tej należności.

Następnie należy zwrócić jeszcze uwagę na następujące okoliczności:

W stosunku do tych, którzy już przed dniem 1 października 1949 r. dokonali pewnego wynalazku, który był stwierdzony rysunkiem, opisem lub w inny sposób, publikacja lub jawne wcześniejsze stosowanie tego wynalazku nie stoi na przeszkodzie do uzyskania ochrony patentowej lub ochrony wzoru użytkowego. Z tego względu z dwóch zgłoszeń tego samego wynalazku przysługuje prawo do ochrony, o ile chodzi o wzór użytkowy, temu, kto niewątpliwie pierwszy dokonał wynalazku, a jeśli chodzi o znak towarowy, temu kto go pierwszy stosował w obrocie handlowym. Nie obowiązuje to jednak przy zgłoszeniach, które były wniesione już do byłego Urzędu Patentowego w Berlinie i ma znaczenie tylko co do wynalazków, które były dokonane po dniu 1 lipca 1944 r. Zgłoszenia, którym taka ochrona będzie przysługiwała, nie mogą być dokonane później niż w ciągu miesiąca po otwarciu Urzędu Patentowego; mogą zatem być jeszcze składane zgłoszenia, które w latach ubiegłych zostały z pewnych przyczyn zaniechane.

(*Soutež a Tvorba* 1949 r. nr 10; *La Propriété Industrielle* 1949 r. nr 9).

CZEŚĆ II

12

PATENTY NA WYNAŁAZKI

Udzielenie

Tłustym drukiem oznaczono numer patentu. Liczby i litery przed numerem patentu oznaczają klasę, podklasę, grupę i podgrupę, do której zaliczono wynalazek. Następnie kolejno są umieszczone: nazwisko właściciela patentu; tytuł wynalazku; data zgłoszenia (jeżeli wpłynęło przed dniem 30 czerwca 1947 r.); po skrócie „Pierwsz.”, który oznacza pierwszeństwo ze zgłoszenia w jednym z krajów, należących do Konwencji Związkowej Paryskiej, data zgłoszenia zagranicznego i w nawiasie kraj, gdzie zgłoszenia dokonano; data udzielenia patentu.

5a, 35/20 33938. E. I. Du Pont de Nemours and Company (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone Ameryki). Urządzenie do przebijania okładzin szybów. Pierwsz. 19. 3 1942 (Stany Zjednoczone Ameryki). Udzielono z mocą od dnia 21. 7 1947.

5a, 39/10 34004. Maurycy Ringler (Wałbrzych, Polska). Izolacyjny uszczelniacz szybów naftowych, stosowany przy wtłaczaniu gazów lub powietrza systemem „Marietta” lub innym. Udzielono z mocą od dnia 2. 6 1948.

7f, 10 33961. Webrib Steel Corporation (New York, N. Y., Stany Zjednoczone Ameryki). Uzbrojenie do konstrukcji betonowych oraz sposób jego wyrobu. Pierwsz. 24. 7 1943 (Stany Zjednoczone Ameryki). Udzielono z mocą od dnia 19. 8 1947.

10a, 1/02 34011. Ignacy Neumann (Strzelce Opolskie, Polska) i Emanuel Neumann (Knurów, Polska). Regeneratory piec koksowy na gaz nisko i wysoko kaloryczny o pionowych kanałach grzejnych i opalaniu okresowo zmiennym z obu końców pieca. Udzielono z mocą od dnia 12. 7 1947.

10a, 1/02 34014. Ignacy Neumann (Strzelce Opolskie, Polska) i Emanuel Neumann (Knurów, Polska). Regeneratory piec koksowy na gaz wysoko i nisko kaloryczny o pionowych bliźniaczych kanałach grzejnych. Udzielono z mocą od dnia 17. 7 1947.

11e, 28/03 34015. Wiktor Ociepko (Warszawa, Polska). Skrzynka kartotekowa. 7. 6 1947. Udzielono 26. 1 1950.

12g, 4/01 33952. Sana Národní Podnik (Praga, Czechosłowacja). Sposób wytwarzania katalizatora. 28. 5 1947. Pierwsz. 31. 5 1943 (Niemcy). Udzielono 20. 12 1949.

12k, 6 33996. Tadeusz Hobler (Gliwice, Polska). Sposób wytwarzania azotanu amonu i urządzenie do wykonywania tego sposobu. 27. 6 1938. Udzielono 14. 1 1950.

12o, 5/01 34000. Eugeniusz Błasiak (Chorzów, Polska). Sposób wytwarzania wysokoaktywnego katalizatora do syntezy metanolu. 24. 4 1947. Udzielono 14. 1 1950.

12o, 11 33977. Severočeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), Národní Podnik (Ujście nad Łabą, Czechosłowacja). Sposób estryfikowania kwasów tłuszczowych jednowartościowymi alkoholami o niskim ciężarze cząsteczkowym. 6. 9 1946. Pierwsz. 24. 10 1942 (Niemcy). Udzielono 4. 1 1950.

12o, 16 34008. J. R. Geigy A. G. (Bazyleja, Szwajcaria). Sposób otrzymywania amidów acylowanych alifatycznych kwasów aminokarbonowych. 24. 6 1946. Pierwsz. 18. 12 1942 (Szwajcaria). Udzielono 26. 1 1950.

12o, 23/01 33953. Severočeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht), Národní Podnik (Ujście nad Łabą, Czechosłowacja). Sposób otrzymywania stałych technicznie czystych alkylosulfonianów z produktów zmydlenia sulfochlorków alkylowych. 6. 9 1946. Pierwsz. 3. 12 1941 (Niemcy). Udzielono 20. 12 1949.

12p, 10 33980. Ciba Société Anonyme (Bazyleja, Szwajcaria). Sposób wytwarzania nowych związków hydrazynowych. 20. 12 1946. Pierwsz. 21. 12 1945 dla zastrz. 1, 2, 4; 29. 11 1946 dla zastrz. 3, 5, 6, 7 (Szwajcaria). Udzielono 4. 1 1950.

13d, 14 33934. Aleksander Chajdacki (Warszawa, Polska). Zawór odwadniający centralne ogrzewanie o niskim ciśnieniu pary z termostatem napelnionym łatwo parującą cieczą. Udzielono z mocą od dnia 2. 10 1948.

13g, 2/01 33994. První brněnská a královopolská strojirna. Gottwaldovy závody, národní podnik (Brno, Czechosłowacja) i Maximilian Ledinegg (Wiedeń, Austria). Sposób wyzyskania ciepła żużla z kotłów z komorą stopową i urządzenie do stosowania tego sposobu. 15. 2 1946. Udzielono 13. 1 1950.

15a, 12 33929. Polskie Wydawnictwo Muzyczne Przedsiębiorstwo Państwowe (Kraków, Polska). Maszyna do odbijania znaków nutowych na matrycach drukarskich. Udzielono z mocą od dnia 4. 10 1948.

17e, 2/20 33933. Józef Szostek (Katowice, Polska). Chłodnia kominowa. Udzielono z mocą od dnia 23. 6 1949.

18b, 9 33973. Société Anonyme des Hauts-Fourneaux de la Chiers (Longwy — Bas, Francja). Sposób oczyszczania metali i stopów metalowych oraz urządzenie do wykonywania tego sposobu. Pierwsz. 30. 10 1946 dla zastrz. 1, 2 i 4; 5. 12 1946 dla zastrz. 3 (Francja). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

18c, 3/30 33960. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Sposób wyrobu przedmiotów ze stali chromowej, chromoniklowej lub podobnego stopu chromowego, otoczonych warstwą innego materiału. Pierwsz. 11. 11 1943 (Niderlandy). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

20b, 10/40 33931. Škodovy závody, národní podnik (Pilzno, Czechosłowacja i Savelij Chadži (Pilzno, Czechosłowacja). Podatne sprzężenie elektrycznego silnika trakcyjnego z skrzynką przekładniową. Pierwsz. 14. 8 1947 (Czechosłowacja). Udzielono z mocą od dnia 11. 8 1948.

21a⁴, 24/01 33998. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Odbiornik z nakładaniem częściowości, zasilany prądem zmiennym. 30. 5 1939. Pierwsz. 3. 6 1938 (Niemcy). Udzielono 14. 1 1950.

21a², 36/21 33939. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Zespół urządzeń do telefonii wielokrotnej. 20. 4 1939. Pierwsz. 23. 4 1938 (Niemcy). Udzielono 12. 12 1949.

21a², 36/21 33940. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Układ do wysłania lub odbierania fal nośnych. 23. 12 1938. Pierwsz. 27. 12 1937 (Niemcy). Udzielono 12. 12 1949.

21a², 36/21 33941. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Układ do wysłania lub odbierania przesyłowego telefonii nośnej. 23. 12 1938. Pierwsz. 27. 12 1937 (Niemcy). Udzielono 12. 12 1949.

21a², 36/21 33942. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Odbiornik sygnałów do układu przesyłowego telefonii nośnej. 23. 12 1938. Pierwsz. 27. 12 1937 (Niemcy). Udzielono 12. 12 1949.

21a², 36/21 33943. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Odbiornik sygnałów do układu przesyłowego telefonii nośnej. 23. 12 1938. Pierwsz. 27. 12 1937 (Niemcy). Udzielono 12. 12 1949.

21a⁴, 46/06 33957. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Urządzenie do zasilania prądem zmiennym odbiornika, składającego się z jednego czwórnika otwartego i jednego czwórnika zwartego. Pierwsz. 1. 6 1943 (Niderlandy). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

21a⁴, 48/43 33986. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Urządzenie do wyznaczania kierunku i określania odległości nieruchomych albo poruszających się przedmiotów lub pojazdów. Pierwsz. 23. 6 1939 (Niderlandy). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

21a⁴, 50/01 33958. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Urządzenie nadawczo-odbiorcze. Pierwsz. 5. 1 1944 (Niderlandy). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

21c, 7/01 33968. Société Alsacienne de Constructions Mécaniques (Clichy, Francja). Przewód elektryczny i sposób wyrobu takiego przewodu. 2. 3 1939. Pierwsz. 2. 3 1938 (Francja). Udzielono 21. 12 1949.

21c, 36/03 33999. Českomoravská-Kolben-Daněk národní podnik (Praga, Czechosłowacja) i Josef Balon (Praga, Czechosłowacja). Elektryczny napowietrzny wyłącznik rozprężny na bardzo wysokie napięcia. Udzielono z mocą od dnia 21. 8 1948.

20d, 22 33967. W. H. Miner, Inc. (Chicago, Illinois, Stany Zjednoczone Ameryki). Cierny mechanizm tłumiący uderzenia. Pierwsz. 24. 2 1941 (Stany Zjednoczone Ameryki). Udzielono z mocą od dnia 17. 7 1947.

21d², 49 33956. Aktiengesellschaft Brown, Boveri & Cie (Baden, Szwajcaria). Transformator wysokiego napięcia. 27. 6 1939. Pierwsz. 28. 6 1938 dla zastrz. 1 — 4; 12. 4 1939 dla zastrz. 5 — 12 (Niemcy). Udzielono 20. 12 1949.

21f, 83/03 33985. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Elektryczna lampa wyładowcza, wypełniona gazem albo parą metalu, w szczególności parą rtęci, i zaopatrzona w warstwę szklistej albo krystalicznej substancji, wykazującej luminescencję, oraz sposób wytwarzania takiej substancji. Pierwsz. 22. 7 1942 (Niderlandy). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

21f, 87 33959. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Aparat pomocniczy, zawierający żelazo i otoczony osłoną, do elektrycznych lamp wyładowczych. Pierwsz. 17. 7 1946 (Niderlandy). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

22h, 1/02 33971. Ciba Société Anonyme (Bazyleja, Szwajcaria). Sposób wytwarzania roztworu żywicy, nadającego się zwłaszcza do otrzymywania lakierów utwardzalnych na gorąco. Pierwsz. 8. 8 1946 dla zastrz. 1, 2, 3, 4, 6, 8 i 9; 1. 7 1947 dla zastrz. 5 i 7 (Szwajcaria). Udzielono z mocą od dnia 7. 8 1947.

22i, 2 33978. Ciba Société Anonyme (Bazyleja, Szwajcaria). Sposób wytwarzania utwardzalnych klejów w postaci trwałego wodnego roztworu koloidalnego. Pierwsz. 17. 7 1945 (Szwajcaria). Udzielono z mocą od dnia 7. 11 1947.

24e, 13/01 33966. West's Gas Improvement Company Limited (Manchester, Wielka Brytania). Mechanizm regulujący szybkość ruchu rusztu obrotowego generatora gazu. Udzielono z mocą od dnia 10. 12 1948.

24l, 8 33995. První brněnská a královopolská strojírna, Gottwaldovy závody, národní podnik (Brno, Czechosłowacja) i Maximilian Ledinegg (Wiedeń, Austria). Urządzenie do usuwania żużla z kotłów z komorą stopową. 20. 2 1946. Udzielono 13. 1 1950.

30b, 21/05 34010. Dr Zygmunt Kellner (Kraków, Polska). Sposób preparowania zębów oraz urządzenie do wykonywania tego sposobu. Udzielono z mocą od dnia 27. 7 1949.

30h, 2/36 34009. Leon Gostyński (Wrocław, Polska). Sposób wytwarzania leku przeciwgruźliczego. Udzielono z mocą od dnia 3. 1 1948.

30i, 2 33930. Jan Solski (Poznań, Polska). Sterylizator. Udzielono z mocą od dnia 22. 9 1947.

34i, 1/01 33987. Karel Smolik (Praga, Czechosłowacja). Stół zaopatrzony w wysuwaną część. Pierwsz. 7. 2 1947 (Czechosłowacja). Udzielono z mocą od dnia 6. 2 1948.

37b, 3/03 33965. Władysław Detko (Kraków, Polska) i Zbigniew Kupiec (Kraków, Polska). Żelbetowe ramy składane. 3. 5 1947. Udzielono 23. 12 1949.

39b, 5/20 33935. Baťa, národní podnik (Zlin, Czechosłowacja). Sposób wytwarzania mieszanin służących do trwałego połączenia kauczuku z powierzchniami metalowymi. Pierwsz. 7. 2 1947 (Czechosłowacja). Udzielono z mocą od dnia 24. 1 1948.

39b, 11 33936. Baťa, národní podnik (Zlin, Czechosłowacja). Urządzenie do wytwarzania białej faktury. Pierwsz. 14. 10 1946 (Czechosłowacja). Udzielono z mocą od dnia 24. 9 1947.

39b, 22/04 33979. Baťa, národní podnik (Zlin, Czechosłowacja). Sposób wytwarzania sztucznego drewna. Pierwsz. 21. 10 1946 dla zastrz. 1; 6. 11 1946 dla zastrz. 2 (Czechosłowacja). Udzielono z mocą od dnia 20. 10 1947.

39b, 22/04 33981. British Industrial Plastics Limited (Londyn, Wielka Brytania). Sposób polepszania plastyczności żywicy aminoaldehidowych. 31. 8 1946. Pierwsz. 5. 5 1942 dla zastrz. 1 i 2; 4. 5 1943 dla zastrz. 3 (Wielka Brytania). Udzielono 5. 1 1950.

40a, 2/40 33962. Inż. Jakub Wechsberg (Katowice, Polska) i Inż. Mieczysław Limanowski (Brzeziny Śl., Polska). Sposób oczyszczania wypalków pirytowych lub podobnych materiałów od zawartego w nich cynku i ołowiu przez prażenie redukcyjne. Udzielono z mocą od dnia 9. 10 1948.

42c, 24/01 33997. Inż. Zygmunt Bodnar (Jelenia Góra, Polska). Sposób pomiaru małych pochyleń i przyrząd do wykonywania tego sposobu. Udzielono z mocą od dnia 23. 6 1948.

42g, 8/08 33954. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Urządzenie do stereofonicznego przekazywania dźwięków. Pierwsz. 22. 8 1940 (Niderlandy). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

42h, 1/01 33983. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Element optyczny oraz sposób jego wytwarzania. Pierwsz. 10. 10 1939 (Niderlandy). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

42k, 1/01 33948. Julian Hunka (Łódź, Polska) i Centralne Biuro Techniczne Przemysłu Maszyn Włókienniczych Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione (Łódź, Polska). Przyrząd do mierzenia momentu skręcającego. Udzielono z mocą od dnia 4. 6 1949.

42k, 20/03 33984. X-Ray Electronic Corporation (New York, N. Y., Stany Zjednoczone Ameryki). Urządzenie do badania tworzyw przy pomocy promieni rentgenowskich lub podobnych. Pierwsz. 16. 10 1944 (Stany Zjednoczone Ameryki). Udzielono z mocą od dnia 29. 7 1947.

42l, 13/02 33945. Tadeusz Zygmuntowicz (Opole, Polska). Aparat destylacyjny. Udzielono z mocą od dnia 11. 9 1948.

42l, 17 33951. Tadeusz Kulpiński (Nowy Dwór Gdański, Polska). Przyrząd do pobierania odważki do analiz. Udzielono z mocą od dnia 15. 4 1949.

42m, 11 33955. Aktiebolaget Facit (Atvidaberg, Szwecja). Maszyna do liczenia. 3. 2 1947. Pierwsz. 17. 6 1940 (Niemcy). Udzielono 20. 12 1949.

45b, 11 34006. Marcin Berg (Mchówek, Polska). Siewnik. Udzielono z mocą od dnia 10. 11 1948.

45b, 14 34005. Marcin Berg (Mchówek, Polska). Urządzenie do regulowania głębokości siewu siewników. Udzielono z mocą od dnia 9. 11 1948.

49a, 56/01 33993. Adolf Sulger (Kilchberg, Szwajcaria). Urządzenie do wiercenia promieniowych otworów w bryłach obrotowych. 9. 12 1946. Pierwsz. 15. 12 1945 (Szwajcaria). Udzielono 9. 1 1950.

51e, 6/03 33969. Lubomir Stankiewicz (Grudziądz, Polska). Urządzenie pomocnicze do nauki śpiewu. Udzielono z mocą od dnia 5. 6 1948.

53c, 4 33991. Škodovy závody, národní podnik (Pilzno, Czechosłowacja). Sposób przeprowadzania przerabianych produktów np. spożywczych przez różne urządzenia do ich przeróbki. 16. 6 1947. Pierwsz. 21. 6 1946 (Czechosłowacja). Udzielono 9. 1 1950.

54d, 4/02 33988. Lilla Edet Pappersbruks Aktiebolag (Lilla Edet, Szwecja). Urządzenie do marszczenia arkuszy papieru lub innego materiału. 7. 3 1946. Pierwsz. 8. 1 1945 (Szwecja). Udzielono 9. 1 1950.

55c, 3/10 33944. American Cyanamid Company (New York, N. Y., Stany Zjednoczone Ameryki). Sposób wyrobu papieru. 12. 11 1946. Pierwsz. 31. 7 1942 (Stany Zjednoczone Ameryki). Udzielono 14. 12 1949.

57a, 10/04 33975. Nachum Katzner (Kraków, Polska). Filtr do zmiękczenia obrazów fotograficznych. Udzielono z mocą od dnia 19. 7 1948.

57a, 71/01 33982. N. V. Philips' Gloeilampenfabrieken (Eindhoven, Niderlandy). Sposób wytwarzania obrazów i zapisu dźwięków na wąskiej taśmie filmowej o szerokości mniejszej niż 35 mm. Pierwsz. 22. 9 1942 (Niderlandy). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

57b, 12/05 33972. Anna Chrzęszczewska (Warszawa, Polska) i Aureliusz Woyton (Warszawa, Polska). Sposób wytwarzania emulsji do technicznych papierów światłoczułych, trwałych przy przechowywaniu. 5. 1 1946. Udzielono 3. 1 1950.

57b, 18/07 33976. Nachum Katzner (Kraków, Polska). Filtr fotograficzny. Udzielono z mocą od dnia 23. 8 1948.

67a, 23 33992. The Sturgis Products Co. (Sturgis, Michigan, Stany Zjednoczone Ameryki). Bęben obrotowy. 19. 4 1946. Pierwsz. 4. 5 1945 (Stany Zjednoczone Ameryki). Udzielono 9. 1 1950.

70a, 2/10 34007. Koh-i-Noor tužkárna. L. & C. Hardtmuth (České Budějovice, Czechosłowacja). Ołówek mechaniczny. 10. 5 1946. Pierwsz. 21. 2 1940 (Niemcy). Udzielono 26. 1 1950.

76b, 20/01 33964. Hubert Duesberg (Heusy — Verviers, Belgia). Urządzenie podtrzymujące i (albo) przesuujące taśmę włókien tekstylnych. Pierwsz. 31. 12 1946 (Belgia). Udzielono z mocą od dnia 30. 12 1947.

76c, 11 33946. Julian Hunka (Łódź, Polska) i Centralne Biuro Techniczne Przemysłu Maszyn Włókienniczych Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione (Łódź, Polska). Sposób umożliwiający stosowanie większych szybkości obrotowych nitki i wymiarów cewek na dwuskrotowych skręcarach. Udzielono z mocą od dnia 4. 6 1949.

76c, 13/09 33947. Julian Hunka (Łódź, Polska) i Centralne Biuro Techniczne Przemysłu Maszyn Włókienniczych Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione (Łódź, Polska). Przyrząd do uruchomienia wrzecion dwuskrotowej skręcarce. Udzielono z mocą od dnia 4. 6 1949.

76c, 16/01 33937. Baťa, národní podnik (Zlín, Czechosłowacja). Urządzenie do nawijania przedzonych włókien na walec naciągowy. Pierwsz. 27. 3 1947 (Czechosłowacja). Udzielono z mocą od dnia 8. 3 1948.

76c, 25 33974. Alfred Pitner (Levallois-Perret, Francja) i Société Anonyme des Roulements a Aiguilles (Levallois-Perret, Francja). Wrzeciono przędzalnicze. 29. 4 1946. Pierwsz. 20. 7 1945 (Francja). Udzielono 4. 1 1950.

80b, 12/01 34013. Centralny Zarząd Przemysłu Mineralnego (Warszawa, Polska). Sposób przyspieszonego wytwarzania wyrobów ceramicznych. Udzielono z mocą od dnia 17. 9 1949.

81e, 2 33970. Polski Związek b. Więźniów Politycznych

Hitlerowskich Więzień i Obozów Koncentracyjnych (Warszawa, Polska). Pas transmisyjny lub taśma przenośnikowa. Udzielono z mocą od dnia 9. 2 1948.

81e, 15 34003. Wacław Ufnowski (Radom, Polska). Łańcuch sworzniowy. Udzielono z mocą od dnia 14. 6 1948.

81e, 51 33963. P. L. Smidth & Co. A. S. (Kopenhaga, Dania). Urządzenie do przenoszenia materiałów brylowatych. Pierwsz. 30. 9 1946 (Dania). Udzielono z mocą od dnia 29. 9 1947.

81e, 54 34002. Wojciech Karwot (Ruda Śląska, Polska). Urządzenie do jednoczesnego sterowania napędu zespołu przenośników. Udzielono z mocą od dnia 10. 12 1947.

82a, 17/04 34012. Józef Biernacki (Łódź, Polska) i Stanisław Godzina (Łódź, Polska). Transporter gaśnicowy do suszarek. Udzielono z mocą od dnia 21. 3 1949.

86c, 1/34 33990. The Kendall Company (Boston, Massachusetts, Stany Zjednoczone Ameryki). Tkanina usztywniona nie podlegająca kędzierzawieniu się oraz sposób jej wyrobu. Pierwsz. 29. 11 1943 (Stany Zjednoczone Ameryki). Udzielono z mocą od dnia 14. 2 1948.

86d, 10/10 33989. Imperial Chemical Industries Limited (Londyn, Wielka Brytania). Sposób wytwarzania tkanin kosmatych. 27. 3 1947. Pierwsz. 22. 3 1946 (Wielka Brytania). Udzielono 9. 1 1950.

88b, 3 33932. Ludomir Kelpo (Warszawa, Polska). Silnik napędzany ruchem falowym wody. Udzielono z mocą od dnia 9. 10 1948.

89k, 2 33949. Svenska Jästfabriks Aktiebolaget (Sztokholm, Szwecja). Sposób zapobiegania procesom utleniania w czasie otrzymywania skrobi z roślin jadalnych, zwłaszcza ziemniaków, przy którym otrzymuje się alkohol z pozostałości roślin po wydzieleniu z nich skrobi, oraz urządzenie do wykonywania tego sposobu. Pierwsz. 21. 4 1945 (Szwecja). Udzielono z mocą od dnia 23. 12 1947.

89k, 2 33950. Svenska Jästfabriks Aktiebolaget (Sztokholm, Szwecja). Sposób otrzymywania skrobi i urządzenie do wykonywania tego sposobu. Pierwsz. 4. 10 1946 (Szwecja). Udzielono z mocą od dnia 23. 12 1947.

Odtwarzanie rejestru

Na podstawie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego zgodnie z artykułami 44 — 48 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. 3 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. nr 36, poz. 341) oraz na podstawie odtworzonych akt spraw Urząd Patentowy R. P. wpisał do odtworzonego rejestru patentów następujące patenty:

47f, 8/01 32630. Société Anonyme des Hauts - Fourneaux & Fonderies de Pont-à-Mousson, Pont-à-Mousson (Francja). Kielichowe względnie nasuwkowe złącze rurowe z pierścieniem uszczelniającym. 11. 9 1940. Pierwsz. 27. 1 1939 dla zastrz. 1 — 4, 9; 4. 8 1939 dla zastrz. 5 — 8 (Francja). Udzielono 14. 2 1944.

8d, 2 33019. Jaroslav Brutar (Radotin, Czechosłowacja). Kocioł do prania odpowiedni do zastosowania w łaźniach. 1. 2 1940. Pierwsz. 3. 2 1939 (Czechosłowacja). Udzielono 23. 5 1944.

Wykreślenia z rejestru

Na podstawie art. 12 lit. a) i b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. 3 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384) wygasły i zostały wykreślone z rejestru następujące patenty:

lit. a) 22389, 22947, 24918, 26810, 27970, 28108, 28132, 28259, 28324, 29761, 29765, 30474, 30476, 31525, 31684, 31716, 32803, 32857, 33275, 33288, 33289, 33417, 33427, 33430, 33440, 33441, 33443; lit. b) 26806.

13

Opisy patentowe

Na podstawie art. 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr. 39, poz. 384) Urząd Patentowy R.P. opublikował następujące opisy patentowe:

- dn. 15 października 1949 r. — nry: 33662; 33665, 33666.
dn. 29 października 1949 r. — nry: 33669; 33671, 33672, 33674 — 33676.

dn. 31 października 1949 r. — nry: 33677 — 33689; 33691 — 33696.

dn. 21 listopada 1949 r. — nry: 33697, 33698; 33700 — 33708.

dn. 7 grudnia 1949 r. — nry: 33709 — 33740.

dn. 23 stycznia 1950 r. — nry: 33741 — 33744.

Wszystkie polskie opisy patentowe, wydrukowane od r. 1945, są do nabycia w Administracji Wydawnictw Urzędu Patentowego R.P. (Warszawa, Al. Niepodległości 188/192, parter) po Zł. 20. — za egzemplarz. Opisy z lat poprzednich mogą być przeglądane w Bibliotece tegoż Urzędu.

14

W Z O R Y**Rejestracja wzorów użytkowych i zdobniczych**

Tłustym drukiem oznaczono numer rejestracji. Liczby i litery przed numerem rejestracji oznaczają klasę i podklasę, do której zaliczono wzór. Następnie kolejno są umieszczone: data rejestracji w nawiasie, nazwisko właściciela wzoru, oznaczenie wzoru i data zgłoszenia.

A. Wzory użytkowe

4a 9485 (3. 12 1949). Wytwórnia Chemiczna „Smok” Sp. z o. o. Kraków. Świecznik do oświetlania grobów. 7. 9 1949.

9c 9505 (25. 1 1950). Paweł Barysz, Przyłubie-Kraińskie. Szczotka uniwersalna. 5. 10 1949.

30f 9488 (13. 12 1949). Bronisław Choynowski, Kraków. Aparat do elektromasażu. 2. 3 1949.

33c 9492 (11. 1 1950). Maria Łuczak, Warszawa i Władysław Wiński, Warszawa. Lokówka. 24. 8 1949.

35a 9503 (23. 1 1950). Dionizy Popławski, Chorzów. Dźwig budowlany. 12. 12 1949.

36a 9493 (11. 1 1950). Czesław Kostałkiewicz, Warszawa. Kuchnia węglowo-gazowa. 13. 9 1949.

37a 9504 (23. 1 1950). Dionizy Popławski, Chorzów. Strop. 12. 12 1949.

42h 9497 (14. 1 1950). Marian Cichy, Warszawa. Osłona żarówki w aparacie projekcyjnym do wyświetlania przezroczy. 14. 5 1949.

52a 9498 (16. 1 1950). Michał Stanecki, Ziębice. Igła do szycia na maszynie. 16. 2 1948.

54b 9484 (2. 12 1949). Antoni Gorczyński, Środa Śląska. Zespół formularzy do sprawozdań o czynnościach gospodarczych poszczególnych działów przedsiębiorstw. 3. 5 1949.

54b 9491 (30. 12 1949). Franciszek Sawicki, Warszawa. Karta do rozkładu godzin zajęć. 18. 8 1949.

54b 9499 (29. 1 1950). Przedsiębiorstwo Druków i Przyborów Księgowych, Warszawa. Zespół druków do księgowości majątku trwałego. 9. 1 1950.

54b 9500 (20. 1 1950). Przedsiębiorstwo Druków i Przyborów Księgowych, Warszawa. Zespół druków do księgowości materiałowej. 9. 1 1950.

54b 9501 (20. 1 1950). Przedsiębiorstwo Druków i Przyborów Księgowych, Warszawa. Zespół druków do księgowości finansowej. 9. 1 1950.

68a 9487 (9. 12 1949). Ludwik Kłoczewski, Warszawa. Zamek do drzwi. 23. 3 1948.

68c 9506 (26. 1 1950). Ernest Lahita, Łódź. Zawiasa do okien i drzwi. 5. 12 1949.

68d 9495 (11. 1 1950). Zdzisław Kruszewski, Łódź. Przyrząd do zamykania drzwi. 17. 10 1949.

69 9502 (21. 1 1950). Michał Scheller, Gniezno. Aparat do golenia. 27. 5 1949.

70b 9494 (11. 1 1950). Wytwórnia Wyrobów z Mas Plastycznych „Termoplast” Sp. z o. o., Łódź. Wieczne pióro tłoczkowe. 17. 10 1949.

70c 9486 (5. 12 1949). Tadeusz Ślusarz, Warszawa. Naczynie do cieczy, zwłaszcza kałamarz. 19. 9 1949.

71a 9496 (13. 1 1950). Edmund Kabaciński, Bydgoszcz, Zygmunt Kotarski, Warszawa, Tadeusz Czapiewski, War-

szawa i Bolesław Mirecki, Warszawa. Kształtówka obuwnicza. 6. 2 1948.

75d 9489 (15. 12 1949). Zdzisław Gliński, Warszawa. Krzyż. 17. 11 1948.

76c 9507 (28. 1 1950). Janina Marcinkowska, Proboszczewice. Rozmotarka kokonowa. 17. 9 1949.

81c 9490 (15. 12 1949). Leon Radwan, Kraków. Zamknięcie do tubek na kremy, pasty do zębów lub inne masy. 28. 11 1949.

B. Wzory zdobnicze

17 7121 (2. 12 1949). Dom Ozdób Choinkowych W. Mertens, Warszawa. Ozdoby choinkowe. 17. 10 1949.

17 7122 (28. 1 1950). Dom Ozdób Choinkowych W. Mertens, Warszawa. Ozdoby choinkowe. 30. 11 1949. Wzór zależny od wzoru nr Rej. 7121.

Wykreślenia z rejestru

(Po numerze podana jest data wygaśnięcia prawa wyłącznego korzystania z wzoru).

Na podstawie art. 98 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384) wykreślone zostały:

wzory użytkowe:

9005 — 6. 9 1945	9183 — 16. 3 1948
9008 — 26. 10 1945	9188 — 23. 3 1948
9016 — 22. 1 1946	9193 — 6. 4 1948
9031 — 6. 3 1946	9210 — 5. 5 1948
9040 — 29. 4 1946	9215 — 22. 5 1948
9047 — 4. 6 1946	9220 — 31. 5 1948
9048 — 7. 6 1946	9249 — 14. 7 1948
9051 — 6. 7 1946	9261 — 23. 7 1948
9064 — 30. 8 1946	9269 — 4. 8 1948
9087 — 14. 2 1947	9270 — 6. 8 1948
9089 — 15. 2 1947	9276 — 14. 8 1948
9125 — 27. 8 1947	9279 — 18. 8 1948
9131 — 10. 10 1947	9286 — 30. 9 1948
9142 — 15. 11 1947	9289 — 30. 9 1948
9152 — 9. 12 1947	9299 — 25. 10 1948
9153 — 9. 12 1947	9305 — 15. 11 1948
9165 — 28. 1 1948	9306 — 15. 11 1948
9173 — 24. 2 1948	

wzory zdobnicze:

7004 — 9. 2 1946	7054 — 10. 10 1947
7045 — 31. 7 1947	7066 — 23. 3 1948
7049 — 19. 8 1947	7068 — 7. 4 1948
7050 — 30. 8 1947	7079 — 23. 8 1948
7052 — 9. 10 1947	7081 — 25. 10 1948
7053 — 10. 10 1947	7088 — 25. 11 1948

USPRAWNIENIA PRACOWNICZE

Rejestracja zaświadczeń o dokonanych usprawnieniach

Grubym drukiem oznaczono numer zaświadczenia. Po numerze podano datę wystawienia zaświadczenia.

223. 2. XII. 1949 r. Władysław Laufer, mistrz montażowy, dokonał usprawniienia polegającego na zmianie konstrukcji dźwigni nożnej i ręcznej regulacji gazu w ciągniku, w Zakładach „Ursus” w Ursusie k/Warszawy.

224. 2. XII. 1949 r. Robert Urbański, tokarz, dokonał usprawniienia jako współtwórca, przy obróbce mechanicznej członu dyferencjału przy produkcji traktorów, w Zakładach „Ursus” w Ursusie k/Warszawy.

225. 2. XII. 1949 r. Franciszek Zrębski, mistrz tokarski, dokonał usprawniienia jako współtwórca, przy obróbce mechanicznej członu dyferencjału przy produkcji traktorów, w Zakładach „Ursus” w Ursusie k/Warszawy.

226. 2. XII. 1949 r. Stanisław Markiewicz, tokarz, dokonał usprawniienia jako współtwórca, przy obróbce mechanicznej członu dyferencjału przy produkcji traktorów, w Zakładach „Ursus” w Ursusie k/Warszawy.

227. 3. XII. 1949 r. Jan Suski, tokarz-brygadzysta, dokonał usprawniienia polegającego na wykonaniu przyrządu do prostowania wrzecionek do wyciągarek, w Łódzkiej Fabryce Maszyn Tkackich w Łodzi.

228. 3. XII. 1949 r. Zygmunt Miedzianowski, ślusarz, dokonał usprawniienia jako współtwórca, w przedmiocie uproszczenia sposobu łożyskowania wałów wykorbionych do młocarni, w Warmińskiej Fabryce Młocarni, w Dobrym Mieście.

229. 3. XII. 1949 r. Antoni Ciszko, tokarz, dokonał usprawniienia jako współtwórca, w przedmiocie uproszczenia sposobu łożyskowania wałów wykorbionych do młocarni, w Warmińskiej Fabryce Młocarni, w Dobrym Mieście.

230. 3. XII. 1949 r. Władysław Smela, robotnik, dokonał usprawniienia w przedmiocie zmiany sposobu malowania bron polowych i belek pociągowych, przez zanurzenie, w Świętokrzyskiej Fabryce Narzędzi Rolniczych.

231. 3. XII. 1949 r. Albert Szablewski, mistrz mechaniczny, dokonał usprawniienia obróbki suwaków do gazomierzy oraz uzyskał oszczędności materiałowe na tej produkcji, w Pomorskiej Fabryce Gazomierzy w Tezewie.

232. 3. XII. 1949 r. Piotr Czech, kontroler odlewni, dokonał usprawniienia w przedmiocie zmiany sposobu formowania i odlewania części do krosien, w Dolnośląskiej Fabryce Krosien w Dzierżoniowie.

233. 3. XII. 1949 r. Frąckiewicz Marian, mistrz tokarski, dokonał usprawniienia polegającego na dorobieniu specjalnej krzywki do automatu tokarskiego zezwalającej przyspieszyć obróbkę zaworu dętki rowerowej, w Fabryce Zegarów w Łodzi.

234. 3. XII. 1949 r. Antoni Kaizer, mistrz ślusarski, dokonał usprawniienia polegającego na usunięciu korytek prowadzących przy otwieraniu okien wagonów osobowych, w Fabryce H. Cegielski w Poznaniu.

235. 3. XII. 1949 r. Inż. Maksymilian Jasiński, dyrektor techniczny, dokonał usprawniienia, jako współtwórca, polegającego na zmianie typu zamków drzwiowych wagonów tramwajowych, w Chorzowskiej Wytwórni Konstrukcji Stalowych w Chorzowie.

236. 3. XII. 1949 r. Julian Morga, kierownik oddziału budowy wagonów, dokonał usprawniienia, jako współtwórca, polegającego na zmianie typu zamków drzwiowych wagonów tramwajowych, w Chorzowskiej Wytwórni Konstrukcji Stalowych w Chorzowie.

237. 3. XII. 1949 r. Inż. Jan Dąbrowski, dyrektor fabryki, dokonał usprawniienia, jako współtwórca, polegającego na usunięciu zbędnych odwadniaczy z przewodów zasilających ogrzewanie parowe wagonów osobowych, w Fabryce H. Cegielski w Poznaniu.

238. 3. XII. 1949 r. Wacław Elbiński, kierownik biura technicznego, dokonał usprawniienia, jako współtwórca, polegającego na usunięciu zbędnych odwadniaczy z przewodów zasilających ogrzewanie parowe wagonów osobowych, w Fabryce H. Cegielski w Poznaniu.

239. 3. XII. 1949 r. Tadeusz Chudy, kalkulator, dokonał usprawniienia, jako współtwórca, polegającego na opracowaniu przyrządu umożliwiającego zmniejszenie czasu obróbki panewek maźnic wagonowych, w Fabryce H. Cegielski w Poznaniu.

240. 3. XII. 1949 r. Gałka Hipolit, mistrz, dokonał usprawniienia jako współtwórca, polegającego na opracowaniu przyrządu umożliwiającego zmniejszenie czasu obróbki panewek maźnic wagonowych, w Fabryce H. Cegielski w Poznaniu.

241. 3. XII. 1949 r. Ignacy Wiese, mistrz, dokonał usprawniienia, jako współtwórca, polegającego na opracowaniu przyrządu umożliwiającego zmniejszenie czasu obróbki panewek maźnic wagonowych, w Fabryce H. Cegielski w Poznaniu.

242. 5. XII. 1949 r. Tadeusz Cabański, kontroler, dokonał usprawniienia jako współtwórca, w przedmiocie wykonania specjalnego urządzenia do masowego natłuszczenia narzynek i gwintowników w zamian dotychczas stosowanego ręcznego smarowania, w Dolnośląskiej Fabryce Wyróbów Metalowych w Jeleniej Górze.

243. 5. XII. 1949 r. Władysław Bendkowski, kierownik inspekcji technicznej, dokonał usprawniienia jako współtwórca, w przedmiocie wykonania specjalnego urządzenia do masowego natłuszczenia narzynek i gwintowników w zamian dotychczas stosowanego ręcznego smarowania, w Dolnośląskiej Fabryce Wyróbów Metalowych w Jeleniej Górze.

244. 5. XII. 1949 r. dr inż. B. Roga, dokonał usprawniienia jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu sprężonego powietrza zamiast pary przy utlenianiu i polimeryzacji paku potrzebnego przy produkcji elektrod węglowych, w Zakładach Koksochemicznych Nr. 2 w Zabrze.

245. 5. XII. 1949 r. Alojzy Grodź, dyr. techn. dokonał usprawniienia jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu sprężonego powietrza zamiast pary przy utlenianiu i polimeryzacji paku potrzebnego przy produkcji elektrod węglowych, w Zakładach Koksochemicznych Nr. 2 w Zabrze.

246. 5. XII. 1949 r. Jan Adameczyk, dokonał usprawniienia jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu sprężonego powietrza zamiast pary przy utlenianiu i polimeryzacji paku potrzebnego przy produkcji elektrod węglowych, w Zakładach Koksochemicznych Nr. 2 w Zabrze.

247. 5. XII. 1949 r. Herman Kiel, dokonał usprawniienia jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu sprężonego powietrza zamiast pary przy utlenianiu i polimeryzacji paku potrzebnego przy produkcji elektrod węglowych, w Zakładach Koksochemicznych Nr. 2 w Zabrze.

248. 5. XII. 1949 r. Mieczysław Kamiński, szlifierz przyuczony, dokonał usprawniienia polegającego na zastosowaniu właściwej metody szlifowania gwintowników, w

Dolnośląskiej Fabryce Wyrobów Metalowych w Jeleniej Górze.

249. 5. XII. 1949 r. Franciszek Janta, monter wago-
wy, dokonał usprawnienia polegającego na poprawieniu
urządzenia regulującego zasyp materiału do worków przy
dokładnym ważeniu, w Państwowej Fabryce Związków Azo-
towych w Chorzowie.

250. 5. XII. 1949 r. inż. Zbigniew Andrzejewski, dy-
rektor administracyjno-handlowy, dokonał usprawnienia po-
legającego na opracowaniu metody odlewania tłoków umo-
żliwiającej produkcję na miejscu, w Zakładach Sprzętu
Transportowego Nr. 8 w Kaliszu.

251. 5. XII. 1949 r. Jan Matraj, pracownik nadzoru
technicznego, dokonał usprawnienia śrubokrętu, w Urzędzie
Pocztowo-Telekomunikacyjnym w Głogowie.

252. 5. XII. 1949 r. Stanisław Jachimowicz, adiunkt
K.P. dokonał usprawnienia w przedmiocie zastosowania
kopert oszczędnościowych, w RO-Rzeszów-DOKP Kraków.

253. 5. XII. 1949 r. Jan Zatoka, inżynier, dokonał
usprawnienia polegającego na skonstruowaniu pasteryzato-
ra przelotowego do wina, w Państwowej Wytwórni Win
„Fructola” w Łądek-Zdroju.

254. 5. XII. 1949 r. Władysław Bagiński, inspektor, kie-
rownik Sam. Oddz. Ubezp. dokonał usprawnienia polegają-
cego na uproszczeniu wewnętrznego obiegu poczty, w Cen-
tralnym Zarządzie Przemysłu Fermentacyjnego.

255. 6. XII. 1949 r. Marian Stolarezyk, dyrektor wy-
twórni, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegają-
cego na skonstruowaniu urządzenia umożliwiającego wyko-
rzystanie ciepłej wody z pasteryzatora, przedtem bezuży-
tecznie wylewanej, do mycia butelek, w Wytwórni Win w
Jeleniej Górze.

256. 6. XII. 1949 r. Franciszek Suchecki, mistrz w-
niarski, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegają-
cego na skonstruowaniu urządzenia umożliwiającego wyko-
rzystanie ciepłej wody z pasteryzatora, przedtem bezuży-
tecznie wylewanej, do mycia butelek, w Wytwórni Win w
Jeleniej Górze.

257. 7. XII. 1949 r. Jan Biernat, Naczelnik Wydziału
Mechanicznego, dokonał usprawnienia jako współtwórca,
polegającego na wykonaniu za pomocą prostych środków
wentyli do spuszczenia piwa z kuf, w Browarze Okocim.

258. 7. XII. 1949 r. Józef Stelmach, ślusarz, dokonał
usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu
za pomocą prostych środków wentyli do spuszczenia piwa
z kuf, w Browarze Okocim.

259. 7. XII. 1949 r. Józef Porwisz, ślusarz, dokonał
usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu
za pomocą prostych środków wentyli do spuszczenia piwa
z kuf, w Browarze Okocim.

260. 7. XII. 1949 r. Franciszek Mych, mistrz bednarski,
dokonał usprawnienia, polegającego na przystosowaniu fre-
zarki do drzewa do wycinania wrębu watorowego w becz-
kach transportowych, w Browarze w Tychach.

261. 7. XII. 1949 r. Stanisław Trępczyński, kontroler
handlowy, dokonał usprawnienia ładowania konwi z mle-
kiem sposobem piętrowym, w Wydziale Handlowo-Taryfo-
wym P.K.P. w Poznaniu.

262. 7. XII. 1949 r. Adam Popielczyk, przodownik, do-
konał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu frezów
do ręcznej obróbki gniazd wentyli, w Wydziale Elektro-
technicznym P.K.P. w Warszawie.

263. 7. XII. 1949 r. Marian Frąckiewicz, majster to-
karski, dokonał usprawnienia polegającego na przekonstru-
owaniu krzywek w automacie tokarskim, w Fabryce Zega-
rów w Łodzi.

264. 7. XII. 1949 r. Maurycy Ostalski, p. o. kierownika
robót, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojekto-
waniu przyrządu sprawdzającego zgodność osi stożka wy-

lotu pary z osią komina, w M. D. Warszawa - Zachodnia
P.K.P.

265. 7. XII. 1949 r. Julian Kwiatkowski, robotnik, do-
konał usprawnienia polegającego na prostowaniu na gorą-
co rusztów parowozowych, w M.D. Warszawa - Wschodnia.

266. 7. XII. 1949 r. Władysław Stępowski, inżynier, do-
konał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu przy-
rządu do mierzenia zdolności chłodzenia ciał stałych mają-
cych dopływ ciepła przez środowisko płynne lub gazowe, w
Państwowym Instytucie Hydrologiczno-Meteorologicznym.

267. 7. XII. 1949 r. Przemysław Granas, Dyrektor Tech-
niczny, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegają-
cego na opracowaniu procesu technologicznego przygotowa-
nia przędzy i produkcji pończoch steelonowych, w Państw.
Zjedn. Zakł. Przem. Pończoszniczego Nr. 1 w Łodzi.

268. 7. XII. 1949 r. Henryk Zatorski, kier. oddz. doko-
nał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na opraco-
waniu procesu technologicznego przygotowania przędzy i
produkcji pończoch steelonowych, w Państw. Zjedn. Zakł.
Przem. Pończoszniczego Nr. 1 w Łodzi.

269. 7. XII. 1949 r. Zygmunt Cyndler, kier. prod. do-
konał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na opraco-
waniu procesu technologicznego przygotowania przędzy i
produkcji pończoch steelonowych, w Państw. Zjedn. Zakł.
Przem. Pończoszniczego Nr. 1. w Łodzi.

270. 7. XII. 1949 r. Brunon Jumrych, inspektor prod.
dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na
opracowaniu procesu technologicznego przygotowania prze-
dzy i produkcji pończoch steelonowych, w Państw. Zjedn.
Zakł. Przem. Pończoszniczego Nr. 1 w Łodzi.

271. 7. XII. 1949 r. Wiktoryn Ankudowicz, inżynier, do-
konał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na prze-
konstruowaniu generatora synchronicznego i zastosowaniu
go jako kompensatora do poprawienia współczynnika mocy,
w Państwowej Fabryce Wagonów we Wrocławiu.

272. 7. XII. 1949 r. Romuald Krauze, dokonał uspra-
wnienia jako współtwórca, polegającego na przekonstruowaniu
generatora synchronicznego i zastosowaniu go jako kompen-
satora do poprawienia współczynnika mocy, w Państwowej
Fabryce Wagonów we Wrocławiu.

273. 7. XII. 1949 r. Kazimierz Komasiński, dokonał
usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przekon-
struowaniu generatora synchronicznego i zastosowaniu go
jako kompensatora do poprawienia współczynnika mocy, w
Państwowej Fabryce Wagonów we Wrocławiu.

274. 7. XII. 1949 r. Antoni Wawrykowicz, dokonał
usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przekon-
struowaniu generatora synchronicznego i zastosowaniu go
jako kompensatora do poprawienia współczynnika mocy, w
Państwowej Fabryce Wagonów we Wrocławiu.

275. 7. XII. 1949 r. Stanisław Zaręba, dokonał uspra-
wnienia jako współtwórca, polegającego na przekonstruowa-
niu generatora synchronicznego i zastosowaniu go jako kom-
pensatora do poprawienia współczynnika mocy, w Państwo-
wej Fabryce Wagonów we Wrocławiu.

276. 7. XII. 1949 r. Antoni Szczerbak, dokonał uspra-
wnienia jako współtwórca, polegającego na przekonstruowa-
niu generatora synchronicznego i zastosowaniu go jako kom-
pensatora do poprawienia współczynnika mocy, w Państwo-
wej Fabryce Wagonów we Wrocławiu.

277. 7. XII. 1949 r. Zbigniew Doraczyński, dokonał u-
sprawnienia jako współtwórca, polegającego na przekonstru-
owaniu generatora synchronicznego i zastosowaniu go jako
kompensatora do poprawienia współczynnika mocy, w Pań-
stwowej Fabryce Wagonów we Wrocławiu.

278. 7. XII. 1949 r. Antoni Pytel, dokonał usprawnie-
nia jako współtwórca, polegającego na przekonstruowaniu
generatora synchronicznego i zastosowaniu go jako kompen-

satora do poprawienia współczynnika mocy, w Państwowej Fabryce Wagonów we Wrocławiu.

279. 7. XII. 1949 r. Jerzy Durda, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przekonstruowaniu generatora synchronicznego i zastosowaniu go jako kompensatora do poprawienia współczynnika mocy, w Państwowej Fabryce Wagonów we Wrocławiu.

280. 7. XII. 1949 r. Jan Kukuła, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przekonstruowaniu generatora synchronicznego i zastosowaniu go jako kompensatora do poprawienia współczynnika mocy, w Państwowej Fabryce Wagonów we Wrocławiu.

281. 9. XII. 1949 r. Jan Kucharski, zastępca naczelnika warsztatów, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu zaworki umożliwiającej zastosowanie blokady liniowej typu „C” przy systemie nastawnicy „Hein-Lehman”, w Warsztatach Elektrotechnicznych P.K.P. Poznań.

282. 9. XII. 1949 r. Wiktor Ritter, kierownik działu ogólnowarsztatowego, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu kątomierza ułatwiającego pasowanie piast ramion semaforowych pod odpowiednim kątem, w T. W. Widzew.

283. 9. XII. 1949 r. Antoni Cias, kierownik odlewni żeliwa, dokonał usprawnienia polegającego na opracowaniu urządzenia służącego do kontroli ilości i gatunku wytopów żeliwiaka w czasie trwania jego pracy, w Hucie „Stalowa Wola”.

284. 9. XII. 1949 r. Alfons Pańczyk, kierownik działu koksowni, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu przebudowy kolejki linowej do transportu koksu, w Hucie „Zygmunt” w Łagiewnikach Śląskich.

285. 9. XII. 1949 r. Józef Kowalik, kierownik oddziału maszynowego, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu przebudowy kolejki linowej do transportu koksu, w Hucie „Zygmunt” w Łagiewnikach Śląskich.

286. 9. XII. 1949 r. Konstanty Kamiński, nadmistrz działu koksowni, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu przebudowy kolejki linowej do transportu koksu, w Hucie „Zygmunt” w Łagiewnikach Śląskich.

287. 9. XII. 1949 r. Ryszard Lucka, tokarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu przyrządu do wyginania drutu dla wyrobu siatki ogrodzeniowej, w Hucie „Łaziska” w Łaziskach Górnych.

288. 9. XII. 1949 r. Jan Ciurlok, tokarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu przyrządu do wyginania drutu dla wyrobu siatki ogrodzeniowej, w Hucie „Łaziska” w Łaziskach Górnych.

289. 9. XII. 1949 r. Gustaw Orawski, piecowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zwiększeniu wydajności pieca przy produkcji żelazo-chromu niskowęglatego skracając czas rafinacji przez zwiększenie wsadu, w Zakładach „Elektro” w Łaziskach Górnych.

290. 9. XII. 1949 r. Jan Oczadly, piecowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zwiększeniu wydajności pieca przy produkcji żelazo-chromu niskowęglatego skracając czas rafinacji przez zwiększenie wsadu, w Zakładach „Elektro” w Łaziskach Górnych.

291. 9. XII. 1949 r. Jan Gembalczyk, dozorca piecowni, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zwiększeniu wydajności pieca przy produkcji żelazo-chromu niskowęglatego skracając czas rafinacji przez zwiększenie wsadu, w Zakładach „Elektro” w Łaziskach Górnych.

292. 9. XII. 1949 r. Józef Sobala, mechanik samochodowy, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu przyrządu do zdejmowania łożysk kulkowych z osi samochodu „Citroen”, w Centralnym Zarządzie Przemysłu Hutniczego.

293. 9. XII. 1949 r. Franciszek Dzidek, ślusarz, dokonał usprawnienia polegającego na przedłużeniu żywotności pomp do kwasów słabych, przez zamontowanie elementu przedmuchującego powietrzem wewnątrz pompy, w Zakładach Hutniczych w Trzebini.

294. 14. XII. 1949 r. Piotr Bujny, mistrz, dokonał usprawnienia w przedmiocie usprawnienia maszyny, przez wykonanie specjalnego urządzenia do mechanicznego naciągania pasów klinowych przed wulkanizowaniem, w Zakładach „Stomil” w Poznaniu.

295. 14. XII. 1949 r. Piotr Bujny, mistrz, dokonał usprawnienia polegającego na zamontowaniu dwóch noży do istniejącej maszyny do przewijania przekładek w celu wykorzystania jej do cięcia balotów papieru, w Zakładach „Stomil” w Poznaniu.

296. 14. XII. 1949 r. Franciszek Dzidek, ślusarz, dokonał usprawnienia pompy żeliwnej obrotowej do kwasu siarkowego przez wmontowanie dodatkowych elementów, które umożliwiły zwiększenie okresu pracy pomp, w Zakładach Hutniczych Trzebini.

297. 14. XII. 1949 r. Józef Ćwiro, mistrz drożdżowy, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu korka gumowego zaopatrzonego w dwie rurki w celu zapobieżenia rozpryskiwaniu kwasu siarkowego podczas przelewania z butli, w Drożdżowni Biechanów w Biechanowie.

298. 14. XII. 1949 r. Jerzy Golimowski, z-ca kier. oddz. dokonał usprawnienia polegającego na racjonalnym wykorzystaniu bezużytecznych termometrów rtęciowych i zastosowaniu ich do aparatów stopowych i sulfonacyjnych, w Zakładach Przemysłu Barwników „Boruta” w Zgierzu.

299. 14. XII. 1949 r. Jan Kisiel, mistrz, dokonał usprawnienia polegającego na ułatwieniu procesu wyciągania zakrzepłej pozostałości stali względnie surówki z kadzi rozlewniczej, w Hucie „Zawiercie” w Zawierciu.

300. 14. XII. 1949 r. Jan Tochowicz, elektromonter, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu automatycznego wyłączania napędu elektrycznego pompy podającej melasę, po napompowaniu ilości określonej przez wagę, w Zakładach Przemysłowo-Rolnych w Maszewie.

301. 14. XII. 1949 r. inż. Władysław Palczewski, dyrektor techniczny, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu filtra do oczyszczania odpadowego siarczianu amonu w zastosowaniu do produkcji drożdży, w Lubońskich Zakładach Przemysłu Spożywczego.

302. 14. XII. 1949 r. Stefan Wrześniak, ślusarz-spawacz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu zbiornika do splywającej melasy z podgrzewaniem tego zbiornika parą odpędową, w Zakładach Przemysłowych w Biechanowie.

303. 14. XII. 1949 r. Tadeusz Ochoński, ślusarz-spawacz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu zbiornika do splywającej melasy z podgrzewaniem tego zbiornika parą odpędową, w Zakładach Przemysłowych w Biechanowie.

304. 14. XII. 1949 r. Józef Erndt, drożdżownik, kierownik produkcji, dokonał usprawnienia polegającego na zainstalowaniu urządzenia dla dozowania tłuszczu do kadzi fermentacyjnej, w Zakładach Przemysłowych Wola Krzysztoporska.

305. 14. XII. 1949 r. Ludwik Blaszczyk, pomocnik fachowy, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu przyrządu do wyjmowania grzybków wyrównywacza ciśnienia w parowozach remontowanych, w Gł. Parow. Łódź-Kaliska.

306. 14. XII. 1949 r. Henryk Kotarba, ślusarz, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu przyrządu do wyprasowywania i wprasowywania łożyska krzyżulcowego z parowozowych drągów napędowych, w Gł. Warszt. P.K.P w Nowym Sączu.

307. 14. XII. 1949 r. Stanisław Motylewski, rzemieślnik, dokonał usprawnienia polegającego na ulepszeniu matrycy

do wyrobu podkładek, w Gł. Warszt. P.K.P. w Ostrowie Wielkopolskim.

308. 14. XII. 1949 r. Tadeusz Pruszyński, kierownik, dokonał usprawnienia w przedmiocie wykonania przyrządu do mechanicznego nitowania zderzaków rurowych, w Gł. Warszt. P.K.P. w Ostrowie Wlkp.

309. 13. XII. 1949 r. Tymoteusz Rybiński, kierownik remontu maszyn, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu nożyce mechanicznych o napędzie tachometrycznym do krajania materiałów dziewiarskich, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Legnicy.

310. 13. XII. 1949 r. Tadeusz Foremniak, starszy mistrz drożdżowy, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu urządzenia alarmowego ułatwiającego określenie szybkości vegetacji drożdży, w Zakładach Przemysłu Rolnych w Maszewie.

311. 13. XII. 1949 r. Jakób Poler, mistrz, jako współtwórca dokonał usprawnienia transportu na składzie żelaza i stali, w Hucie Karol w Wałbrzychu.

312. 13. XII. 1949 r. Alfons Koenig, kierownik, jako współtwórca dokonał usprawnienia transportu na składzie żelaza i stali, w Hucie Karol w Wałbrzychu.

313. 13. XII. 1949 r. Tadeusz Dyląg, archiwariusz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu uniwersalnego uchwytu do matryc drukarskich przy powielaczu biurowym, w F-ce Obuwia Nr. 1 w Chełmku.

314. 13. XII. 1949 r. Kazimierz Matysik, mechanik, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu uniwersalnego uchwytu do matryc drukarskich przy powielaczu biurowym, w F-ce Obuwia Nr. 1 w Chełmku.

315. 13. XII. 1949 r. Jan Węglarz, prac. oddz. mechanicznego, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu uniwersalnego uchwytu do matryc drukarskich przy powielaczu biurowym, w F-ce Obuwia Nr 1 w Chełmku.

316. 13. XII. 1949 r. Józef Szudrowicz, st. nadzorca wodny, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu przyrządu do układania wyściółki faszynowej, w Państwowym Zarządzie Wodnym w Bydgoszczy.

317. 17. XII. 1949 r. Włodzimierz Wasilenko, rzemieślnik, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu i wykonaniu kluczyka do zdejmowania wskazówek manometru, w M.D. Łódź-Kaliska.

318. 17. XII. 1949 r. Zygmunt Pietrakiewicz, kierownik robót, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu automatycznego urządzenia do obracania rur przy spawaniu końcówek, w M.D. Łódź-Kaliska P.K.P.

319. 17. XII. 1949 r. Antoni Skomski, spawacz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu automatycznego urządzenia do obracania rur przy spawaniu końcówek, w M.D. Łódź-Kaliska P.K.P.

320. 17. XII. 1949 r. Jan Anders, monter urządzeń chłodniczych, dokonał usprawnienia polegającego na potokowym wkładaniu i wyciąganiu form do aparatu chłodniczego przy produkcji lodu, w Morskich Zakładach Rybnych w Gdyni.

321. 17. XII. 1949 r. Józef Makowski, brygadzysta murarski, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu nieużywanych cegieł szamotowych do odbudowy pokryw czołowych kotła, w Elektrowni w Bydgoszczy.

322. 17. XII. 1949 r. Czesław Karbowski, brygadzysta remontowy, dokonał usprawnienia parowego przedmuchiwacza sadzy i zanieczyszczeń podgrzewacza przy kotle parowym, w Elektrowni Skaleczno.

323. 17. XII. 1949 r. Konstanty Krzysztofiak, komendant straży, dokonał usprawnienia opracowując instalację transportera mechanicznego do usuwania popiołu z kotłów o narzucie ręcznym, w Elektrowni Ludwikowo - Skaleczno.

324. 17. XII. 1949 r. Jerzy Bilek, woźny, dokonał usprawnienia produkując atrament biurowy z surowca odpadkowego, w Zjedn. Energ. Okręgu Dolnośląskiego we Wrocławiu.

325. 17. XII. 1949 r. Marian Musiałek, mechanik, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu lewara dwustronnie działającego, w kopalni „Sosnowiec” w Sosnowcu.

326. 17. XII. 1949 r. Jan Gajos, dozorca, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu lewara dwustronnie działającego, w kopalni „Sosnowiec” w Sosnowcu.

327. 17. XII. 1949 r. Jan Blocher, cieśla, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu lewara dwustronnie działającego, w kopalni „Sosnowiec” w Sosnowcu.

328. 17. XII. 1949 r. Julian Mrozik, kierownik powierzchni, dokonał usprawnienia sortowania węgla instalując dodatkowe sito na przesiewaczu, w kopalni „Grodziec” w Grodźcu.

329. 17. XII. 1949 r. Wiktor Rajwa, ślusarz maszynowy, dokonał usprawnienia przerabiając wałek dolny taśmy transportowej na wałek górny, w kopalni „Kleofas” w Katowicach-Załęże.

330. 17. XII. 1949 r. Salomon Rosenberg, kierownik warsztatów, dokonał usprawnienia jako współtwórca, konstruując płytę ogrzewaną parą do prasy hydraulicznej przy wulkanizacji, w Centr. Warszt. Gumowych w Zabrze.

331. 17. XII. 1949 r. Stanisław Słowik, kierownik warsztatów, dokonał usprawnienia jako współtwórca, konstruując płytę ogrzewaną parą do prasy hydraulicznej przy wulkanizacji, w Centr. Warszt. Gumowych w Zabrze.

332. 17. XII. 1949 r. Ludwik Lukosek, brygadzysta, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu przyrządu do wycinania okrągłych otworów w płytach gipsowych, w Zakładach Elektrycznych w Katowicach.

333. 17. XII. 1949 r. Zbigniew Ansion, kier. działu maszyn, dokonał usprawnienia polegającego na przebudowie ułożyskowania kompresora F-my Demag, celem zastosowania osiągalnych łożysk tocznych znormalizowanych, w kopalni Mikulczyce.

334. 17. XII. 1949 r. Antoni Sypniewski, kowal, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu przyrządu do gięcia żelaza kształtowego, w Państwowym Zarządzie Wodnym w Koninie.

335. 19. XII. 1949 r. Piotr Swaczyj, kowal, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu przyrządu do wytwarzania okrągłych podkładek miedzianych, w warsztatach Z. E. O. L-u w Lublinie.

336. 19. XII. 1949 r. Marian Bicz, tokarz, dokonał usprawnienia sposobu odlewania tłoczków gumowych do hamulców samochodowych, w Warsztatach Z. E. O. L. w Lublinie.

337. 19. XII. 1949 r. Franciszek Rudek, tokarz, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu przyrządu do frezowania tarcz dla zamków drzwiowych, w warsztatach Z. E. M-u w Katowicach.

338. 19. XII. 1949 r. Stefan Urgacz, mechanik, dokonał usprawnienia w przedmiocie wykonania głowicy nożowej do produkcji śrub, w Zakładach Urządzeń Pomiarowych — Piaśniki.

339. 19. XII. 1949 r. Franciszek Klimczyk, ślusarz, jako współtwórca dokonał usprawnienia w przedmiocie wykonania przyrządu do stemplowania kart obecności, w Fabryce Maszyn Górniczych „Moj”, Katowice - Załęże.

340. 19. XII. 1949 r. Antoni Jaworski, mistrz ślusarski, jako współtwórca dokonał usprawnienia w przedmiocie wykonania przyrządu do stemplowania kart obecności, w Fabryce Maszyn Górniczych „Moj” Katowice-Załęże.

341. 19. XII. 1949 r. Leonard Piskała, przodownik, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu przyrządu do wyciągania tulejek sterujących z cylindrów młotków wiertniczych, w Fabryce Maszyn Górniczych „Moj” Katowice-Zalęcz.

342. 19. XII. 1949 r. Władysław Bartkiewicz, kierownik sekcji, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu przyrządu do wybijania otworów w kapach licznikowych dla umocowania tabliczek własnościowych, w II Podokręgu Energetycznym w Zamościu.

343. 19. XII. 1949 r. Adam Filarczyk, kierownik robót, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu urządzenia do jednoczesnego badania szczelności pięciu elementów przegrzewacza pary, w Oddziale Mechanicznym P. K. P. w Ostrowie Wielkopolskim.

344. 19. XII. 1949 r. Bolesław Szyszka, ślusarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu urządzenia do jednoczesnego badania szczelności pięciu elementów przegrzewacza pary, w Oddziale Mechanicznym P. K. P. w Ostrowie Wielkopolskim.

345. 19. XII. 1949 r. Konstanty Gien, kierownik oddziału maszyn, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zwiększeniu bezpieczeństwa pracy, przy zastosowaniu akustycznej sygnalizacji szybowej, przez dodanie lampki kontrolnej umieszczonej w zasięgu widzenia maszynisty, w Kopalni „Milowice”.

346. 19. XII. 1949 r. Waldemar Szepan, kierownik działu energetyki, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zwiększeniu bezpieczeństwa pracy, przy zastosowaniu akustycznej sygnalizacji szybowej, przez dodanie lampki kontrolnej umieszczonej w zasięgu widzenia maszynisty, w Kopalni „Milowice”.

347. 19. XII. 1949 r. Jerzy Lermer, inżynier kier. Oddziału Ruchu, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przekonstruowaniu licznika indukcyjnego jednofazowego na jednofazowy miernik mocy, w Zjednoczeniu Energetycznym Okr. Dolnośląskiego we Wrocławiu.

348. 19. XII. 1949 r. Władysław Damm, kier. sekcji liczników, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przekonstruowaniu licznika indukcyjnego jednofazowego na jednofazowy miernik mocy, w Zjednoczeniu Energetycznym Okr. Dolnośląskiego we Wrocławiu.

349. 19. XII. 1949 r. Maksymilian Grabowski, mistrz ślusarski, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu ręcznego napędu odłącznika wewnętrznego rzędu 10 do 30KV, w Centralnych Warsztatach Z. E. O. B. T., Bydgoszcz-Gródek.

350. 19. XII. 1949 r. Jan Pawlaczek, kierownik warsztatu, dokonał usprawnienia zmieniając konstrukcję zamka ryglującego typu „Baskwill”, do drzwi podwójnych, w Zakładzie Elektrycznym w Katowicach.

351. 20. XII. 1949 r. Władysław Szymański, ślusarz, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu dźwigni z podporą (łom) do przesuwania wagonów, w Porcie Węglowym w Gdyni.

352. 20. XII. 1949 r. Michał Dziewoński, zawiadowca wagonowni, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu podtrzymywaczy resorów, umożliwiających wymianę zestawów kołowych i naprawianie łożysk osiowych, w Wagonowni P. K. P. Kraków.

353. 20. XII. 1949 r. Tadeusz Żelazny, ślusarz, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu urządzenia zabezpieczającego pokrywki smarownic Staufera przed samoczynnym odkręcaniem się, w Elektrowni w Krakowie.

354. 20. XII. 1949 r. Grzegorz Ignatiew, rzemieślnik, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu przyrządu do wypilowywania rowków w słupkach drzwiowych wagonowych, w M. F. Łapy P. K. P.

355. 20. XII. 1949 r. Kazimierz Łapiński, pomocnik rzemieśln. dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu przyrządu do wypilowywania rowków w słupkach drzwiowych wagonowych, w M. F. Łapy P. K. P.

356. 20. XII. 1949 r. Kazimierz Nogacki, wagowy, dokonał usprawnienia ułatwiającego regulowanie przy wazieniu załadunku węgla na wagony, w Kopalni „Bytom”.

357. 20. XII. 1949 r. Otton Respondek, sztygar objazdowy, dokonał usprawnienia przez zaprojektowanie wybudowania chodnika wodnego w Kopalni Barbara-Wyzwolenie w Chorzowskim Zjedn. Przem. Węgl.

358. 20. XII. 1949 r. Jerzy Zieliński, pracownik oddziału sieci, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przystosowaniu normalnej ziemnej mufy kablowej jako mufy podwodnej, w Z. E. O. Warszawskiego.

359. 20. XII. 1949 r. Józef Mączka, pracownik oddziału sieci, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przystosowaniu normalnej ziemnej mufy kablowej jako mufy podwodnej, w Z. E. O. Warszawskiego.

360. 20. XII. 1949 r. Feliks Dziubek, brygadzysta, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu przyrządu do wyginania łopatek wirników wentylatorów kotłów, w Z. E. O. Warszawskiego.

361. 20. XII. 1949 r. Adam Kłosowski, mistrz warsztatu mechanicznego, dokonał usprawnienia polegającego na wykorzystaniu zużytych łożysk stożkowo-rolkowych, w Kopalni „Ludwik”, Zabrskie Zjed. Przem. Węglowego.

362. 20. XII. 1949 r. Franciszek Deron, rzemieślnik, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu przyrządu do wyjmowania i zakładania suwaków parowozowych w celu ich skontrolowania, w M. D. — Gdynia P.K.P.

363. 20. XII. 1949 r. Mieczysław Markieta, pracownik sieci elektrycznej m. st. W-wy, dokonał usprawnienia polegającego na przerobieniu podwozia drabiny mechanicznej, w Warsztatach Sieci Elektrycznej m. st. Warszawy.

364. 20. XII. 1949 r. Stanisław Muszyński, rzemieślnik, dokonał usprawnienia w przedmiocie wykonania przyrządu uchwytoowego do obróbki mechanicznej mieszaczy oświetlenia gazowego wagonów, w M. F. Łapy P. K. P.

365. 20. XII. 1949 r. Rudolf des Loges, odbiorca robót, dokonał usprawnienia w przedmiocie wykonania uchwyty pomocniczego do skręcania maźnic wagonowych, w M. F. Ostróda P.K.P.

366. 20. XII. 1949 r. Stefan Kruczała, kierownik robót, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu przyrządu do zabezpieczenia sprężyny przed wyskokiem podczas wyjmowania tłoka z cylindra zamka powietrznego, w M. F. Tarnów P. K. P.

367. 20. XII. 1949 r. Leon Bielka, ślusarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na ulepszeniu zamykadła końcówek do drąga wiertniczego, w Kopalni „Katowice”.

368. 20. XII. 1949 r. Paweł Kasperczyk, współtwórca, refer. działu mechanicznego, dokonał usprawnienia polegającego na ulepszeniu zamykadła końcówek do drąga wiertniczego, w Kopalni „Katowice”.

369. 20. XII. 1949 r. Władysław Krzyżak, kierownik robót, dokonał usprawnienia w przedmiocie wykonania przyrządu do frezowania gniazd grzybków zaworów przy inżektorach, w M. F. Nowy Sącz P. K. P.

370. 20. XII. 1949 r. Władysław Krzyżak, kierownik robót, dokonał usprawnienia w przedmiocie wykonania przyrządu do regulowania gwintu korków zaworów przy inżektorach, w M. F. Nowy Sącz P.K.P.

371. 20. XII. 1949 r. Paweł Dudek, cieśla górniczy, dokonał usprawnienia wykonując iglice do szycia taśm ze starych lin, w Kopalni „Bytom”.

372. 20. XII. 1949 r. Jan Szmirek, ślusarz, dokonał usprawnienia przez zaprojektowanie zbudowania ochrony i wzmocnienia z blachy korpusu wiertarki, w kopalni „Prezydent” Chorzowskiego Zjedn. Przem. Węgl.

373. 20. XII. 1949 r. Józef Orliński, robotnik brykiotowni, dokonał usprawnienia przez zainstalowanie pływaka w zbiorniku wody w celach sygnalizowania napełnienia, w kopalni „Prezydent” Chorzowskiego Zjedn. Przem. Węglowego.

374. 21. XII. 1949 r. Józef Burian, kierownik powierzchni, dokonał usprawnienia polegającego na wykorzystaniu wapna odpadkowego z osadników do skrapiania węgla na wagonach, w kopalni Barbara-Wyzwolenie Chorzowskiego Zjedn. Przem. Węgl.

375. 21. XII. 1949 r. Franciszek Chmiel, sztyg. obj. masz. doł., dokonał usprawnienia polegającego na wykorzystaniu starych wycofanych części maszyn do budowy napędów taśmowych, w kopalni „Centrum” Bytomskiego Zjedn. Przem. Węglowego.

376. 21. XII. 1949 r. Jan Haase, sztygar objazdowy, dokonał usprawnienia w ruchu wag wagonowych oraz kołowrotu przetokowego na sortowni, kopalni Radzionków Bytomskiego Zjedn. Przem. Węgl.

377. 21. XII. 1949 r. Józef Balicki, kier. oddz. kolei, dokonał usprawnienia pracy przetokowej wagonów, na kopalni Miechowice Zabrskiego Zjedn. Przem. Węgl.

378. 21. XII. 1949 r. Wacław Spalek, kier. działu masz. dokonał usprawnienia zabezpieczającego sworznie wózków kopalnianych przed pękaniem, w Kopalni Łagiewniki Bytomskiego Zjedn. Przem. Węgl.

379. 21. XII. 1949 r. Wilhelm Polak, blacharz, dokonał usprawnienia dorabiając osłonę ślimaka pod wibratorem szlamowym na płuczce, w kopalni Bytom.

380. 21. XII. 1949 r. Tomasz Mikołajczyk, dokonał usprawnienia ulepszając rusztowiny typu „Gdańsk” przez zastosowanie uchwytyw innego typu, w Kopalni Polskiej, Chorzowskiego Zjedn. Przemysłu Węgl.

381. 21. XII. 1949 r. August Koidek, kier. r. masz. dokonał usprawnienia jako współtwórca, w zaprojektowaniu zmian ustawienia przesuwicy, w kopalni Walenty-Wawel Rudzkiego Zjedn. Przem. Węglowego.

382. 21. XII. 1949 r. Antoni Piernikarczyk, kier. r. elektr. dokonał usprawnienia jako współtwórca, w zaprojektowaniu zmian ustawienia przesuwicy, w kopalni Walenty-Wawel Rudzkiego Zjedn. Przem. Węglowego.

383. 21. XII. 1949 r. Stefan Ksieski, dyrektor zakładu, dokonał usprawnienia jako współtwórca, w zaprojektowaniu zmian ustawienia przesuwicy, w kopalni Walenty-Wawel Rudzkiego Zjedn. Przem. Węglowego.

384. 21. XII. 1949 r. Antoni Rutkowski, pracownik warsztatowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu przyrządu ułatwiającego wykonanie elementu dźwigni odłącznika, w Zjedn. Energ. Okręgu Warszawskiego.

385. 21. XII. 1949 r. Leszek Sak, pracownik warsztatowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu przyrządu ułatwiającego wykonanie elementu dźwigni odłącznika, w Zjedn. Energ. Okręgu Warszawskiego.

386. 21. XII. 1949 r. Bolesław Grabka, pracownik kotłowni, dokonał usprawnienia polegającego na ułatwieniu otwierania zasuw popielnika przy palenisku kotła parowego, w Elektrowni w Krakowie.

387. 21. XII. 1949 r. Władysław Drabczyk, kierownik warszt. mechanicznych, dokonał usprawnienia polegającego na przerobieniu napędu elektrycznego do rynien potrząsalnych na napęd do taśm gumowych, w warsztatach mechanicznych Kopalni „Kleofas”.

388. 21. XII. 1949 r. Franciszek Kirsek, mistrz oddz. konstrukc., dokonał usprawnienia w przedmiocie racjonal-

nego wykorzystania blach do wyrobu rynien, w Rybnickiej F-ce Maszyn w Rybniku.

389. 21. XII. 1949 r. Stefan Kutyniok, brygadier, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu podwieszek bez śrub do układania kabli na wspólnej konsoli, w Zjednoczeniu Biur Projektowo-Montażowych, dla Górnictwa, w Katowicach.

390. 21. XII. 1949 r. Stanisław Borkowski, ślusarz, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu narzędzi umożliwiających obróbkę kołnierzy i otworów muf wysokiego napięcia na wiertarce, w Zjednoczeniu Energetycznym Okręgu Warszawskiego.

391. 21. XII. 1949 r. Stanisław Kraj, pracownik Oddziału Warsztatowego, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przekonstrowaniu trzy-okienkowego liczydła w liczniku jednofazowym firmy „Siemens” na cztero-okienkowe, w Zjedn. Energ. O. W. w Warszawie.

392. 21. XII. 1949 r. Tadeusz Bellen, pracownik Oddziału Warsztatowego, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przekonstrowaniu trzy-okienkowego liczydła w liczniku jednofazowym firmy „Siemens” na czterookienkowe, w Zjedn. Energ. O. W. w Warszawie.

393. 21. XII. 1949 r. Edwin Dudziński, pracownik Oddziału Warsztatowego, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przekonstrowaniu trzy-okienkowego liczydła w liczniku jednofazowym firmy „Siemens” na cztero-okienkowe, w Zjedn. Energ. O. W. w Warszawie.

394. 21. XII. 1949 r. Zenon Katuszewski, kierownik Sekcji Pomiarów, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu urządzenia do sprawdzania przełączników Buchholza pod względem mechanicznym i elektrycznym, w Z. E. O. W. w Warszawie.

395. 21. XII. 1949 r. Heronim Borkowski, referent, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu urządzenia do sprawdzania przełączników Buchholza pod względem mechanicznym i elektrycznym, w Z.E.O.W. w Warszawie.

396. 22. XII. 1949 r. Telesiński, inżynier, kierownik działu, dokonał usprawnienia polegającego na dostosowaniu wyłącznika małoolejowego do pracy przy podwójnym prądzie znamionowym w celu pełnego wykorzystania generatora, w Elektrowni Warszawskiej.

397. 22. XII. 1949 r. Konrad Błaszczyk, technik, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu podstawki na buteleczki z tuszem, zabezpieczającej od przewrócenia się buteleczki i rozlania tuszu, w Zjednoczeniu Biur Projektowo-Montażowych Przemysłu Węglowego w Katowicach.

398. 22. XII. 1949 r. Stefan Kotowicz, zastępca sztygara, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu ułatwionego sposobu przesuwania transportera przy pomocy rolek, na kopalni Centrum Bytomskie Zjedn. Przem. Węglowego.

399. 22. XII. 1949 r. Henryk Osiecki, spawacz, dokonał usprawnienia przez zaprojektowanie wieszaka i ochraniaacza lampy sygnalizacyjnej pociągu węglowego, w kopalni im. Józefa Wieczorka w Janowie.

400. 22. XII. 1949 r. Mieczysław Czopik, kowal, dokonał usprawnienia polegającego na przekonstrowaniu zestawów osiowych rolkowo-koszykowych do innego typu wózków, na kopalni Jaworzno-Jaworznicko-Mikołowskiego Zjedn. Przem. Węglowego.

401. 22. XII. 1949 r. Władysław Mikula, kowal, dokonał usprawnienia polegającego na przekonstrowaniu zestawów osiowych rolkowo-koszykowych do innego typu wózków, na kopalni Jaworzno-Jaworznicko-Mikołowskiego Zjedn. Przem. Węglowego.

402. 22. XII. 1949 r. inż. Marian Pawełek, kier. działu maszyn, dokonał usprawnienia jako współtwórca, przez zaprojektowanie napędu do ścianowych przenośników dwutań-

cuchowych, w kopalni „Centrum” Bytomskiego Zjedn. Przem. Węglowego.

403. 22. XII. 1949 r. Franciszek Chmiel, sztyg. obj. maszyn dołowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, przez zaprojektowanie napędu do ścianowych przenośników dwułańcuchowych, w kopalni „Centrum” Bytomskiego Zjedn. Przem. Węglowego.

404. 22. XII. 1949 r. Bronisław Wartak, urzędnik, dokonał usprawnienia wydawania znaczków zjazdowych górnikom, na kopalni „Bobrek”.

405. 22. XII. 1949 r. Jan Szmirek, ślusarz, dokonał usprawnienia przez zabezpieczenie zaworu do wiertarek „Böhler'a” blachą, w kopalni „Prezydent” Chorzowskiego Zjedn. Przem. Węgl.

406. 23. XII. 1949 r. Jerzy Kalkowski, mistrz ślusarski, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu przyrządu do wiertniczego do skrzyń dla przekładni „Pancer”, w Rybnickiej Fabryce Maszyn.

407. 23. XII. 1949 r. Antoni Starzec, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu przeróbki transportera taśmowego, w Kopalni „Bytom”.

408. 23. XII. 1949 r. Wilhelm Kurek, kier. techniczny, dokonał usprawnienia w przedmiocie zastosowania maźnic o konstrukcji spawanej do wózków kopalnianych, w Głównych Warsztatach Chorzowskiego Zjednoczenia Przem. Węglowego w Siemianowicach.

409. 23. XII. 1949 r. Paweł Kubica, ślusarz, dokonał usprawnienia polegającego na wprowadzeniu zmian obróbczych przy remoncie zestawów kołowych elektrowozów, w kopalni „Mysłowice”.

410. 23. XII. 1949 r. Wincenty Kowalski, robotnik, dokonał usprawnienia operacji wiercenia tulejek do łańcucha, w Zakładach „Dehak” w Brzezince.

411. 23. XII. 1949 r. Edward Piecuch, technik bud. dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przebudowaniu istniejącego fundamentu pod nową przesuwnicę portalową, w Kopalni „Michał” w Michałowicach.

412. 23. XII. 1949 r. Leon Pinta, kier. działu maszynowego, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przebudowaniu istniejącego fundamentu pod nową przesuwnicę portalową, w Kopalni „Michał” w Michałowicach.

413. 23. XII. 1949 r. Henryk Mrzygłód, tokarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu przyrządu do wykonywania rowków na wałkach, przy pomocy tokarni, w Kopalni „Barbara-Wyzwolenie”.

414. 23. XII. 1949 r. Jan Otrębniak, ślusarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu przyrządu do wykonywania rowków na wałkach, przy pomocy tokarni, w Kopalni „Barbara-Wyzwolenie”.

415. 23. XII. 1949 r. Marian Kotwica, sztygar, dokonał usprawnienia pracy transportera nawęglającego kotłownię, w Kopalni „Centrum” w Bytomiu.

416. 23. XII. 1949 r. Waldemar Horak, ślusarz, dokonał usprawnienia polegającego na ulepszeniu konstrukcji stempla maszynowego dla umocowania napędów elektr. do rynien potrząsalnych, w kopalni „Kleofas” w Katowicach—Załęże.

417. 23. XII. 1949 r. Józef Długosz, sztygar, dokonał usprawnienia polegającego na zbudowaniu specjalnych rurociągów doprowadzających wodę do kompresorów, na kopalni „Kleofas” w Katowicach—Załęże.

418. 23. XII. 1949 r. Paweł Janota, ślusarz, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu automatycznej zapory dla wózków węglowych doprowadzanych na pochylnię, w kopalni im. I. Wiczorka w Janowie.

419. 23. XII. 1949 r. Edmund Smogór, kierownik działu, dokonał usprawnienia polegającego na zmianie materiału na osie do wózków kopalnianych, produkowanych w Śląskiej Fabryce Maszyn „Montana” w Katowicach.

420. 23. XII. 1949 r. Teodor Cuber, kreślarz, dokonał

usprawnienia przez zaprojektowanie przyrządu do czyszczenia otworów strzelniczych w przodkach węglowych, w Bytomskim Zjedn. Przem. Węglowego.

421. 23. XII. 1949 r. Jan Skąpski, przodowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu przeróbki napędu tokarni, w kopalni „Konin”.

422. 23. XII. 1949 r. Feliks Majdziński, tokarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu przeróbki napędu tokarni, w kopalni „Konin”.

423. 23. XII. 1949 r. Jan Pawlacyk, mistrz warsztatowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu przyrządu do gięcia blachy, w Zakładach Elektro-Montażowych w Katowicach.

424. 23. XII. 1949 r. Drzyzga Karol, ślusarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu przyrządu do gięcia blachy, w Zakładach Elektro-Montażowych w Katowicach.

425. 23. XII. 1949 r. Józef Gagatęk, kierownik Głównych Warsztatów, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu zmiany napędu łańcuchowego wrębowki, w Głównych Warsztatach Bytomskiego Zjednoczenia Przemysłu Węglowego.

426. 23. XII. 1949 r. Wilhelm Świerc, kierowca samochodowy, dokonał usprawnienia przez zastąpienie w tarczy ciernej sprzęgła wkładki z węgielka grafitowego, wkładką z materiału „perdinax”, w Rudzkim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

427. 23. XII. 1949 r. Ewald Majer, dozorca oddziału, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu ochraniacza taśmy gumowej transportera do węgla, w kopalni Szombierki.

428. 23. XII. 1949 r. Teodor Kansy, wulkanizator, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu ochraniacza taśmy gumowej transportera do węgla, w kopalni Szombierki.

429. 23. XII. 1949 r. Lucjan Dmowski, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu szybkiego odwodnienia turbin oraz sygnalizacji w momentach przedostania się wody do przewodów parowych, w Elektrowni Warszawskiej.

430. 23. XII. 1949 r. Karol Michalski, zawiadowca parowozowni, dokonał usprawnienia w przedmiocie wykonania drabiny pożarniczej z urządzeniem doprowadzającym wodę na piętra, w M. D. Kępno P. K. P.

431. 23. XII. 1949 r. Piotr Miłosz, stolarz, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu prowadnicy do piły tarczowej, na kopalni „Smogory” w Zjedn. Przem. Węgla Brunatnego.

432. 29. XII. 1949 r. Waclaw Konarski, dokonał usprawnienia polegającego na mechanicznym czyszczeniu różnych elementów metalowych, w Z. E. O. Warszawskiego.

433. 29. XII. 1949 r. Stanisław Bartosik, kierownik węzła telefonicznego, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na wykonaniu projektu łącznicy ręcznej do współpracy z łącznicą automatyczną S i H 4'90, w Z.E.O.Dś. we Wrocławiu.

434. 29. XII. 1949 r. Zygmunt Biczysko, mł. technik, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu projektu łącznicy ręcznej do współpracy z łącznicą automatyczną S i H 4'90 w Z.E.O.Dś. we Wrocławiu.

435. 29. XII. 1949 r. Marian Kotwica, sztygar, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu zamiany materiału do obudowy dachu nad pomieszczeniem klatek wyciągowych, na kopalni „Centrum”.

436. 29. XII. 1949 r. Piotr Kitel, ślusarz maszynowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, stosując dwudzielną panewkę brązową z labiryntami zamiast panewki z węglowymi pierścieniami uszczelniającymi przy turbinie parowej, w kopalni Rozbark, Bytomskiego Zjednoczenia Przemysłu Węglowego.

437. 29. XII. 1949 r. Stanisław Romik, kier. warsztatu mech., dokonał usprawnienia jako współtwórca, stosując dwudzielną panewkę brązową z labiryntami zamiast panewki z węglowymi pierścieniami uszczelniającymi przy turbinie parowej, w kopalni Rozbark, Bytomskiego Zjednoczenia Przemysłu Węglowego.

438. 29. XII. 1949 r. Bronisław Ćmiel, kierownik oddziału mierniczego, dokonał usprawnienia, polegającego na ulepszeniu stołu do kopiowania planów, w Chorzowskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

439. 29. XII. 1949 r. Emil Ryszka, sztygar elektryczny dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu praktyczniejszej konstrukcji opraw lamp przy elektrowozach, w kopalni Radzionków, Bytomskie Zjednoczenie Przemysłu Węglowego.

440. 29. XII. 1949 r. Maksymilian Grabowski, mistrz ślusarski, dokonał usprawnienia polegającego na samodzielnym wykonaniu serii lampek sygnalizacyjnych, w Centralnych Warsztatach Z. E. O. B. T. w Gródku.

441. 29. XII. 1949 r. Kazimierz Ciborski, technik, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu przyrządu do kruszenia stwardniałej masy smołowej na grys, w Powiatowym Zarządzie Drogowym w Sieradzu.

442. 29. XII. 1949 r. Inż. Roman Sypniewski, kierownik kuźni, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu specjalnego urządzenia do wykonywania kół bieżnych i innych elementów do ciągników, w Zakładach P. Z. Inż. „Ursus”.

443. 29. XII. 1949 r. Zdzisław Perzyk, technik, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu specjalnego urządzenia do wykonywania kół bieżnych i innych elementów do ciągników, w Zakładach P. Z. Inż. „Ursus”.

444. 29. XII. 1949 r. Wojciech Pardela, ślusarz, dokonał usprawnienia polegającego na przekonstruowaniu odbieracza prądu przy elektrowozach, w Dąbrowskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego, Kopalnia Kazimierz - Juliusz.

445. 29. XII. 1949 r. Aleksander Kajser, st. torowy, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu przyrządu do prostowania szyn kolejowych, w Porcie Węglowym w Gdyni.

446. 29. XII. 1949 r. Franciszek Adam, pomocnik kowalski, dokonał usprawnienia sposobu przeprowadzania naprawy załadowanych wagonów, na kopalni „Turów”. w Trzcińcu.

447. 29. XII. 1949 r. Stanisław Werozumski, brygadzysta, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu elektrycznej docieraczki panewek i cylindrów silnika spalinowego, w Zjednoczeniu Przemysłu Węgla Brunatnego w Żarach.

448. 29. XII. 1949 r. Romuald Nowak, inspektor, dokonał usprawnienia jako współtwórca, przez zaprojektowanie użycia innego surowca do produkcji pyłu kamiennego, stosowanego w górnictwie, w Rudzkim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

449. 29. XII. 1949 r. Zygmunt Plebańczyk, dokonał usprawnienia jako współtwórca, przez zaprojektowanie użycia innego surowca do produkcji pyłu kamiennego, stosowanego w górnictwie, w Rudzkim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

450. 29. XII. 1949 r. Franciszek Święty, kierownik, dokonał usprawnienia jako współtwórca, przez zaprojektowanie użycia innego surowca do produkcji pyłu kamiennego, stosowanego w górnictwie, w Rudnickim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

451. 29. XII. 1949 r. Jan Kalyta, sztygar maszynowy, dokonał usprawnienia polegającego na zastąpieniu spiralami z drutu uźebrowania rur dla chłodzenia sprężonego powietrza

w chłodnicach sprężarki, w Kopalni Andaluzja, Bytomskie Zjednoczenie Przemysłu Węglowego.

452. 29. XII. 1949 r. Eugeniusz Peza, kier. ref. w H 1, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu suwaka do obliczania ceny węgla i procentowego układu sortymentów węgla, w Zabrzskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

453. 29. XII. 1949 r. Józef Kierczek, tokarz, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu specjalnego urządzenia na tokarnię do frezowania kół zębatych i kanałów klinowych na wałkach, w Fabryce „Mikołaj” w Kudzie Śląskiej.

454. 29. XII. 1949 r. Szczepan Dyrda, formierz, dokonał usprawnienia przy odlewaniu tułci metalowych, w Ciównych Warsztatach w Kostuchnie.

455. 30. XII. 1949 r. Adolf Schinohl, kierownik robót górniczych, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu odbudowy grubych pokładów węgla systemem ścianowym poprzecznym z przodkami następującymi na podsadzkę płynną, w Kopalni Knurów.

456. 30. XII. 1949 r. Inż. Józef Kumor, zawiadowca kopalni, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu odbudowy grubych pokładów węgla systemem ścianowym poprzecznym z przodkami następującymi na podsadzkę płynną, w Kopalni Knurów.

457. 30. XII. 1949 r. Inż. Stanisław Mieszczał, dyrektor kopalni, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu odbudowy grubych pokładów węgla systemem ścianowym poprzecznym z przodkami następującymi na podsadzkę płynną, w Kopalni Knurów.

458. 30. XII. 1949 r. Hugon Tausz-Tańszewski, kier. grupy konstr. dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu powłoki ochronnej szybek przy maskach spawalniczych, w Zabrzkiej F-ce Maszyn Górniczych w Zabrzu.

459. 30. XII. 1949 r. Bronisław Rybacki, pracownik kotłowni, dokonał usprawnienia polegającego na wzmocnieniu umocowania belki popiołowej, w kotłowni Zjedn. Energ. Okręgu Warszawskiego.

460. 30. XII. 1949 r. Jerzy Zieliński, kierownik Oddziału Sieci dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu bednarki ze starych kabli na zbrojenie płytek betonowych do przykrywania kabli, w Z.E.O.W. w Warszawie.

461. 30. XII. 1949 r. Szymon Jeżewski, inspektor sieci, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu bednarki ze starych kabli na zbrojenie płytek betonowych do przykrywania kabli, w Z.E.O.W. w Warszawie.

462. 30. XII. 1949 r. Józef Mączka, kier. Sekcji Kablowej O/Sieci dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu bednarki ze starych kabli na zbrojenie płytek betonowych do przykrywania kabli, w Z.E.O.W. w Warszawie.

463. 30. XII. 1949 r. Bogusław Bartkiewicz, tokarz, dokonał usprawnienia polegającego na dostosowaniu zwykłej tokarki do obróbki przedmiotów o dużej średnicy, w Podokręgu II Z.E.O.L. Zamość.

464. 30. XII. 1949 r. Jan Stańczyk, mistrz turbinowy dokonał usprawnienia polegającego na uszczelnieniu łożyska wału turbiny, w Elektrowni Bydgoszcz-Jachcice.

465. 30. XII. 1949 r. Marian Bicz, tokarz, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu użycia przy remoncie samochodów zastępczo pierścieni stożkowych, w Zjednoczeniu Energetycznym Okręgu Lubelskiego.

466. 30. XII. 1949 r. Zygmunt Mierzwicki, stolarz, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu fasonowego noża do półżłobkowania desek na heblarce, w Gdańskim Urzędzie Morskim w Gdańsku.

467. 3. 1. 1950 r. Stanisław Suwalski, Kierownik Oddziału Elektrycznego, dokonał usprawnienia polegającego na

skonstruowaniu oprawy oświetleniowej odpornej na uszkodzenia mechaniczne, w Gdańskim Urzędzie Morskim w Gdyni.

468. 3. I. 1950 r. Robert Ruczek, bryg.-spawacz, dokonał usprawnienia polegającego na zmontowaniu i zastosowaniu przyrządu do gięcia blach, w Hutniczym Przedsiębiorstwie Budowlanym w Gliwicach.

469. 3. I. 1950 r. Andrzej Biełka, brygadzysta murarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przygotowaniu mączki szamotowej ze złomu szamotowego, w Hutniczym Przedsiębiorstwie Budowlanym w Wełnowcu.

470. 3. I. 1950 r. Jerzy Ścierański, Kierownik robót, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przygotowaniu mączki szamotowej ze złomu szamotowego, w Hutniczym Przedsiębiorstwie Budowlanym w Wełnowcu.

471. 3. I. 1950 r. Włodzimierz Chomiak, kierownik budowy, dokonał usprawnienia polegającego na zmianie konstrukcji fundamentów pod kanał odpływowy przy wielkim piecu Nr. 1, w Hutniczym Przedsiębiorstwie Budowlanym, Huta Bobrek.

472. 3. I. 1950 r. Włodzimierz Chomiak, kierownik robót, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przyspieszeniu montażu wyciągu portowego „Ganza”, w Hutniczym Przedsiębiorstwie Budowlanym w Bobrku.

473. 3. I. 1950 r. Edward Altman, technik montażowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przyspieszeniu montażu wyciągu portowego „Ganza”, w Hutniczym Przedsiębiorstwie Budowlanym w Bobrku.

474. 3. I. 1950 r. Henryk Szendzielorz, mistrz montażowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przyspieszeniu montażu wyciągu portowego „Ganza”, w Hutniczym Przedsiębiorstwie Budowlanym w Bobrku.

475. 3. I. 1950 r. Władysław Sojka, brygadzysta — ślusarz, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na wykonaniu grzejników do ogrzewania budynku przez pospawanie odpadków powstałych przy budowie grzejników komór Szilda, w Hutniczym Przedsiębiorstwie Budowlanym w Siemianowicach.

476. 3. I. 1950 r. Jerzy Ścierański, kierownik robót, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na wykonaniu grzejników do ogrzewania budynku przez pospawanie odpadków powstałych przy budowie grzejników komór Szilda w Hutniczym Przedsiębiorstwie Budowlanym w Siemianowicach.

477. 3. I. 1950 r. Jan Cielenga, kowal, dokonał usprawnienia polegającego na wyremontowaniu maszyny do spęczania obręczy i przyrządu do zginania blach, w Hutniczym Przedsiębiorstwie Budowlanym w Gliwicach.

478. 3. I. 1950 r. Edward Mazur, brygadzysta ślusarski, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na uproszczeniu załadunku wiązarów dachowych na wagony, w Hutniczym Przedsiębiorstwie Budowlanym.

479. 3. I. 1950 r. Karol Wrzeciono, brygadzysta montażowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na uproszczeniu załadunku wiązarów dachowych na wagony, w Hutniczym Przedsiębiorstwie Budowlanym.

480. 3. I. 1950 r. Janina Szumska, asystent, dokonała usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu odbudowy uszkodzonej poczty pneumatycznej w celu zwiększenia sprawności urzędu pocztowego RUTT-Ostróda.

481. 3. I. 1950 r. Maria Grabowska, asystent, dokonała usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu odbudowy uszkodzonej poczty pneumatycznej w celu zwiększenia sprawności urzędu pocztowego R.U.T.T. Ostróda.

482. 3. I. 1950 r. Helena Mizerowa, st. asystent, dokonała usprawnienia polegającego na zwiększeniu wydajności pracy maszynistek, przez ustawienie pulpistów na ręce-

pisy i zastosowanie odpowiedniego oświetlenia, w Kancelarii Dyrekcji Okręgu Poczty i Telegrafów w Katowicach.

483. 3. I. 1950 r. Zygmunt Zagórski, monter, dokonał usprawnienia polegającego na nasyceniu specjalną farbą zużytych taśm dalekopisowych, celem ponownego ich użycia, w Rejonowym Urzędzie Poczty - Telegr. w Częstochowie.

484. 3. I. 1950 r. Tadeusz Rumiński, referendarz, dokonał usprawnienia polegającego na zmianie systemu sortowania przekazów w rozdzielni, przyspieszającej kontrolę i wcześniejsze załatwianie reklamacji przekazowych, w Izbie Kontroli Rachunkowej, Poczty i Telekomunikacji w Bydgoszczy.

485. 3. I. 1950 r. Zygmunt Felchnerowski, referendarz, dokonał usprawnienia polegającego na uproszczeniu manipulacji przy przedłużaniu terminu ważności przekazów niedoręczalnych w Izbie Kontroli Rachunkowej P. i T. w Bydgoszczy.

486. 4. I. 1950 r. Władysław Jankowski, brygadzysta, elektromonter, dokonał usprawnienia polegającego na wprowadzeniu nowego sposobu łączenia szyn ślizgowych prowadzących prąd elektryczny przy dźwigu dokowym, w Stoczni Gdyńskiej.

487. 4. I. 1950 r. Jerzy Mijas, Kierownik Biura Technicznego, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu przyrządu pomiarowego do badania kąta nachylenia pióra śruby okrętowej, w Stoczni Szczecińskiej.

488. 4. I. 1950 r. Józef Jankowski, konstruktor, dokonał usprawnienia jako współtwórca polegającego na zaprojektowaniu przyrządu pomiarowego do badania kąta nachylenia pióra śruby okrętowej, w Stoczni Szczecińskiej.

489. 4. I. 1950 r. Franciszek Brenkiewicz, spawacz, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu przyrządu do wycinania uszczelek bakelitowych, w Stoczni Gdyńskiej.

490. 4. I. 1950 r. Henryk Grochał, elektromonter, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu specjalnej piłki ręcznej do przecinania pancerza kabli, w Stoczni w Gdyni.

491. 4. I. 1950 r. Władysław Jankowski, brygadzysta elektromonter, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu obwodu kontrolnego, zezwalającego na włączenie wyłącznika głównego tylko przy położeniu zerowym nastawników poszczególnych napędów dźwigu portalowego, w Stoczni Gdyńskiej.

492. 4. I. 1950 r. Franciszek Pastuszka, mistrz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na konstrukcyjnym ulepszeniu maski ochronnej do prac w pomieszczeniach z powietrzem szkodliwym dla zdrowia, w Stoczni Gdyńskiej.

493. 4. I. 1950 r. Antoni Gębis, brakarz, dokonał usprawnienia polegającego na konstrukcyjnym ulepszeniu maski ochronnej do prac w pomieszczeniach z powietrzem szkodliwym dla zdrowia, w Stoczni Gdyńskiej.

494. 4. I. 1950 r. Edward Gujski, mistrz, dokonał usprawnienia polegającego na konstrukcyjnym ulepszeniu maski ochronnej do prac w pomieszczeniach z powietrzem szkodliwym dla zdrowia, w Stoczni Gdyńskiej.

495. 4. I. 1950 r. Stanisław Pawłowski, Kierownik Kaldubowni, dokonał usprawnienia polegającego na ulepszeniu konstrukcji urządzenia do grzania nitów, w Stoczni Gdyńskiej.

496. 4. I. 1950 r. Zygmunt Janus, dokonał usprawnienia zmniejszenia tarcia rolek na kołach wzorzystych maszyn dziewiarskich, przez zastosowanie zbiorników z oliwą pod kołami, w Państwowych Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego Nr. 1 w Łodzi.

497. 4. I. 1950 r. Zenon Klatt, mistrz, dokonał usprawnienia polegającego na przystosowaniu dwutaktowej maszyny osnowowej do aparatów trzylaktowych, w Państwowych Zakładach Dziewiarskich Nr. 1 w Łodzi.

498. 4. I. 1950 r. Leonard Wojkowski, mechanik, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu filtra do oczyszczania oliwy maszynowej, w Państw. Zakładach Przem. Dziewiarskiego Nr. 1 w Łodzi.

499. 4. I. 1950 r. Mieczysław Kusiak, pracownik Państw. Zakł. Przem. Dziewiarskiego Nr. 1 dokonał usprawnienia przez zaprojektowanie stosowania przy maszynach osnowowych zużytych jednostronnie igielnic na drugą stronę, w Państwowych Zakładach Przem. Dziewiarskiego Nr. 1 w Łodzi.

500. 4. I. 1950 r. Stanisław Ziółkowski, kierownik warsztatu, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu sposobem gospodarczym szlifierki dostosowanej do posiadanych tarcz ściernych, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Dylakach na Śląsku Opolskim.

501. 4. I. 1950 r. Józef Steinert, ślusarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu sposobem gospodarczym szlifierki dostosowanej do posiadanych tarcz ściernych, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Dylakach na Śląsku Opolskim.

502. 4. I. 1950 r. Tadeusz Kasprovicz, dokonał usprawnienia przez zaprojektowanie założenia do maszyn dziewiarskich płaskich, dodatkowych szczotek czyszczących łożyska igieł, w Fabryce Pończoch i Rękawiczek w Radkowie.

503. 4. I. 1950 r. Stefan Niebrzydowski, mistrz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu zastępczych igieł do maszyny „Kappel”, w Państwowych Zjednoczonych Zakładach Pończosznich w Łodzi.

504. 4. I. 1950 r. Michał Matkowski, ślusarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu zastępczych igieł do maszyny „Kappel”, w Państwowych Zjednoczonych Zakładach Pończosznich w Łodzi.

505. 4. I. 1950 r. Antoni Wodarz, rzemieślnik, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu sposobem gospodarczym cztero-biegowej wiertarki pionowej, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Dylakach na Śl. Opolskim.

506. 4. I. 1950 r. Piotr Fila, rzemieślnik, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu sposobem gospodarczym cztero-biegowej wiertarki pionowej, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Dylakach na Śl. Opolskim.

507. 4. I. 1950 r. Paweł Fila, rzemieślnik, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu sposobem gospodarczym cztero-biegowej wiertarki pionowej, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Dylakach na Śl. Opolskim

508. 4. I. 1950 r. Józef Steinert, rzemieślnik, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu sposobem gospodarczym cztero-biegowej wiertarki pionowej, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Dylakach na Śl. Opolskim.

509. 4. I. 1950 r. Karol Maj, rzemieślnik, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu sposobem gospodarczym cztero-biegowej wiertarki pionowej, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Dylakach na Śl. Opolskim.

510. 5. I. 1950 r. Czesław Jeżyk, mistrz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu przyrządów do wyrzutu pasów obiegowych do maszyn szwalniczych stębnówek, w Państw. Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego Nr. 7 w Kaliszu.

511. 5. I. 1950 r. Zenon Sikora, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu przyrządów do pasów obiegowych do maszyn szwalniczych stębnówek, w Państw. Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego Nr. 7 w Kaliszu.

512. 5. I. 1950 r. Adam Michałowski, kierownik, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na prze-

robieniu sposobem gospodarczym suszarki ramowej do przepuszczania dzianiny, w Państwowych Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego Nr 2 w Łodzi.

513. 5. I. 1950 r. Jan Grabczyk, brygadzysta, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przerobieniu sposobem gospodarczym suszarki ramowej do przepuszczania dzianiny, w Państwowych Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego Nr 2 w Łodzi.

514. 5. I. 1950 r. Franciszek Nowak, pracownik, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu metody wykorzystania uszkodzonych igieł dziewiarskich, w Państwowych Zakł. Przem. Dziewiarskiego Nr 10 w Gdańsku.

515. 5. I. 1950 r. Wacław Kowalczyk, mistrz, dokonał usprawnienia polegającego na dostosowaniu tokarki do frezowania drobnych części do maszyn dziewiarskich, w Państwowych Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego Nr 3 w Łodzi.

516. 5. I. 1950 r. Piotr Opitek, mistrz ślusarski, dokonał usprawnienia polegającego na przekonstruowaniu maszyny do ręcznego przewijania taśmy lamówkowej na maszynę o napędzie elektrycznym, w Południowych Zakładach Obuwia, Fabryka Obuwia Nr 1 w Chełmku.

517. 5. I. 1950 r. Rozalia Bochniak, pracownik przemysłu naftowego, dokonała usprawnienia, wybijania parafiny z tac, w Przemysle Naftowym — Jasło.

518. 5. I. 1950 r. Aleksander Kahl, inżynier, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na opracowaniu projektu urządzenia do stabilizacji ropy przy ciśnieniu wyższym od atmosferycznego, umożliwiającego odzyskiwanie wyrektyfikowanych lekkich składników, w Przemysle Naftowym — Sekcja Grabownica.

519. 5. I. 1950 r. Marian Kozłowski, inżynier, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na opracowaniu projektu urządzenia do stabilizacji ropy przy ciśnieniu wyższym od atmosferycznego, umożliwiającego odzyskiwanie wyrektyfikowanych lekkich składników, w Przemysle Naftowym Sekcja Grabownica.

520. 5. I. 1950 r. Eugeniusz Wodziczka, zastępca naczelnika warsztatów, dokonał usprawnienia, polegającego na opracowaniu wskaźników zegarowych obrazujących postępy prac warsztatowych, w Warsztatach Głównych P. K. P. w Bydgoszczy.

521. 5. I. 1950 r. Juliusz Pellar, pracownik umysłowy, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu osłony ochronnej dla oczu, zabezpieczającej przed odpryskami węgla podczas pracy w kopalni, w Dąbrowskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

522. 5. I. 1950 r. Józef Kajda, mistrz maszynowy, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu ogniów do sprzęgieł elastycznych z odpadkowej taśmy gumowej, w Kopalni „Pstrowski”, Zabrskie Zjednoczenie Węglowe.

523. 5. I. 1950 r. Eryk Klyta, sztygar maszynowy objazdowy, dokonał usprawnienia, polegającego na polepszeniu smarowania łożysk rolkowych pompy wirowej przez zastosowanie dodatkowej maźnicy, w Kopalni „Concordia” w Zabrskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

524. 5. I. 1950 r. Karol Swoboda, mistrz, dokonał usprawnienia, polegającego na przekonstruowaniu rozwiertaka nastawnego do piast przez dodanie usztywnienia zapobiegającego odchyłaniu się skrzydełek rozwiertaka, w Piotrowickiej Fabryce Maszyn w Piotrowicach Śląskich.

525. 5. I. 1950 r. Roman Wiśniewski, rzemieślnik, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu podnośnika umożliwiającego zdejmowanie i rewizję zderzaków wagonowych przez jednego człowieka, w Dziale Mechanicznym P. K. P. w Ilowie.

526. 5. I. 1950 r. Antoni Suski, mistrz ślusarski, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na przekonstruowaniu tokarki celem umożliwienia obróbki fre-

zów do obuwia, w Południowych Zakładach Obuwia, Fabryka Nr 1 w Chełmku.

527. 5. I. 1950 r. Alojzy Karelus, mistrz ślusarski, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na przekonstrowaniu tokarki celem umożliwienia obróbki frezów do obuwia, w Południowych Zakładach Obuwia, Fabryka Nr 1 w Chełmku.

528. 5. I. 1950 r. Stanisław Bogunia, mechanik, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na przekonstrowaniu tokarki celem umożliwienia obróbki frezów do obuwia, w Południowych Zakładach Obuwia, Fabryka Nr 1 w Chełmku.

529. 5. I. 1950 r. Antoni Kamola, mistrz, dokonał usprawnienia, polegającego na wykonaniu we własnym zakresie przewodników nitów do cewiarek, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Zduńskiej Woli.

530. 5. I. 1950 r. Edward Bernacki, spawacz, dokonał usprawnienia, polegającego na zastosowaniu dodatkowego zaworu na przewodzie tlenowym pomiędzy palnikiem spawalniczym a butlą, w Przemysle Naftowym — Jasło.

531. 5. I. 1950 r. Antoni Dusza, kierownik oddziału mechanicznego, dokonał usprawnienia, polegającego na wykonaniu gospodarczym sposobem filtru powietrzno-ssącego dla kompresora, na Kopalni „Kazimierz-Juliusz” k/Sosnowca.

532. 7. I. 1950 r. Wiktor Zdanowicz, pończosznic, dokonał usprawnienia, polegającego na dostosowaniu platyn „Comercjal” do maszyn stopkowych „Grosser”, w Państwowych Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Aleksandrowie.

533. 7. I. 1950 r. Wiktor Uszok, kowal, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu matrycy ułatwiającej odkuwanie nakrętek do zaworów powietrznych, w Jaworznicko-Mikoł. Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego Główne Warsztaty Kostuchna.

534. 7. I. 1950 r. Karol Adam, kowal, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu matrycy ułatwiającej odkuwanie nakrętek do zaworów powietrznych, w Jaworznicko-Mikoł. Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego, Główne Warsztaty Kostuchna.

535. 7. I. 1950 r. Zenon Sikora, mistrz, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu maszyny do produkcji pasów obiegowych do maszyn szwalniczych „Singera”, w P. Z. P. Dz. nr 7 w Kaliszu.

536. 7. I. 1950 r. Jan Fidyłt, ślusarz, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu urządzenia umożliwiającego frezowaniu krzywki mimośrod, w Południowych Zakładach Obuwia, Fabryka Nr 1 w Chełmku.

537. 7. I. 1950 r. Leopold Jeleń, mistrz tokarski, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu urządzenia umożliwiającego frezowanie krzywki mimośrod, w Południowych Zakładach Obuwia, Fabryka Nr 1 w Chełmku.

538. 7. I. 1950 r. Stanisław Waliczek, mechanik, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na przekonstrowaniu istniejących maszyn do mereżkowania pończoch celem dostosowania do potrzeb produkcji obuwia, w Południowych Zakładach Obuwia, Fabryka Nr 1 w Chełmku.

539. 7. I. 1950 r. Jan Kosobudzki, brygadzysta maszynowy, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na przekonstrowaniu istniejących maszyn do mereżkowania pończoch celem dostosowania do potrzeb produkcji obuwia, w Południowych Zakładach Obuwia, Fabryka Nr 1 w Chełmku.

540. 7. I. 1950 r. Jan Magura, monter, dokonał usprawnienia, polegającego na przystosowaniu windy amerykańskiej „Unit-Rig” do pracy w lokalnych warunkach, w Przemysle Naftowym w Krośnie.

541. 7. I. 1950 r. Tadeusz Totus, mistrz ślusarski, dokonał usprawnienia polegającego na zmianie metody produkcji bębnow do rygów „S. M.”, w Kopalni w Gliniku Mariampolskim.

542. 7. I. 1950 r. Mieczysław Mrazek, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu urządzenia do wydobywania przedmiotów względnie urobku z dna otworu wiertniczego wypełnionego płynem, w Przemysle Naftowym w Krakowie.

543. 7. I. 1950 r. Jan Kułak, kierownik, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu podpory dla linii transmisji pompowej, w Przemysle Naftowym w Krościenku k/Krosna.

544. 7. I. 1950 r. Ludwik Abratowski, zawiadowca sekcji, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu głownicy przeciwwybuchowej do wiercenia linowo-udarowego, w Przemysle Naftowym Grabownica.

545. 7. I. 1950 r. Feliks Beck, inżynier, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu chłodnicy dla gazów, w Przemysle Naftowym, Glinik-Mariampolski.

546. 7. I. 1950 r. Roman Torma, kierownik gazoliniarni, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu wymiennego połączenia adsorberów z odpływem par gazolinowych, w gazoliniarni Grabownica pow. Sanok.

547. 7. I. 1950 r. Marian Krysiak, rzemieślnik, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu urządzenia do impregnowania desek podłogowych, Dyr. Gen. K. P.

548. 7. I. 1950 r. Stanisław Mazur, maszynista, dokonał usprawnienia, polegającego na zaprojektowaniu uszczelnacza do zasuw na wysokie ciśnienie przy syfonach separatorów gazowych, na Kopalni w Starachowicach.

549. 9. I. 1950 r. Jan Parylak, dokonał usprawnienia polegającego na zabezpieczeniu spawek, na gazociągach przy pomocy dławików dwustronnych w Sekcji P. P. „Gaz Ziemi”, Krosno.

550. 9. I. 1950 r. Józef Chrobaczyński, tokarz, dokonał usprawnienia, polegającego na wykonaniu przyrządu ułatwiającego obróbkę mechaniczną tłoków i panewek łożyskowych, w Warsztatach Samochodowych Zjed. Węgla Brunatnego w Żarach.

551. 9. I. 1950 r. Jan Kotula, kotlarz, dokonał usprawnienia, polegającego na zmianie sposobu usuwania zanieczyszczeń soczewek do krystalizatorów, w Przemysle Naftowym — Jasło.

552. 9. I. 1950 r. Inż. Władysław Stando, konstruktor, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu zastępczych kół zębatach przy silnikach elektrycznych, do napędu maszyn włókienniczych, w Państw. Zakład. Przemysłu Bawełnianego w Krosnowicach na D/Śląsku.

553. 9. I. 1950 r. Bolesław Kurzawa, referent, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu kotła do wodnego ogrzewania kolejowych wagonów sypialnych, w Dyr. Gen. K. P.

554. 9. I. 1950 r. Franciszek Kropidłowski, ślusarz, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu przyrządu do ściągania kół gwiazdzistych przy taśmowcu stalowym, w Porcie Węglowym w Gdyni.

555. 9. I. 1950 r. Franciszek Kuberka, tokarz, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu nasadki stożkowej na kiel obrotowy konika do tokarni kłowej, w Porcie Węglowym Gdynia.

556. 9. I. 1950 r. Reinhold Harnot, ślusarz maszynowy, dokonał usprawnienia, polegającego na opracowaniu sposobu nadspawania zużytych gwiazd do napędów Beiena, na Kopalni Marcel.

557. 9. I. 1950 r. Marian Błaszczyk, rzemieślnik, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu przyrządu do frezowania płaszczyzn uszczelniających gwizdanki parowozu, Dyr. Generalna K. P.

558. 9. I. 1950 r. Jan Wojtunik, ślusarz, dokonał uspraw-

nienia, polegającego na skonstruowaniu uchwyty mocującego pod dowolnym kątem ręczną wiertarkę elektryczną na głowicy suportu tokarki, w Centralnych Warsztatach Naprawczych w Gliniku Mariampolskim.

559. 9. I. 1950 r. Julian Myśliwiec, ślusarz, dokonał usprawnienia, polegającego na ulepszeniu tłoka pomp parowych syst. „Worthington”, w Zjedn. Przemysłu Naftowego — Jasło.

560. 9. I. 1950 r. Karol Swoboda, mistrz, dokonał usprawnienia, polegającego na wykonaniu przyrządu do mocowania piast podczas operacji rozwiercania, w Piotrowickiej Fabryce Maszyn.

561. 9. I. 1950 r. Władysław Szykowski, obsługujący wysięg, dokonał usprawnienia, polegającego na dokonaniu przeróbek ramienia poprzecznego wysięgu taśmowców stalowych, w Porcie Węglowym w Gdańsku.

562. 9. I. 1950 r. Władysław Drabczyk, Kier. Warszt. Mech. dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu wykrojnika do uszczelek na rury powietrzne, na kopalni „Kleofas” w Katowicach.

563. 9. I. 1950 r. Inż. Józef Będkowski, zawiadowca kopalni, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na dokonaniu przeróbki napędu do przenośników łańcuchowo-talerzykowych, na Kopalni „Mikulezyce”.

564. 9. I. 1950 r. Henryk Parzyka, nadsztygar maszynowy, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na dokonaniu przeróbki napędu do przenośników łańcuchowo-talerzykowych, na Kopalni „Mikulezyce”.

565. 9. I. 1950 r. Stanisław Zięba, mistrz kowalski, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu przyrządu do mechanicznego krępowania okuć do lin, w Głównych Warsztatach Mech. Gliwickiego Zjedn. Przem. Węglowego.

566. 9. I. 1950 r. Teodor Kopol, kowal, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu przyrządu do mechanicznego krępowania okuć do lin, w Głównych Warsztatach Mechanicznych Gliwickiego Zjedn. Przem. Węglowego.

567. 9. I. 1950 r. Józef Krzysteczko, sztygar, dokonał usprawnienia, konstrukcji uchwyty dla pociągacza stojaków żelaznych „Gerlach”, w Kopalni „Wanda Lech” w Nowym Bytomiu.

568. 9. I. 1950 r. Teofil Zygmanski, ślusarz mechanik, dokonał usprawnienia, polegającego na przystosowaniu praski ręcznej do wytłaczania pierścieni i manszetów skórzanych, w Porcie Węglowym, Gdynia.

569. 9. I. 1950 r. Dionizy Safarzyński, dyżurny ruchu, dokonał usprawnienia polegającego na zwiększeniu ilości wody przepływającej w chłodnicach olejowych transformatorów przez odpowiednie dołączenie nieczyennej pompy odwadniającej, w Elektrowni Warszawskiej.

570. 9. I. 1950 r. Mieczysław Greksa, mistrz, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu przyrządu do marszczenia materiału przy szyciu mechanicznym na stebnowce, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Głubczycach.

571. 12. I. 1950 r. Jakób Flakowicz, stolarz, dokonał usprawnienia, polegającego na wykonaniu przyrządu do mechanicznego ostrzenia noży heblarek do drzewa, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Głubczycach.

572. 12. I. 1950 r. Mieczysław Greksa, mistrz, dokonał usprawnienia, polegającego na zmechanizowaniu pracy ręcznej przy obszywaniu dzianiny taśmą, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Głubczycach.

573. 12. I. 1950 r. Władysław Jakubiak, mistrz, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu urządzenia samoczynnie nawijającego dzianinę na suszarce dmuchawkowej, w Państwowych Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego Nr 1 w Łodzi.

574. 12. I. 1950 r. Teodor Fabisz, mistrz, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego

niem specjalnego aparatu do wrabiania nici gumowej w ściągacze na ręcznej maszynie saneczkowej, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Dylakach — Śl. Opolski.

575. 12. I. 1950 r. Franciszek Kansy, starszy brakarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu specjalnego aparatu do wrabiania nici gumowej w ściągacze na ręcznej maszynie saneczkowej, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego w Dylakach — Śl. Opolski.

576. 12. I. 1950 r. Józef Lewek, tokarz, dokonał usprawnienia, polegającego na wykonaniu uchwyty do noża, w celu wytaczania rowków w kotłowych ścianach sitowych na wiertarce, w Warsztatach Zjedn. Przemysłu Naftowego w Glinikach.

577. 12. I. 1950 r. Inż. Tadeusz Reguła, dokonał usprawnienia, polegającego na szczegółowym opracowaniu metody racjonalnej kontroli gospodarki złożem gazowym i wprowadzenie zmiany metody eksploatacyjnej, umożliwiającej spokojny i wolny od zaburzeń pobór gazu, w C. Z. P. N. w Krakowie.

578. 12. I. 1950 r. Władysław Kocoł, dokonał usprawnienia, polegającego na zaprojektowaniu urządzenia, umożliwiającego ujęcie (hermetyzację) nieskróplonych gazów, zbierających się w czasie destylacji ropy, w Rafinerii w Trzebinii.

579. 12. I. 1950 r. Michał Furczyk, ślusarz maszynowy, dokonał usprawnienia zaworu kulowego pompy parowej, w Przemysle Naftowym Jedlicze.

580. 12. I. 1950 r. Juliusz Myśliwiec, pracownik Przemysłu Naftowego, dokonał usprawnienia, polegającego na wprowadzeniu nowego systemu tłoków do pomp parowych systemu „Worthington”, w Przemysle Naftowym w Jasle.

581. 13. I. 1950 r. Kazimierz Kosowski, mistrz kotłowy, dokonał usprawnienia, polegającego na zaprojektowaniu szybra ruchomego do stref rusztowych kotłów elektrowni, Zjednoczenia Energetycznego Okręgu Warszawskiego.

582. 13. I. 1950 r. Jan Woźnica, pracownik Urzędu Telekomunikacyjnego, dokonał usprawnienia, polegającego na zaprojektowaniu nowego sposobu wyrabiania rur dla kanalizacji telefonicznej, w Urzędzie Telekomunikacyjnym w Warszawie.

583. 13. I. 1950 r. Herman Piotrowicz, kontroler, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu znieśnienia sporządzania odpisów niektórych wykazów, w Obwodowym Urzędzie Poczтовым Człuchów 1.

584. 13. I. 1950 r. Wawrzyniec Kaźmierczak, starszy rzemieślnik, dokonał usprawnienia, polegającego na zbudowaniu z materiału złomowego transformatora obniżającego napięcie sieci, umożliwiając uruchomienie prostownika do ładowania akumulatorów, w Poczтовым Urzędzie w Poznaniu.

585. 13. I. 1950 r. Jan Skoczek, młodszy technik, dokonał usprawnienia, polegającego na opracowaniu projektu wybierania zdalnego abonentów zamiejscowych przez centrale międzymiastowe, po torach telegrafii nośnej, w Okręgowej Dyrekcji Poczty i Telegrafów w Lublinie.

586. 13. I. 1950 r. Kazimierz Golczewski, kierownik oddziału, dokonał usprawnienia, polegającego na stosowaniu cyfr tłoczonych z blachy aluminiowej do numeracji słupów telefonicznych, w Urzędzie Telekomunikacyjnym w Warszawie.

587. 13. I. 1950 r. Ludwik Piszczek, radca dokonał usprawnienia, polegającego na przyspieszeniu doręczania telegramów przez listonoszy wiejskich, w Dyrekcji Poczty i Telegrafów we Wrocławiu.

588. 13. I. 1950 r. Wawrzyniec Kaźmierczak, starszy rzemieślnik, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu aparatu elektrycznego do lutowania mostków i płyt akumulatorowych, w Poczтовым Urzędzie Przewozowym w Poznaniu.

589. 13. I. 1950 r. Jerzy Dzierzbicki, inżynier, dokonał

usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu ochron zabezpieczających z blachy dla bębna napędowego i zwrotnego taśmy transportowej, w Dyrekcji Gliwickiego Zjednoczenia Przemysłu Węglowego.

590. 13. I. 1950 r. Franciszek Rozowski, kierownik biura, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu ochron zabezpieczających z blachy dla bębna napędowego i zwrotnego taśmy transportowej, w Dyrekcji Gliwickiego Zjednoczenia Przemysłu Węglowego.

591. 13. I. 1950 r. Otton Bayer, sztygar warsztatowy, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu ochron zabezpieczających z blachy dla bębna napędowego i zwrotnego taśmy transportowej, w Dyrekcji Gliwickiego Zjednoczenia Przemysłu Węglowego.

592. 13. I. 1950 r. Wincenty Stacha, kierownik Administracji Nieruchomości, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu złącza do drążków dla przepychania zatkań kanalizacyjnych, w Katowickim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego, Kopalnia im. Józefa Wieczorka.

593. 13. I. 1950 r. Eugeniusz Jachimski, inżynier, dokonał usprawnienia, polegającego na opracowaniu projektu zmiany konstrukcji łączówki porcelanowej, w Ministerstwie Poczty i Telegrafów w Warszawie.

594. 13. I. 1950 r. Józef Skruwa, kierownik oddziału, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na dobraniu odpowiedniego stopu metali do bezpieczników central automatycznych, w Okręgowej Dyrekcji Poczty i Telegrafów w Poznaniu.

595. 13. I. 1950 r. Antoni Gaik, starszy technik, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na dobraniu odpowiedniego stopu metali do bezpieczników topikowych central automatycznych, w Okręgowej Dyrekcji Poczty i Telegrafów w Poznaniu.

596. 13. I. 1950 r. Mieczysław Janowski, dokonał usprawnienia, polegającego na wyeliminowaniu zbędnej dwukrotnej kontroli opłat pocztowych, w Ministerstwie Poczty i Telegrafów.

597. 13. I. 1950 r. Tadeusz Grabski, referent, dokonał usprawnienia polegającego na opracowaniu uproszczonych „Ksiąg raportów” i „Raportu poczty ruchomej” w Ministerstwie Poczty i Telegrafów.

598. 13. I. 1950 r. Kazimierz Nowacki, Naczelnik Wydziału Technicznego, dokonał usprawnienia, polegającego na zaprojektowaniu skrzynki monterskiej do przechowywania cyfr blaszanych i gwoździ, w Dyrekcji Okręgu Poczty i Telegrafów w Poznaniu.

599. 13. I. 1950 r. Stanisław Sokoliński, mistrz, dokonał usprawnienia, polegającego na wykonaniu przyrządu do produkcji końcówek gumowych stosowanych do przewodników hupperowskich, w Dyrekcji Okręgu Poczty i Telegrafów w Lublinie.

600. 13. I. 1950 r. Stefan Randas, dokonał usprawnienia, polegającego na opracowaniu tabeli do szybkiego obliczania premii teletechnicznych, w Dyrekcji Okręgu Poczty i Telegrafów w Lublinie.

601. 13. I. 1950 r. Okręgowy Komitet Współzawodnictwa Pracy w Zarządzie Okręgowym Zw. Zaw. Prac. Poczty i Telegrafów w Poznaniu, dokonał usprawnienia, polegającego na uproszczeniu czynności przy zestawianiu druków dla rozmów telefonicznych w Poznaniu.

602. 13. I. 1950 r. R. Walczewski, kierownik oddziału, dokonał usprawnienia, polegającego na zaprojektowaniu zmiany wzoru wezwań płatniczych, w Rejonowym Urzędzie Telefoniczno-Telegraficznym w Lublinie.

603. 14. I. 1950 r. Aleksander Wojnowski, naczelnik, dokonał usprawnienia, polegającego na uproszczeniu manipulacji w wykazie zmian w stanie stacji abonamentowych, w Urzędzie Poczto-Telekomunikacyjnym w Opocznie.

604. 14. I. 1950 r. Jan Beczała, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu zmiany budowy komór do pocenia parafiny, oraz zmiany systemu chłodzenia, co umożliwiło skrócenie czasu procesu i zaoszczędzenie energii cieplnej, w Rafinerii w Czechowicach.

605. 14. I. 1950 r. Władysław Lachowicz, starszy technik, dokonał usprawnienia, polegającego na użyciu iglicy do wyrobu siatek, do rozszywania kabli przy budowie centrali automatycznej, w Okręgowej Dyrekcji Poczty i Telegrafów w Szczecinie.

606. 14. I. 1950 r. Władysław Lachowicz, starszy technik, dokonał usprawnienia, polegającego na użyciu przenośnego wspornika ułatwiającego układanie kabli na drabinkach przy budowie centrali automatycznej, w Okręgowej Dyrekcji Poczty i Telegrafów w Szczecinie.

607. 14. I. 1950 r. Leon Zielke, rdzeniarsz, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu przenośnej suszarni rdzeni, w Pomorskich Zakładach Budowy Maszyn w Bydgoszczy.

608. 14. I. 1950 r. Stefan Kozera, technik, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na uruchomieniu zdekompilowanej prasy ciernej, w Hajduckich Zakładach Hutniczych.

609. 14. I. 1950 r. Leon Smiłowski, nadmistrz, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na uruchomieniu zdekompilowanej prasy ciernej, w Hajduckich Zakładach Hutniczych.

610. 14. I. 1950 r. Marian Wołkowski, referent, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na uruchomieniu zdekompilowanej prasy ciernej, w Hajduckich Zakładach Hutniczych.

611. 14. I. 1950 r. Paweł Godwald, ślusarz, dokonał usprawnienia, polegającego na przekonstruowaniu ręcznego palnika gazowego do lutowania drutów, w Wyrobów z Drutu w Zabrze.

612. 14. I. 1950 r. Henryk Ingram, ślusarz, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu specjalnego przyrządu do wyginania pałaków do wiader, w Warmińskiej Fabryce Wyrobów Metalowych w Elblągu.

613. 14. I. 1950 r. Eugeniusz Straniawski, ślusarz, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu specjalnego przyrządu do wyginania pałaków do wiader, w Warmińskiej Fabryce Wyrobów Metalowych w Elblągu.

614. 14. I. 1950 r. Franciszek Wejman, mistrz tkalni, dokonał usprawnienia, polegającego na zaprojektowaniu do krosien automatycznych łapaczy metalowych, wzamian skórzanych, stosowanych dotychczas, w Zakładach Przemysłu Bawełnianego Nr 1 w Łodzi.

615. 16. I. 1950 r. Stanisław Szmertdt, werkmistrz elektryczny, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu aparatu do badania izolacji napięciem do 2000 V, w Kopalni „Pstrowski” w Zabrzskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

616. 16. I. 1950 r. Stanisław Siniło, zastępca naczelnika, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu ogławiacza do nitów z trzpieniem wymiennym, w Warsztatach Kolejowych w Starosielcach.

617. 16. I. 1950 r. Edward Rzepczyk, robotnik, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu przewodnicy do piły tarczowej, celem ułatwienia masowego cięcia łat na kawałki o równej długości, w D. N. Pludry.

618. 16. I. 1950 r. Antoni Godlewski, przodownik rzemieślniczy, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu zatrzasku (zamku) drzwiowego do wag elektrycznych, w T. W. Warszawa.

619. 16. I. 1950 r. Antoni Zacharzewski, rzemieślnik, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu su-

szarki do suszenia cegły szamotowej parowozów, w Parowozowni Głównej w Karsznicach.

620. 16. I. 1950 r. Alfred Leszczyński, kierownik robót, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu przyrządu do oliwienia precyzyjnych urządzeń, w Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku.

621. 16. I. 1950 r. Józef Kosiorek, technik, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu przyrządu do obróbki mechanicznej trzonek do widel i łopat, w Warsztatach Drogowych P. K. P. w Poznaniu.

622. 16. I. 1950 r. Jan Fontowicz, ślusarz, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu przyrządu do obróbki mechanicznej trzonek do widel i łopat, w Warsztatach Drogowych P. K. P. w Poznaniu.

623. 16. I. 1950 r. Wacław Pytlak, przodownik rzemieślniczy, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu przyrządu do obróbki mechanicznej trzonek do widel i łopat, w Warsztatach P. K. P. w Poznaniu.

624. 17. I. 1950 r. Jan Dzierzbicki, ślusarz, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu przyrządu do wyciągania tulei z pokryw suwaków, w Warsztatach P.K.P. w Olsztynie.

625. 17. I. 1950 r. Julian Stępień, zastępca kierownika, dokonał usprawnienia urządzenia kafarowego przez zastosowanie wind ciernych o napędzie elektrycznym, w Państwowym Kierownictwie Odbudowy Mostu Drogowo-Kolejowego przez Wisłę w Płocku.

626. 17. I. 1950 r. Władysław Szykowski, wieżowy, dokonał usprawnienia polegającego na zainstalowaniu urządzenia do zdalnego wyłączania silnika podciągarki w wypadku zacięcia się kleszczy służących do podciągania wagonu, w Porcie Węglowym w Gdańsku.

627. 17. I. 1950 r. Wilhelm Klamt, ślusarz, dokonał usprawnienia, polegającego na sporządzeniu formy do odlewania części aluminiowej wtyczki do wiertarek górniczych, w Kopalni Rokitnica w Zaborskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

628. 17. I. 1950 r. Wiktor Lindner, sztygar elektryk, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu lejowych przewodnic ułatwiających opuszczanie kabli w szybie, w Kopalni im. J. Wieczorka w Katowickim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

629. 17. I. 1950 r. Bronisław Lochert, sztygar elektryczny, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu przyrządu do stwierdzania braku napięcia w urządzeniu elektrycznym, w Gliwickim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego Kopalnia Sośnica.

630. 17. I. 1950 r. Ryszard Zielina, sztygar, dokonał usprawnienia, polegającego na dostosowaniu żarówek samochodowych do powietrznych lamp filarowych, w Kopalni „Mysłowice” w Katowickim Zjedn. Przemysłu Węglowego.

631. 17. I. 1950 r. Józef Bąk, kierownik lampiarni, dokonał usprawnienia elektrycznej lampy górniczej, w Kopalni Kazimierz — Juliusz w Dąbrowskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

632. 17. I. 1950 r. Józef Duda, sztygar elektryczny, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na samodzielnym zaprojektowaniu i wykonaniu podstacji elektrycznej przy szybiku 1 w Kopalni „Rozbark” w Bytomskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

633. 17. I. 1950 r. Paweł Osadnik, monter, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na wykonaniu podstacji elektrycznej przy szybiku 1, w Kopalni „Rozbark” w Bytomskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

634. 17. I. 1950 r. Paweł Chwoła, dozorca ruchu elektry-

cznego, dokonał usprawnienia, polegającego na umożliwieniu zainstalowania odpowiedniego oświetlenia terenu zakładu, przez wykonanie potrzebnych słupów elektrycznych z materiału złomowego, w Kopalni „Chorzów”.

635. 17. I. 1950 r. Stefan Ślusarski, tablicowy w elektrowni, dokonał usprawnienia, polegającego na zaprojektowaniu urządzenia sygnalizującego zdalnie na stacji pomp stan napełnienia zbiornika wody, w kotłowni Kopalni „Kopin”, Z.P.W.B. Żary.

636. 17. I. 1950 r. Franciszek Kawula, mechanik, dokonał usprawnienia, polegającego na zbudowaniu urządzenia do ładowania akumulatorów, w Państwowym Kierownictwie Przebudowy Dróg Państwowych w Tarnowie.

637. 17. I. 1950 r. Karol Żyła, ślusarz, dyrektor fabryki, dokonał usprawnienia, polegającego na zastosowaniu noża gilotyny w celu równego cięcia drewna (wiórów) na pudełka do zapalek, w Fabryce Zapalek w Częstochowie.

638. 20. I. 1950 r. Józef Śliwa, kierownik robót, dokonał usprawnienia, polegającego na zaprojektowaniu przyrządu do przecinania pierścieni „Kreistygiera” piłą taśmową, w Warsztatach Naprawy Parowozów w Tarnowie.

639. 20. I. 1950 r. Wiktor Ritter, kierownik warsztatu, dokonał usprawnienia, polegającego na dokonaniu przeróbek zwrotów załamowych dla zabezpieczenia ruchu pociągów, w Warsztatach Elektrotechnicznych w Widzewie.

640. 20. I. 1950 r. Antoni Zaborowicz, kowal, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu przenośnego piecyka koksowego do nagrzewania nitów i śrub, w Okręgowym Zarządzie Budowy Mostów Drogowych w Kielcach.

641. 20. I. 1950 r. Stefan Witkowski, ślusarz, dokonał usprawnienia, polegającego na skonstruowaniu urządzenia hamulcowego dla wózków do transportu konstrukcji po pochyłości, w Państwowym Kierownictwie Odbudowy Mostu przez Wisłę w Płocku.

642. 20. I. 1950 r. Roman Szewczyk, podmistrz montażowy, dokonał usprawnienia, polegającego na zastosowaniu osłony zapobiegającej uszkodzeniu lin obchwytyjących konstrukcje stalowe podczas podnoszenia, w Państwowym Kierownictwie Odbudowy Mostu przez Wisłę w Płocku.

643. 20. I. 1950 r. Jan Stanisławski, technik, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu osłon gumowych dla ochrony przed uszkodzeniem rozwiertaków kotlarskich podczas przechowywania, w Państwowym Kierownictwie Odbudowy Mostu przez Wisłę w Płocku.

644. 20. I. 1950 r. Stanisław Muchowski, stojarz, dokonał usprawnienia, polegającego na zastosowaniu osłon drewnianych chroniących świdry ciesielskie od uszkodzeń podczas ich przechowywania, w Państwowym Kierownictwie Odbudowy Mostu przez Wisłę w Płocku.

645. 20. I. 1950 r. Stanisław Nowak, grupowy brygady tartacznej, dokonał usprawnienia, polegającego na zastosowaniu przyrządu do chwytania wybijanego klina podczas wymiany pił w traku, w Państwowym Kierownictwie Odbudowy Mostu przez Wisłę w Płocku.

646. 20. I. 1950 r. Adolf Piżanowski, mistrz warsztatowy, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu odwadniacza i jego zastosowaniu w przewodach instalacji sprężonego powietrza, w Państwowym Kierownictwie Odbudowy Mostu przez Wisłę w Płocku.

647. 20. I. 1950 r. Stanisław Chmielowski, ślusarz, dokonał usprawnienia, polegającego na wykonaniu przyrządu do odpowiedniego ustawiania wtryskiwaczy do silników Diesla, w Warsztatach Państwowego Kierownictwa Przebudowy Dróg Państwowych Kraków — Pilzno w Tarnowie.

648. 20. I. 1950 r. Tadeusz Wojciechowski, kierownik Biura Technicznego, dokonał usprawnienia polegającego na uproszczeniu kopiowania obliczeń technicznych, w Państwowym Kierownictwie Przebudowy Dróg Państwowych w Tarnowie.

649. 20. I. 1950 r. Ernest Skatuła, mistrz, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu osłony do młotów spadowych, w Rybnickiej Fabryce Maszyn w Rybnikach.

650. 20. I. 1950 r. Antoni Kowol, mistrz ślusarski, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu naprężacza śrubowego, w Piotrowickiej F-ce Maszyn.

651. 20. I. 1950 r. Ernest Robasik, hartownik, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu przyrządu do hartowania tłoków, w F-ce Maszyn „Moj” w Katowicach.

652. 20. I. 1950 r. Franciszek Szerer, monter, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu sprężyny do zegara tachografu, na kopalni „Prezydent”.

653. 20. I. 1950 r. Augustyn Błoszczyk, tokarz, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu łożysk kulkowych w miejsce łożysk ślizgowych przy silnikach elektrowozów, w Kopalni Radzionków w Bytomskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

654. 21. I. 1950 r. Władysław Nikodem, sztygar, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu windy ręcznej do podnoszenia rynien węglowych pod sortownią, na Kopalni „Andaluzja”.

655. 21. I. 1950 r. Wincenty Pelka, ślusarz, dokonał usprawnienia urządzenia łaźni przez odpowiednie zainstalowanie dodatkowego przewodu wodnego, w Kopalni „Andaluzja” w Bytomskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

656. 21. I. 1950 r. Szczepan Mrowiec, mistrz, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu uchwytu do noży tokarskich, w Piotrowickiej F-ce Maszyn.

657. 21. I. 1950 r. Janusz Brzosko, kierownik wydziału mechanicznego, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu zapory automatycznej zabezpieczającej wózki przed wpadnięciem do szybu, na Kopalni Saturn.

658. 21. I. 1950 r. Władysław Stojanowski, ślusarz maszynowy, dokonał usprawnienia polegającego na umocnieniu tulejki brązowej na wale napędu rynnowego, w Kopalni Mikulczyce.

659. 21. I. 1950 r. Feliks Rempel, kierownik działu administracyjnego, dokonał usprawnienia polegającego na racjonalnym użytkowaniu trocin drzewnych jako domieszki do mialu węglowego spalane w kotłowni, Kopalnia Mikulczyce, w Zabrzskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

660. 21. I. 1950 r. Józef Swielong, dozorca warsztatu, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu dwuszczykowej formy do odkuwania uchwytów wiertel górniczych, na Kopalni „Barbara”.

661. 21. I. 1950 r. Eryk Trutwin, mistrz, dokonał usprawnienia polegającego na zastąpieniu konstrukcji żelaznej ogrodzenia skrzyni gaśniczej wymurowaniem z klinkieru, na Koksowni „Ema”.

662. 21. I. 1950 r. Józef Donga, ślusarz, dokonał usprawnienia przewozu próżnych wózków przez zainstalowanie elektromagnetycznego hamulca taśmowego przy napędzie kolejki łańcuchowej na podszybiu „Leon II” w Kopalni Rydułtowy.

663. 21. I. 1950 r. Engelbert Gembolys, rębacz, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu deski bezpieczeństwa chroniącej przed wypadkiem od staczającego węgla, na Kopalni „Mikulczyce”.

664. 21. I. 1950 r. Józef Pietyra, ślusarz, dokonał usprawnienia transportu żwiru z placu kopalnianego na trasę kolejki linowej, w Kopalni „Boże Dary” w Jaworznicko-Mikołowskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

665. 21. I. 1950 r. Franciszek Kaszyca, ślusarz, dokonał usprawnienia polegającego na opracowaniu bezłańcuszkowego znacznika do wózków, w Kopalni Piast-Ziemowit w Jaworznicko-Mikołowskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

666. 21. I. 1950 r. Erwin Kóminek, Kierownik Ruchu Maszynowego, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu samoczynnego urządzenia regulacji nadmiaru gazu w zbiorniku, w Koksowni „Gliwice” w Gliwicach.

667. 21. I. 1950 r. Michał Stoga, ślusarz, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu urządzenia do podgrzewania wody centralnego ogrzewania parą nasyconą z kotła, w Kopalni „Concordia” w Zabrzskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

668. 23. I. 1950 r. Józef Machalica, Kierownik Warsztatu, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu maszyny do wyżłabiania stempli drewnianych, na kopalni „Sośnica”.

669. 23. I. 1950 r. Paweł Oczko, goniec, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu skrzyni do prasowania odpadków papieru w bele, na Kopalni „Gliwice” w Gliwicach.

670. 23. I. 1950 r. Nikodem Klaczyk, dozorca załadunku, dokonał usprawnienia polegającego na umożliwieniu załadunku koksu w trakcie remontu wagi, w Koksowni „Gliwice” w Gliwicach.

671. 23. I. 1950 r. Kazimierz Bański, mistrz modelarni, dokonał usprawnienia polegającego na wykorzystaniu, po odpowiedniej przeróbce, posiadanych modeli do odlewów innego typu maszyny, w Zabrzkiej Fabryce Maszyn Górniczych.

672. 23. I. 1950 r. Bronisław Kędzia, kierownik techniczny warsztatów, dokonał usprawnienia polegającego na dostosowaniu łożyska znormalizowanego w wysięgniku wrębowki „Sullivan”, w Kopalni Pstrowski.

673. 23. I. 1950 r. Stanisław Bociański, ślusarz, kierownik warsztatów, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu zaworu samoczynnego do podłączania młotków pneumatycznych, w Kopalni „Pstrowski”.

674. 23. I. 1950 r. Tadeusz Pawełczyk, technik, dokonał usprawnienia polegającego na opracowaniu systemu chłodzenia oleju turbinowego, w Elektrowni „Jowisz” Dąbrowskiego Zjednoczenia Przemysłu Węglowego.

675. 23. I. 1950 r. Jerzy Malik, werkmistrz, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu dwudzielnych ramion w mieszalni węgla, w Koksowni Walenty w Rudzkim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

676. 23. I. 1950 r. Konrad Wróbel, sztygar, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu świda z wkładką ze stali „Widia” do wiercenia otworów w kamieniu, w Kopalni „Katowice”.

677. 23. I. 1950 r. Józef Bujoczek, inżynier, dokonał usprawnienia urządzeń przeciwwawaryjnych, w Elektrowni „Mikołaj” w Rudzie Śląskiej.

678. 23. I. 1950 r. Władysław Szymański, Kierownik oddziału, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu sprężyn do aparatów obciążających dzianinę na maszynach osnowowych, w Zakł. Przemysłu Dziewiarskiego Nr 1 w Łodzi.

679. 23. I. 1950 r. Zenon Sikora, mistrz, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu aparatu do obrebienia białizny, w Państwowych Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego Nr 7 w Kaliszu.

680. 23. I. 1950 r. Herbert Lewaczek, ślusarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu wyłącznika dwubiegunowego z zastosowaniem do wiertarki górniczej typu „Moj”, w Kopalni „Mikulczyce” w Zabrzskim Zjedn. Przem. Węgl.

681. 23. I. 1950 r. Józef Głodniak, ślusarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu wyłącznika dwubiegunowego z zastosowaniem do wiertarki górniczej typu „Moj”, w Kopalni „Mikulczyce” w Zabrzskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

682. 23. I. 1950 r. Reinhold Szweda, ślusarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu urządzenia samoczynnie zabezpieczającego wóz czołowy przed możliwością zrzucenia go z rampy podczas wypychania koksu z pieca, w Koksowni „Gliwice”.

683. 23. I. 1950 r. Edmund Rochnia, dozorca maszynowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu urządzenia samoczynnie zabezpieczającego wóz czołowy przed możliwością zrzucenia go z rampy, podczas wypychania koksu z pieca, w Koksowni „Gliwice”.

684. 24. I. 1950 r. Zenon Kaczmarek, pończoszniczek, dokonał usprawnienia polegającego na wykonaniu wyłącznika samoczynnego młoteczka podnoszącego przy automatach „Komet”, w Zakładach Przemysłu Pończoszniczego Nr 1 w Łodzi.

685. 24. I. 1950 r. Zygmunt Edelwejn, szef działu produkcji P.M.Z., dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu użycia ziemi okrzemkowej zamiast szkła mielonego do wyrobu mas zapalczanych, w Dyrekcji Polskiego Monopoli Zapalczanego w Warszawie.

686. 24. I. 1950 r. Franciszek Badowski, ślusarz mistrz wydziałowy, dokonał usprawnienia polegającego na zmniejszeniu skoku krzywki bębnowej w maszynie spodówce typu „A Roller”, osiągając mniejsze marszczenie się papieru oklejającego, w Fabryce Zapalek w Gdańsku.

687. 24. I. 1950 r. Kazimierz Kacprzak, technik, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zmianie konstrukcji transportera siatkowego suszarni patyczków, w Dyrekcji Polskiego Monopoli Zapalczanego w Warszawie.

688. 24. I. 1950 r. Józef Adameczyk, konstruktor, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zmianie konstrukcji transportera siatkowego suszarni patyczków, w Dyrekcji Polskiego Monopoli Zapalczanego w Warszawie.

689. 24. I. 1950 r. Wiktor Wróbel, ślusarz oddziałowy, dokonał usprawnienia polegającego na ulepszeniu aparatu wprowadzającego szufladki w etykietówce, w Fabryce Zapalek w Czechowicach.

690. 24. I. 1950 r. Władysław Oloś, ślusarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu pompki do pantografów wagonów elektrycznych, w Głównych Warsztatach Elektrotrakcyjnych w Warszawie.

691. 24. I. 1950 r. Wojciech Kowalik, kier. robót, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu pompki do pantografów wagonów elektrycznych, w Głównych Warsztatach Elektrotrakcyjnych w Warszawie.

692. 24. I. 1950 r. Klemens Bielec, przodownik rzemieślniczy, dokonał usprawnienia polegającego na zabezpieczeniu przed wypadaniem sworznia wieszaka klocków hamulcowych przy wagonach elektrycznych, w Głównych Warsztatach Elektrotechnicznych P.K.P. w Warszawie.

693. 24. I. 1950 r. Adam Stankiewicz, komisarz odbiorczy, dokonał usprawnienia polegającego na wykorzystaniu ciepła pary wylotowej z młotków parowych do podgrzewania wody, w Warsztatach Głównych P.K.P. w Tarnowie.

694. 24. I. 1950 r. Stanisław Garbacz, naczelnik oddziału, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu zaworów grzybkowych do powietrznych sprzężarek parowozowych, w warsztatach napraw parowozów w Ostrowie Wielkopolskim.

695. 24. I. 1950 r. Władysław Lewandowski, pom. naczelnika, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu zaworów grzybkowych do powietrznych sprzężarek parowozowych, w Warsztatach napraw parowozów w Ostrowie Wielkopolskim.

696. 24. I. 1950 r. Józef Jabłoński, przodownik ślusarski, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu zaworów grzybkowych do powietrznych sprzężarek parowozowych, w warsztatach napraw parowozów w Ostrowie Wielkopolskim.

697. 24. I. 1950 r. Jan Radomski, stolarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, przez skonstruowanie przyrządu z uchwytem do ostrzenia noży heblarek do drzewa, w

Okręgowym Zarządzie Budowy Mostów Drogowych w Kielcach.

698. 24. I. 1950 r. Jan Maciejewski, stolarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, przez skonstruowanie przyrządu z uchwytem do ostrzenia noży heblarek do drzewa, w Okręgowym Zarządzie Budowy Mostów Drogowych w Kielcach.

699. 24. I. 1950 r. Jan Gorol, cieśla, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu tarcz zwrotnych ze starych kółek wózków kopalnianych, w Kopalni „Łagiewniki” w Bytomskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

700. 24. I. 1950 r. Paweł Rospondek, sztygar oddziałowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu tarcz zwrotnych ze starych kółek wózków kopalnianych, w Kopalni „Łagiewniki” w Bytomskim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

701. 25. I. 1950 r. Paweł Jenczyk, ślusarz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu urządzenia do ściągania zerwanych łańcuchów transporterów ścianowych, na Kopalni „Centrum” w Bytomiu.

702. 25. I. 1950 r. Florian Gliwa, sztygar, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu urządzenia do ściągania zerwanych łańcuchów transporterów ścianowych, na Kopalni „Centrum” w Bytomiu.

703. 25. I. 1950 r. Mieczysław Kuś, sztygar, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zastąpieniu śrub nitami przy łączeniu zestawów kołowych z podwoziem wózków kopalnianych, na Kopalni „Milowice”.

704. 25. I. 1950 r. Bolesław Pławiński, sztygar gosp. materiałowej, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zastąpieniu śrub nitami przy łączeniu zestawów kołowych z podwoziem wózków kopalnianych, na Kopalni „Milowice”.

705. 25. I. 1950 r. Teodor Jaskuła, starszy kotłowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przekonstruowaniu palnika do doprowadzenia pyłu węglowego do paleniska kotła typu „Borsig”, na Kopalni „Pstrowski” w Zabrowskim Zjedn. Przem. Węglowego.

706. 25. I. 1950 r. Wincenty Sikora, murarz szamotowy, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na przekonstruowaniu palnika do doprowadzenia pyłu węglowego do paleniska kotła typu „Borsig”, na Kopalni „Pstrowski” w Zabrowskim Zjedn. Przem. Węglowego.

707. 25. I. 1950 r. Jan Demczuk, mistrz, dokonał usprawnienia polegającego na wykorzystaniu odpadków ścieranych z tarcz elektrokarborundowych, na Kopalni „Zabrze-Wschód” w Gliwickim Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego.

708. 25. I. 1950 r. Ernest Pelka, palacz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu przy instalacji kotłowej wodowskazu, na Kopalni „Pokój”.

709. 25. I. 1950 r. Wiktor Ogórek, sztyg. masz., dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na skonstruowaniu przy instalacji kotłowej wodowskazu, na Kopalni „Pokój”.

710. 25. I. 1950 r. Wacław Józinkiewicz, mistrz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu platyn „Invincible” do automatów pończosznich „Grosser”, w Państw. Zakład. Przemysłu Dziewiarskiego w Aleksandrowie.

711. 25. I. 1950 r. Tadeusz Pietrzak, mistrz, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu platyn „Invincible” do automatów pończosznich „Grosser”, w Państw. Zakład. Przemysłu Dziewiarskiego w Aleksandrowie.

712. 25. I. 1950 r. Zbigniew Jaworski, dyr. techniczny, dokonał usprawnienia jako współtwórca, polegającego na wykonaniu aparatu do lamowania białizny, w Zakładach Przemysłu Dziewiarskiego im. Marcina Kasprzaka w Łodzi.

waniu reduktora do podłączania węży pożarniczych, w Kopalni Rokitnica.

777. 30. I. 1950 r. Eugeniusz Kozakiewicz, sztygar elektryk, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu przebudowy instalacji elektrycznej dźwigu, w Kopalni Mikulczyce.

778. 30. I. 1950 r. Wilhelm Heliosz, górnik, dokonał usprawnienia, polegającego na ułatwieniu transportu wozami skipowymi, w Kopalni Rokitnica.

779. 30. I. 1950 r. Rudolf Hoła, ślusarz montażowy, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu siatki filtracyjnej przy wlewaniu oliwy do napędów, w Rybnickiej Fabryce Maszyn.

780. 30. I. 1950 r. Helmut Stehr, inżynier, dokonał usprawnienia, polegającego na zaprojektowaniu urządzenia do dowolnego przełączania maszyn wyciągowych prądu stałego w układzie Leonarda, w Zjedn. Biur. Proj. Montaż. dla Górnictwa.

781. 31. I. 1950 r. Jan Bruzda, mistrz, dokonał usprawnienia, polegającego na zaprojektowaniu sposobu oszczędniejszego poprowadzenia instalacji rurowej sprężonego powietrza, w Fabryce w Łagiewnikach.

782. 31. I. 1950 r. Inż. Jan Starachowicz, Dyr. techniczny, dokonał usprawnienia polegającego na sporządzeniu wykresu współczynnika wydajności pracy, w Hucie Andrzej.

783. 31. I. 1950 r. Alojzy Szweda, mistrz, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na ułatwieniu wewnętrznego transportu złomu, w Hucie Pokój w Nowym-Bytomiu.

784. 31. I. 1950 r. Władysław Szczakiel, przodownik, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na ułatwieniu wewnętrznego transportu złomu, w Hucie Pokój w Nowym-Bytomiu.

785. 31. I. 1950 r. Stanisław Skoczyński, przodownik, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu pneumatycznego urządzenia do składania zderzaków tulejowych, w Hucie Ostrowiec.

786. 31. I. 1950 r. Wincenty Machajski, ślusarz, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu pneumatycznego urządzenia do składania zderzaków tulejowych w Hucie Ostrowiec.

787. 31. I. 1950 r. Władysław Lesiak, ślusarz, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu pneumatycznego urządzenia do składania zderzaków tulejowych, w Hucie Ostrowiec.

788. 31. I. 1950 r. Inż. Józef Foremniak, szef produkcji, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na zastosowaniu uproszczonej metody szalowania odchylnych ścian czołowych węglarek, w Hucie Ostrowiec.

789. 31. I. 1950 r. Stanisław Skoczyński, przodownik, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na zastosowanej uproszczonej metody szalowania odchylnych ścian czołowych węglarek, w Hucie Ostrowiec.

790. 31. I. 1950 r. Stefan Lipski, asystent narzędziowni, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu przyrządu do gryzowania półotworów w segmentach pił tarczowych, w Zakładach Południowych w Nisku.

791. 31. I. 1950 r. Jerzy Czapski, asystent narzędziowni, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na zaprojektowaniu przyrządu do gryzowania półotworów w segmentach pił tarczowych, w Zakładach Południowych w Nisku.

792. 31. I. 1950 r. Ernest Zimmerman, mistrz tokarski, dokonał usprawnienia, polegającego na opracowaniu spo-

sobu zdejmowania uchwytu samocentrującego przy tokarkach, w Hucie Łąbędy.

793. 31. I. 1950 r. Jan Jancza, ślusarz, dokonał usprawnienia polegającego na zastosowaniu uproszczonego sposobu naprawy cylindrów młotków pneumatycznych, w Hucie Małapanew.

794. 31. I. 1950 r. M. Lenartowicz, Szef Wielkich Pieców, dokonał usprawnienia, polegającego na zaprojektowaniu urządzenia do ładowania surówki, w Hucie Pokój w Nowym Bytomiu.

795. 31. I. 1950 r. Mieczysław Marzec, Kierownik, dokonał usprawnienia polegającego na skonstruowaniu uchwytu noża do wytaczania, w Hucie Zabrze.

796. 31. I. 1950 r. Zbigniew Jurzykowski, Kierownik, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na racjonalnym wykorzystaniu zużytych stempli do wycinania otworów profilowych w podkładkach żeberkowych, w Hucie Kościuszeko.

797. 31. I. 1950 r. Bronisław Sobczyński, Z-ca Kier., dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na racjonalnym wykorzystaniu zużytych stempli do wycinania otworów profilowych w podkładkach żeberkowych, w Hucie Kościuszeko.

798. 31. I. 1950 r. Jerzy Nier, mistrz, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na racjonalnym wykorzystaniu zużytych stempli do wycinania otworów profilowych w podkładkach żeberkowych, w Hucie Kościuszeko.

799. 31. I. 1950 r. Józef Klejta, robotnik, dokonał usprawnienia, jako współtwórca, polegającego na racjonalnym wykorzystaniu zużytych stempli do wycinania otworów profilowych w podkładkach żeberkowych, w Hucie Kościuszeko.

800. 31. I. 1950 r. Józef Piłat, sztygar elektryk, dokonał usprawnienia polegającego na zaprojektowaniu zastępczej instalacji oświetleniowej, w Kopalni Mikulczyce.

16

Opisy usprawnień pracowniczych

Urząd Patentowy R. P. opublikował następujące opisy usprawnień pracowniczych:

0—33	Przyrząd do szlifowania gładzi cylindrów do silników.	
	22. 10. 1949.	Seria 1.
0—34	Urządzenie do toczenia linii falistych na pierścieniach.	
	12. 11. 1949.	Seria 1.
0—35	Układanie form na słupy żelbetowe.	
	12. 11. 1949.	Seria 6.
0—36	Urządzenie do spalniania miału w palenisku kotła parowego.	
	14. 11. 1949.	Seria 14.
0—37	Trójnóg podwieszający łopatę.	
	26. 11. 1949.	Seria 11, 13.
0—38	Przyrząd do produkcji uchwytów do mocowania lin przy węglarkach (formowanie ucha).	
	9. 11. 1949.	Seria 1.
0—39	Aparat do etykietowania pudełek do zapalek.	
	17. 11. 1949.	Seria 7.
0—40	Przyrząd umożliwiający szybkie otwieranie skrzyń blaszanych.	
	29. 11. 1949.	Seria 14.
0—41	Przyrząd do skręcania gniazd wyczystkowych.	
	17. 11. 1949.	Seria 12.

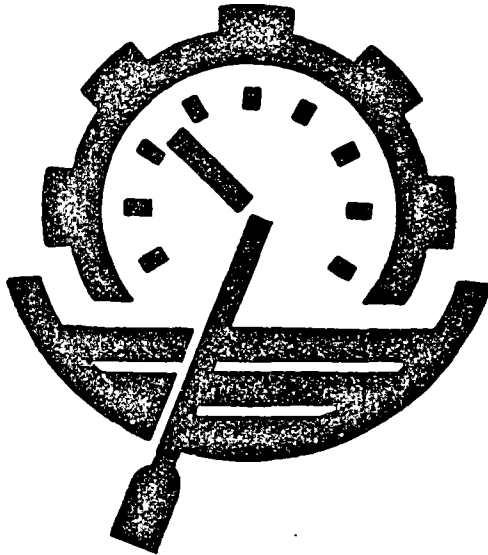
17

ZNAKI TOWAROWE

Rejestracja

(Po numerze rejestru podana jest data zarejestrowania. Po skrócie „Pierw.” umieszczona jest data od jakiej liczy się pierwszeństwo znaku. Skrót „Konw. Zw.” wskazuje, że na zasadzie art. 4 Konwencji Związkowej Paryskiej przysługuje pierwszeństwo ze zgłoszenia wcześniejszego w innym kraju należącym do Związku).

Nr Rej. 34868. 10. 12. 1949. Pierw. 9. 7. 1949. Fa Łódzka Fabryka Zegarów Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione. Łódź. Fabryka zegarów. Towary: zegary sprężynowe, wahadłowe, elektryczne, szybkościomierze, obrotomierze, mechanizmy zegarowe, wiertła dentystyczne.

Nr Rej. 34870. 10. 12. 1949. Pierw. 5. 8. 1949. Fa Zjednoczone Zakłady Wyrobów Metalowych Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione. Radom. Fabryka wyrobów metalowych. Towary: maszyny do szycia, szlifierki do płaszczyzn, rowery, i ich części.

Nr Rej. 34869. 10. 12. 1949. Pierw. 4. 6. 1949. Fa Zjednoczone Zakłady Wyrobów Metalowych Przedsiębiorstwo Pań-

stwowe Wyodrębnione. Radom. Fabryka wyrobów metalowych. Towary: maszyny do szycia, szlifierki do płaszczyzn, rowery i ich części.

Lucznik

Nr Rej. 34871. 10. 12. 1949. Pierw. 21. 7. 1949. Fa Imperial Chemical (Pharmaceuticals) Limited. Millbank, Londyn (Wielka Brytania). Fabryka produktów chemicznych. Towary: środki farmaceutyczne dla ludzi i zwierząt.

Kemithal

Nr Rej. 34872. 10. 12. 1949. Pierw. 29. 8. 1949. Fa Wytwórnia Chemiczno-Farmaceutyczna „Salus” Sp. z ogr. odp. Kraków. Wytwórnia artykułów chemiczno-farmaceutycznych. Towary: preparaty farmaceutyczne, kosmetyczne, środki dezynfekcyjne i dezynsekcyjne, zioła lecznicze.

Glikofilina

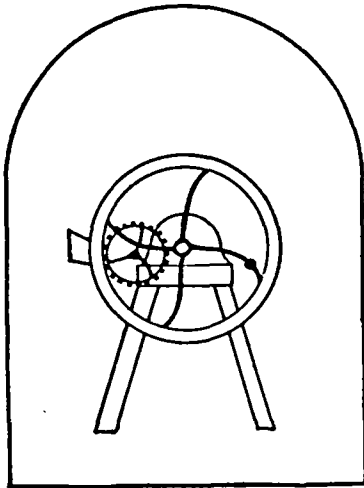
Nr Rej. 34873. 12. 12. 1949. Pierw. 21. 7. 1949. Fa Jan Gajderowicz. Łódź. Wytwórnia obuwia. Towary: buciki sportowe na elastycznej korkowej podszewie.

Nr Rej. 34874. 12. 12. 1949. Pierw. 3. 2. 1949. Fa Ciba Aktiengesellschaft (Ciba Société Anonyme). Bazyleja (Szwajcaria). Fabryka artykułów chemicznych. Towary: środki lecznicze, artykuły drogeryjne i preparaty farmaceutyczne, produkty weterynaryjne, plastry, środki opatrunkowe.

Dichloren

Nr Rej. 34875. 12. 12. 1949. Pierw. 4. 6. 1949. Fa Kujawskie Zakłady Maszyn Rolniczych Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione. Włocławek. Fabryka maszyn rolniczych. Towary: sieczkarnie i młocarnie bębnowe o napędzie ręcznym i kieratowym, kieraty, śrutowniki o napędzie pasowym i kieratowym, ugniatacze podglebia.

Znak wykonany jest w następującym zestawieniu kolorów: koło zamachowe sieczkarni i podw. koło zębate przystawki w kolorze jasnoniebieskim, główka (zespoły podający i tnący z osłoną) — w kolorze czerwonym, podstawa i koryto — w kolorze zielonym.

Nr Rej. 34876 — 34877. 12. 12. 1949. Pierw. 7. 4. 1949. Fa The Miles — Martin Pen Company Limited. The Aerodrome, Woodley, Reading, Berkshire (Wielka Brytania). Fabryka artykułów kancelaryjnych. Towary: przyrządy do pisania i ich części, futerały do piór (z metali nieszlachetnych), stojaki do piór z metali nieszlachetnych, zbiorniczki atramentu do piór wiecznych, płyn do pisania i zbiorniczki do tego płynu, materiały pisarskie.

nr 34876

Birome

Towary: przyrządy do pisania i ich części.

nr 34877

Biro

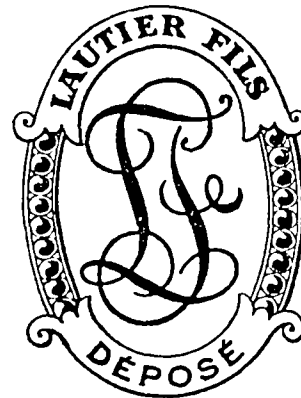
Nr Rej. 34878. 12. 12. 1949. Pierw. 30. 6. 1949. Fa Chemiczna Wytwórnia „Unicum“ właśc. Franciszek Breza, Artykuły Opatrunkowe — Galanterijne. Poznań. Wytwórnia artykułów chemiczno-kosmetycznych. Towary: środki lecz-

nicze wszelkiego rodzaju w postaci maści, plastrów, pudrów, zasypek i płynów, środki przeciw nagniotkom w wyżej wymienionych postaciach, środki przeciw poceniu i odparzeniom oraz odciskom, środki higieniczne, środki dezynfekcyjne do pielęgnacji ciała, preparaty farmaceutyczne, materiały apteczne i opatrunkowe, kosmetyki, perfumerie, wszelkiego rodzaju środki toaletowe, mydła toaletowe, środki do czyszczenia zębów i jamy ustnej w postaci past, proszków, maści i płynów.

Ochronę znaku zastrzeżono we wszystkich kolorach oraz ich zestawieniach.

Nr Rej. 34879. 14. 12. 1949. Pierw. 14. 4. 1948. Fa Lautier Fils Société Anonyme. Grasse (Francja). Fabryka artykułów chemicznych. Towary: wszelkie produkty perfumeryjne, esencje owocowe i ich pochodne, esencje do syropów i do napojów.

Nr Rej. 34880 — 34883. 14. 12. 1949. Pierw. 11. 3. 1949. Fa Towarzystwo „Cazimi“ Fabryka Kosmetyków i Perfumerii S-ka z ogr. odp. Warszawa. Fabryka kosmetyków i perfumerii. Towary: wody kwiatowe, woda kolońska, krem, puder, pasta do zębów, wazelina kosmetyczna, mydło toaletowe i olejek do opalania.

nr 34880

Kasimi

Towary: wody kwiatowe, woda kolońska, krem, puder, mydło toaletowe, pasta do zębów, wazelina kosmetyczna i olejek do opalania.

nr 34881

Kazimi

nr 34882

Casimi

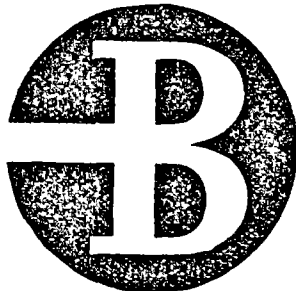
Towary: wody kwiatowe, woda kolońska, krem, puder, pasta do zębów, mydło toaletowe, olejek do opalania i wazelina kosmetyczna.

nr 34883

Cazimi

Nr Rej. 34884—34885. 14. 12. 1949. Pierw. 13. 7. 1949. Fa Burrougs Adding Machine Company. Detroit, Stan Michigan (Stany Zjednoczone Ameryki). Fabryka maszyn, urządzeń i przyborów biurowych. Towary: maszyny biurowe, a mianowicie maszyny do dodawania, maszyny do liniowania, maszyny do rachowania, arytmometry uruchamiane za pomocą klawiszów, arytmometry samoczynne, maszyny buchalteryjne, maszyny do rachunkowości, maszyny statystyczne, maszyny do wystawiania rachunków, maszyny do rachowania piszące czcionkami, maszyny do dodawania z przymocowaną szufladą kasową, kasy rejestrujące, oraz części wszystkich wymienionych maszyn, łącznie z obrotowymi przyrządami drukującymi, materiały pismienne i przybory biurowe, a mianowicie papier w rolkach i arkuszach, druki do dziennika, druki inwentarzowe, druki do księgi głównej, druki do maszyn biurowych, taśmy atramentowe do maszyn biurowych i kalki, przyrządy elektryczne, a mianowicie silniki elektryczne, przyrządy do usuwania zakłóceń, filtry radiowe, kondensatory, ochraniacze obwodów, jak również części tych urządzeń, meble biurowe, a mianowicie krzesła biurowe, podstawy do maszyn biurowych, szafy do akt, szuflady kasowe, stoły biurowe, oraz ich części, skrzynki do ksiąg głównych, przyrządy do przytrzymywania książek i papierów.

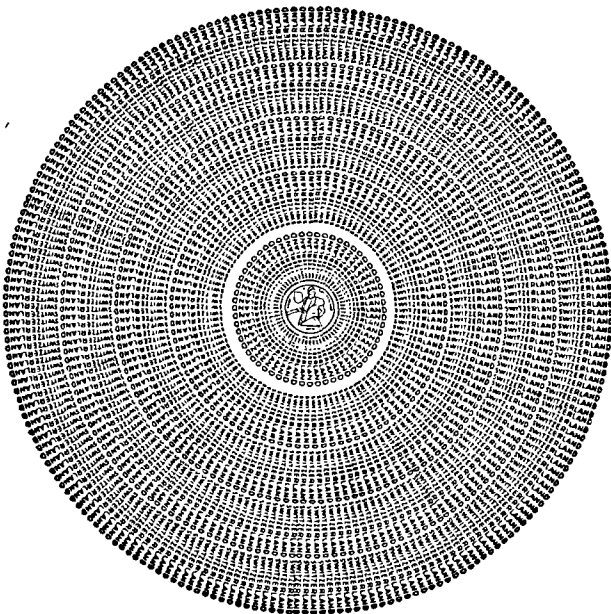
nr 34884

nr 34885

Burroughs

Nr Rej. 34886. 14. 12. 1949. Pierw. 5. 8. 1949. Fa Schweizerische Käseunion A. G. Bern (Szwajcaria). Wytwórnia serów. Towary: sery pochodzenia szwajcarskiego.

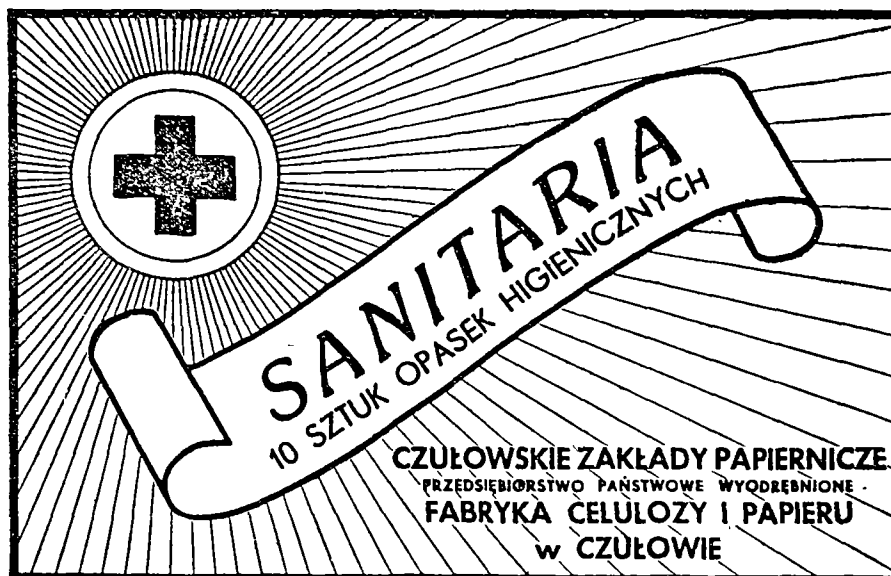

Nr Rej. 34887. 20. 12. 1949. Pierw. 14. 4. 1948. Fa James Jean Maurice Richard Hennessy, Jacques Marie Patrick Hennessy, et Kilian Bertrand Marie Jacques Hennessy, Irène Marie Marguerite Hennessy, Baronne d'Etchegoyen, Madeleine Jeanne Jacqueline Hennessy, Comtesse de Pracomtal, Isabelle Marie Gabrielle Hennessy, Marquise de Geofire de Chabrignac, Jacqueline Marie Albertine Jeanne Hennessy, Princesse de Caraman-Chimay, co-Propriétaires de marques Jas Hennessy & Co. Cognac (Francja). Wytwórnia napojów alkoholowych. Towary: wszelkiego rodzaju napoje alkoholowe, w szczególności koniaki.

Nr Rej. 34888. 20. 12. 1949. Pierw. 21. 5. 1948. Fa Czulowskie Zakłady Papiernicze Przedsiębiorstwo Państwowe

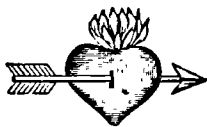
Wyodrębnione. Mikołów. Zakłady papiernicze. Towary: opaski higieniczne.

Nr Rej. 34889. 20. 12. 1949. Pierw. 5. 8. 1949. Fa Cieszyńska Fabryka Narzędzi, Państwowe Przedsiębiorstwo Wyodrębnione. Cieszyn. Fabryka narzędzi. Towary: szczypce okrągłe, szczypce płaskie, szczypce do cięcia boczne telefoniczne, szczypce do cięcia stołowe, szczypce uniwersalne, nożyce dźwigniowe (ręczne do cięcia blach), obcęgi do gwoździ, żabki do naciągania, śrubokręty, wiertarki ręczne (stołowe i piersiowe), wiertarki, stołowe ręczne z automatycznym posuwem, przecinaki do rur, szlifierki ręczne, klucze francuskie, kuźnie połowe, imadła ręczne szerokie, podstawki do liniałów, podstawki traserskie śrubowe, szczypce do pilników, pokrętki nastawne do gwintowników i rozwiertaków, pokrętki stałe 4-o otworowe, oprawki do narzynek, wycinanki do skóry, karbowniki, oprawki do karbowników, praski do wtlaczania sworzni (do 250), praski do wtlaczania sworzni (do 400), praski do prób do betonu, frezy do ostrzenia noży dyfuzyjnych.

Nr Rej. 34890. 20. 12. 1949. Pierw. 31. 12. 1948. Fa Vogel & Noot Aktiengesellschaft. Wartberg - Mürzthal' (Austria) Fabryka narzędzi, walcownie i kuźnie. Towary: blacha żelazna i stalowa, piły wszelkiego kształtu i wielkości, wszelkie rodzaje narzędzi tnących do celów rolniczych, przemysłowych i gospodarstwa domowego, przyrządy saperskie i do budowy nawierzchni kolejowych, pilniki i szufle.

Nr Rej. 34891—34892. 20. 12. 1949. Pierw. 17. 9. 1949. Fa „Ibis“ Wytwórnia Chemiczna Stefan Majewski i S-ka. Kraków. Wytwórnia chemiczna. Towary: kredki szkolne rysunkowe we wszystkich kolorach w oprawie drzewnej, oraz wszelkie ołówki we wszystkich kolorach w oprawie drzewnej lub w oprawie z innego materiału i miny ołówkowe we wszystkich kolorach bez oprawy służące do wstawiania do oparówek.

nr 34891

Junak

nr 34892

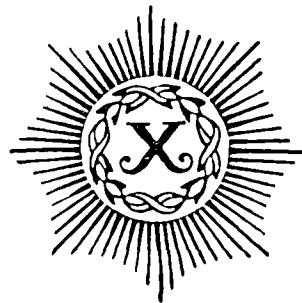
Ibis

Nr Rej. 34893. 21. 12. 1949. Pierw. 7. 6. 1949. Fa Chemiczna Wytwórnia „Unicum“ właśc. Franciszek Breza Artykuły Opatrunkowo - Galanterijne. Poznań. Wytwórnia chemiczna. Towary: środki lecznicze wszelkiego rodzaju w postaci maści, plastrów, pudrów, zasypek, płynów, środki przeciw nagniotkom w wyżej wymienionych postaciach, środki przeciw poceniom i odparzeniom, środki higieniczne, środki dezynfekcyjne do pielęgnacji ciała, preparaty farmaceutyczne, materiały apteczne i opatrunkowe, kosmetyki, perfumerie, środki toaletowe, mydła toaletowe, środki do czyszczenia

zębów i jamy ustnej w postaci past, proszków, maści i płynów.

Ochronę znaku zastrzeżono we wszelkich kolorach i ich zestawieniach zwłaszcza w kolorze granatowym i żółtym.

Nr Rej. 34894. 21. 12. 1949. Pierw. 2. 6. 1949. Fa Skłarny Inwald, narodni podnik. Teplice (Czechosłowacja). Fabryka szkła i wyrobów szklanych. Towary: cylindry szklane.

Nr Rej. 34895. 21. 12. 1949. Pierw. 15. 11. 1947 (Konw. Zw. Czechosłowacja). Fa Bateria, závody, na akumulatory a baterie, narodni podnik. Slány (Czechosłowacja). Fabryka artykułów elektrotechnicznych. Towary: baterie elektryczne, akumulatory, elementy, dynamomaszyny i artykuły oświetleniowe wszelkiego rodzaju, zwłaszcza lampy i latarnie, żarówki, reflektory i latarnie morskie, aparaty elektryczne, żelazka do prasowania, grzejniki i kuchenki, mechanizmy wydzwanające (bijące), dzwony i dzwonki, baterie zapłonowe, zapalniczki, zapalacze i zapalniki, urządzenia łączące (kontaktujące), rozłączające i przerywające, elementy i baterie galwaniczne, ogniwa i baterie suche, silniki elektryczne, elektryczne maszyny napędowe, elektryczne aparaty chłodzące i aparaty żarzeniowe, aparaty indukcyjne, lampy wszelkiego rodzaju, zwłaszcza lampy do pojazdów, statków i samolotów, w szczególności lampy samochodowe, rowerowe i motocyklowe, oraz światła tylnie dla pojazdów wszelkiego rodzaju i żarówki do tych lamp, lampy przenośne, lampy ręczne i kieszonkowe, baterie i elementy galwaniczne, ich korpusy i osłony oraz żarówki do nich, lampy bateryjne przenośne i ręczne, lampy, latarnie, świeczniki, korpusy, osłony i tuleje do lamp i latarni, baterie i artykuły oświetleniowe wszelkiego rodzaju, pojazdy mechaniczne i samochody, motocykle i rowery, ich części i przynależności, aparaty telegraficzne i telefoniczne, ich części i przynależności, elementy urządzeń wysokiej częstotliwości i radioaparatów,

radioaparaty i artykuły radiotechniczne, części, przynależności i sprzęt radiotechniczny, żarówki na prąd słaby, aparaty i urządzenia sygnalizacyjne, zapowiadające i ostrzegawcze, ich części i przynależności, oraz latarnie i lampy sygnałowe, aparaty dla sygnalizacji, zapowiadania i ostrzegania na odległość, ich elementy, części składowe i przynależności.

Nr Rej. 34896, 21. 12. 1949. Pierw. 29. 8. 1949. Fa Mars Limited. Dundee Road, Slough, Buckinghamshire (Wielka Brytania). Wytwórnia słodczy i wyrobów cukierniczych. Towary: słodczyce, wyroby cukiernicze.

Mars

Nr Rej. 34897—34899, 22. 12. 1949. Pierw. 28. 7. 1949. Fa Madame Bergand, née Félicie, Eugénie Amélie Wannpouille, propriétaire de la Parfumerie Caron. Paryż (Francja). Wyrób i sprzedaż artykułów perfumeryjnych, kosmetycznych i toaletowych. Towary: wszelkiego rodzaju produkty perfumeryjne i upiększające, mydła toaletowe, szminki, artykuły i przybory toaletowe.

nr 34897

Fête des Roses

nr 34898

Or et Noir

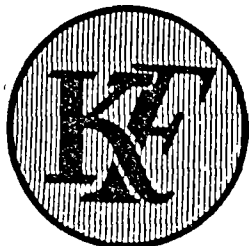
nr 34899

With pleasure

Nr Rej. 34900, 22. 12. 1949. Pierw. 19. 1. 1949 (Konw. Zw. Niderlandy). Fa N. V. Organon. Oss (Niderlandy). Fabryka chemiczno-farmaceutyczna. Towary: preparaty farmaceutyczne, środki lecznicze dla ludzi, zwierząt i roślin, środki kosmetyczne, środki dezynfekcyjne, dietetyczne środki odżywcze.

Hyason

Nr Rej. 34901, 22. 12. 1949. Pierw. 2. 8. 1947 (Konw. Zw. St. Zjedn. Am.). Fa Kaiser-Frazer Corporation. Willow Run, stan Michigan (Stany Zjednoczone Ameryki). Fabryka samochodów. Towary: pokrycia do siedzeń samochodowych i do bocznych okładzin, pierścienie do obrzeży kół samochodowych, pierścienie z białej masy plastycznej do obrzeży kół samochodowych, wycieraczki do szyb samochodowych, podwozia samochodowe, lusterka samochodowe, urządzenia do odświeżania powietrza w samochodach i urządzenia zapobiegające zamarzaniu szyb.

Nr Rej. 34902, 22. 12. 1949. Pierw. 19. 5. 1947. Fa M-me Maurice Goudal née Arlette Martignac, Mr. Pierre Vernaudeutet M-me Jeanne Genamy, son épouse. Paryż (Francja) Wytwórnia produktów farmaceutycznych. Towary: wszelkiego rodzaju produkty farmaceutyczne.

Quinocardine

Nr Rej. 34903, 30. 12. 1949. Pierw. 24. 5. 1949. Fa Wytwórnia Chemiczna „Higiena“ Rudolf Matusik. Warszawa. Wytwórnia artykułów chemicznych. Towary: ultramaryna.

Nr Rej. 34904—34905, 30. 12. 1949. Pierw. 6. 7. 1948. Fa Rich. Klinger Aktiengesellschaft. Gumpoldskirchen (Austria). Wytwórnia maszyn, wyrobów metalowych, gumowych, azbestowych oraz wytwórnia i sprzedaż artykułów przemysłowych wszelkiego rodzaju. Towary: taśmy hamulcowe i okładziny do sprzęgieł.

nr 34904

RAK "KLINGER-Flexible" RAK

nr 34905

RAK KLINGER-SuperFlex RAK

Nr Rej. 34906—34908, 30. 12. 1949. Pierw. 12. 7. 1949. Fa Laboratorium Chemiczno-Kosmetyczne „Halina“—wł. Józef Konopka. Kraków, Laboratorium chemiczno-kosmetyczne. Towary: wyroby kosmetyczne i perfumeryjne.

nr 34906

Helena

nr 34907

Helia

nr 34908

Halinka

Nr Rej. 34909—34934, 31. 12. 1949. Pierw. 12. 8. 1949. Fa Koh-I-Noor, spojené kovoprůmyslové závody, národní podnik. Praga - Vrsovice (Czechosłowacja). Wytwórnia wyrobów metalowych i handel towarami galanterijnymi. Towary: sprzączki, towary aluminiowe wszelkiego rodzaju, koła automobilowe, części składowe samochodów, towary jubilerskie wszelkiego rodzaju, rami do obrazów, towary blaszane wszelkiego rodzaju, wieszadła na bluzy, przyciskacze do listów, przychwyty na listy, przybory kancelaryjne, ozdoby na choinkę, towary druciane wszelkiego rodzaju,

zatrzaski do ubrań, nalepki, koła rowerowe, części składowe kół rowerowych, ręczki do piór, piórniki, zapalniczki napastrki wszelkiego rodzaju, przymykadła do flaszek, pióra wieczne, towary zdobnicze wszelkiego rodzaju, towary ze złota wszelkiego rodzaju, wyroby z włosów, szydełka wszelkiego rodzaju, przybory do robót szydełkowych i oczka, guziki do spodni wszelkiego rodzaju, podkowy, gwoździe do podków, szpilki do kapeluszy, guziki wszelkiego rodzaju, przytrzymywacze guzików, spinki do kołnierzy wszelkiego rodzaju, przytrzymywacze kołnierzy, szpilki do krawatek wiązanych, krążki do krawatek wiązanych, prawidła, przybory malarskie, spinki do mankietów wszelkiego rodzaju, miary, przyrządy do mierzenia, towary nożownicze wszelkiego rodzaju, towary metalowe wszelkiego rodzaju, guziki modne wszelkiego rodzaju, towary iglarskie, gwoździe, igły, towary niklowe wszelkiego rodzaju, uszka wszelkiego rodzaju, ramki do ogłoszeń, plomby, zamki do sakiewek, brzytwy, przybory do palenia, pluskiewki, krążki, wieszadła do ubrań, śrubki, pióra do pisania (stalówki), przybory do pisania, sprzączki do obuwia, agrafki, towary ze srebra wszelkiego rodzaju, gry wszelkiego rodzaju, towary stalowe wszelkiego rodzaju, oliwiarki, szpilki, druty do robót trykotarskich, sprzączki do podwiązek, okucia do toreb i torebek, kałamarze, zegary, przybory do rysowania, przybory kancelaryjne, towary szklane, przybory malarskie, towary porcelanowe, przybory do pisania, towary kamienne, towary gliniane, przybory do rysowania, towary kościane, wyroby szczotkarskie, towary celuloidowe, towary galalitowe, towary gumowe, towary drewniane, guziki rogowe, towary koszykarskie, towary korkowe, towary skórzane, przybory malarskie, nalepki papierowe, zapalki papierowe, towary papierowe, towary z masy perłowej, przybory do pisania, guziki kamienne, towary ze słomy, wykluwaczki do zębów, przybory do rysowania, tutki do papierosów, bibułki do papierosów; wstążki wszelkiego rodzaju, towary bawełniane, towary odzieżowe z rozmaitych materiałów, wyroby rękawicznice, szelki, guziki plecione, towary rękodzielnicze, towary szmuklerskie, towary zdobnicze, wieszadła do ubrania, towary obuwnicze, towary jedwabne, towary powroźnicze, towary tkane, tkane i plecione towary wstawkowe, nici, guziki niciane; potrawy, artykuły żywnościowe i napoje, specjalne namiastki kawowe, namiastki pokarmów, przyprawy do pokarmów wszelkiego rodzaju, przymieszki do potraw, towary cukrowe, pieczywo i wyroby gospodarskie, wyroby chemiczne, specjalne kleje, pasty, kremy i pasty do obuwia, przybory do pisania, perfumy, papiery pudrowe, papiery mydlowe.

nr 34909

Regula

Towary: towary metalowe, guziki wszelkiego rodzaju, zwłaszcza zatrzaski, towary iglarskie, szpilki, sprzączki, towary celuloidowe, przytrzymywacze kołnierzy, wstążki, perfumy.

nr 34910

Kin

Towary: towary metalowe, guziki wszelkiego rodzaju, zwłaszcza zatrzaski, towary iglarskie, szpilki, sprzączki, towary celuloidowe, przytrzymywacze kołnierzy, wstążki,

nr 34911

Femina

nr 34912

Lord

Towary: towary metalowe, guziki, zwłaszcza zatrzaski.

nr 34913

Club

Towary: zatrzaski.

nr 34914

Koh-I-Noor

Towary: towary metalowe, guziki, zwłaszcza zatrzaski.

nr 34915

Slavia

Towary: sprzączki, towary aluminiowe wszelkiego rodzaju, koła automobilowe, części składowe samochodów, towary jubilerskie wszelkiego rodzaju, ramy do obrazów, towary blaszane wszelkiego rodzaju, wieszadła na bluzy, przyciskacze do listów, przychwyty na listy, przybory kancelaryjne, ozdoby na choinkę, towary druciane wszelkiego rodzaju, guziki zatrzaskowe (zatrzaski) wszelkiego rodzaju, nalepki, koła rowerowe, części składowe kół rowerowych, ręczki do piór, piórniki, zapalniczki, zamknięcia do flaszek, pióra wieczne, towary ozdobne, towary ze złota, wyroby z włosów, szydełka, podkowy, gwoździe do podków, szpilki do kapeluszy, guziki wszelkiego rodzaju, przytrzymywacze kołnierzy, szpilki do krawatek wiązanych, krążki do krawatek wiązanych, prawidła, przybory malarskie, przybory do mierzenia, narzędzia do mierzenia, towary nożownicze, towary metalowe, towary iglarskie, gwoździe, igły do szycia, towary niklowe wszelkiego rodzaju, uszka, ramki do ogłoszeń, plomby, zamki do sakiewek, brzytwy, przybory do palenia pluskiewki, kółka, wieszadła do ubrań, sprzączki, śrubki, pióra do pisania, przybory do pisania, sprzączki do obuwia, agrafki, towary ze srebra, gry, towary stalowe wszelkiego rodzaju, szpilki, sprzączki do podwiązek, okucia na torby i torebki, kałamarze, zegary, przybory do rysowania; przybory kancelaryjne, towary szklane, przybory malarskie, towary porcelanowe, przybory do pisania, towary kamienne, towary gliniane, towary kościane, przybory kancelaryjne, towary szczotkowe, towary celuloidowe, towary galalitowe, towary gumowe, drewniane, guziki rogowe, towary koszykarskie, towary korkowe, towary skórkowe, przybory malarskie, zapalki papierowe, papiery, towary z masy perłowej, przybory do pisania, guziki kamienne, towary słomiane, przybory do rysowania, tutki do papierosów, bibułki do papierosów; wstążki wszelkiego rodzaju, towary bawełniane, towary odzieżowe z rozmaitych materiałów, towary rękawicznice, szelki, guziki, towary rękodzielnicze, towary szmuklerskie, towary zdobnicze, wieszadła na ubrania, towary obuwnicze, towary jedwabne, towary powroźnicze, towary tkane, towary wstawkowe tkane i plecione, nici, guziki niciane; artykuły spożywcze, towary spożywcze i napoje, specjalne namiastki kawowe, namiastki środków spożywczych, przyprawy do pokarmów wszelkiego rodzaju, przymieszki spożywcze, towary cukrowe, pieczywo i wyroby gospodarskie; wyroby chemiczne, specjalne kleje, pasty, kremy i pasty do obuwia, przybory kancelaryjne, perfumy, papiery pudrowe, papiery mydlowe.

nr 34916

Waldes Fix

Towary: towary metalowe, guziki wszelkiego rodzaju, zwłaszcza zatrzaski, towary iglarskie, szpilki, sprzączki, towary celuloidowe, przytrzymywacze kołnierzy, wstążki, perfumy.

nr 34917

Triumph

Towary: towary aluminiowe wszelkiego rodzaju, koła automobilowe, części składowe samochodów, ramy do obrazów, towary blaszane, towary druciane, zapalniczki, zamki do flaszek, towary ze złota, podkowy, gwoździe do podków, przyrządy do mierzenia, śruby, towary ze srebra wszelkiego rodzaju, towary stalowe (z wyjątkiem kos, sierpów, noży do słomy, sieczkarni), zegary, gwoździe; towary szklane, towary porcelanowe, towary kamienne, towary gliniane; towary korkowe, towary z masy korkowej, towary ze słomy, towary kościane, towary rękawicznice, szelki, towary rękodzielnicze, towary szmuklerskie, towary zdobnicze, towary powroźnicze, towary tkane, tkane i plecione towary wstawkowe (z wyjątkiem towarów sporządzonych z jedwabiu).

nr 34918

Merkur

Towary: towary metalowe, guziki, zwłaszcza zatrzaski.

nr 34919

Orlon

Towary: guziki metalowe wszelkiego rodzaju zwłaszcza zatrzaski.

nr 34920

Towary: towary metalowe wszelkiego rodzaju, guziki, zwłaszcza zatrzaski.

nr 34921

Weko

Towary: zatrzaski do przyszywania (do ubrań).

nr 34922

Rival

Towary: towary metalowe, guziki wszelkiego rodzaju zwłaszcza zatrzaski.

nr 34923

Otello

Towary: zatrzaski.

nr 34924

Union

Towary: towary biżuteryjne wszelkiego rodzaju, przytrzymywacze kołnierzy, igły do szycia, towary metalowe wszelkiego rodzaju, napinaczki, stalowe towary wszelkiego rodzaju, haftki z konikami, zatrzaski, szpilki, szpilki i krążki, wieszaki na płaszcze, wyroby z włosów, agrafki, guziki do spodni, napastrki; towary celulooidowe.

nr 34925

Rita

Towary: guziki wszelkiego rodzaju, części składowe guzików, zatrzaski, guziki do spodni, spinki do kołnierzy, spinki do mankietów, guziki modne, plecione, niciane, przytrzymywacze guzików, drobne towary metalowe, małe wyroby z blachy stalowej, wyroby aluminiowe, celulooidowe, kościane, galalitowe, gumowe, papierowe, drewniane, druciane, igły wszelkiego rodzaju, szpilki, agrafki, szpilki do włosów, szydełka, kóteczka, dziergacze, druty trykotarskie i druty do kapeluszy, kłamry do ubrań i do obuwia, sprzączki do obuwia, sznurowadła, haczyki i oczka na wstążkach, kłamrowe zamknięcia, sprzączki, sprzączki do podwiązek, napastrki, uszka, czepelki (lamelki), przychwyty listów (papierów), druciane łączniki, pluskiewki, plomby do pisania, przybory do pisania i kancelaryjne, zamykadła flaszek, krążki, śruby, gwoździe, okucia toreb i torebek, gwoździe do podków, ramki do ogłoszeń, wieszadła do płaszców, wieszaki na bluzy, maszyny i narzędzia, części składowe maszyn i narzędzi, naczynia, nalepki, przybory do palenia, papierośnice, bibułki do papierosów, paski klejowe i kleje.

nr 34926

Towary: towary metalowe, guziki wszelkiego rodzaju, zwłaszcza zatrzaski, towary iglarskie, szpilki, sprzączki, towary celulooidowe, przytrzymywacze kołnierzy, wstążki, perfumy.

nr34927

Mia

Towary: sprzączki, aluminiowe towary wszelkiego rodzaju, koła automobilowe, automobilowe części składowe, biżuteria, ramy do obrazów, towary blaszane, wieszaki na ubrania, przyciski do listów, przychwyty do papierów, przybory do pisania, ozdoby na choinki, druciane towary wszelkiego rodzaju, zatrzaski wszelkiego rodzaju, nalepki, rowery, części składowe rowerów, ręczki do piór, piórniki, zapalniczki, napastrki, zatyczki do flaszek, pióra wieczne, towary ozdobne wszelkiego rodzaju, towary ze złota, wałki z włosów, szydełka, przyrządy do robót szydełkowych, guziki do spodni, podkowy, gwoździe do podków, szpilki do kapeluszy, guziki, przytrzymywacze guzików, spinki do kołnierzy, podpórki do kołnierzy, przytrzymywacze do krawatek wiązanych, kółka do krawatek wiązanych, linijki, przybory malarskie, spinki do mankietów, miary, przyrządy do mierzenia, towary nożownicze, towary metalowe wszelkiego rodzaju, guziki modne, igły, gwoździe, towary iglarskie, towary nikielowe, uszka, ramki do ogłoszeń, plomby, zamki do sakiewek, brzytwy, przybory do palenia, pluskiewki, kółka, pętle do wieszania surdutów, sprzączki, śrubki, pióra do pisania, przybory do pisania, sprzączki do obuwia, agrafki, towary ze srebra, gry, towary stalowe wszelkiego rodzaju; oliwiarki, szpilki, druty do robót trykotarskich, sprzączki do podwiązek, okucia na torby i sakiewki, kałamarze, zegary, przybory do rysowania; przybory do pisania, towary szklane, przybory malarskie, towary porcelanowe, towary kamienne, towary gliniane, przybory do rysowania; wyroby z kości, szcztoki wszelkiego rodzaju, towary celulooidowe, towary galalitowe, towary gumowe, towary drewniane, guziki rogowe, wyroby koszykarskie, towary korkowe, towary skórkowe, przybory malarskie, nalepki papierowe, cygarniczki papierowe, towary papierowe, towary z masy perłowej, przybory kancelaryjne, guziki kamienne (pestkowe), towary ze słomy, wykiuwaczki, przybory do rysowania, tułki do papierosów, lębki do papierosów; wstążki wszelkiego rodzaju, towary bawełniane, towary odzieżowe z różnych materiałów, towary rękawicznice, szelki, guziki plecione, wyroby rękodzielnicze, towary szmuklerskie, towary zdobnicze, wieszadła na ubrania, towary obuwnicze, towary jedwabne, towary powroźnicze, tkaniny, towary tekstylne, trykotarskie i szydełkowe, nici, guziki niciane; artykuły żywnościowe, środki spożywcze i napoje, specjalne namiastki kawowe, namiastki pokarmowe, przyprawy do pokarmów, przyprawy pokarmowe, wyroby cukrowe, pieczywo i wyroby gospodarskie;

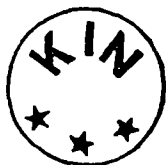
chemikalia, specjalne kleiwa, smary, kremy, pasty do obuwia, przybory do pisania, perfumy, papiery pudrowe, papiery mydlane.

nr 34928

Towary: towary metalowe, guziki wszelkiego rodzaju, zwłaszcza zatrzaski, towary iglarskie, szpilki, sprzączki, towary celuloidowe, przytrzymywacze kołnierzy, wstążki perfumy.

nr 34929

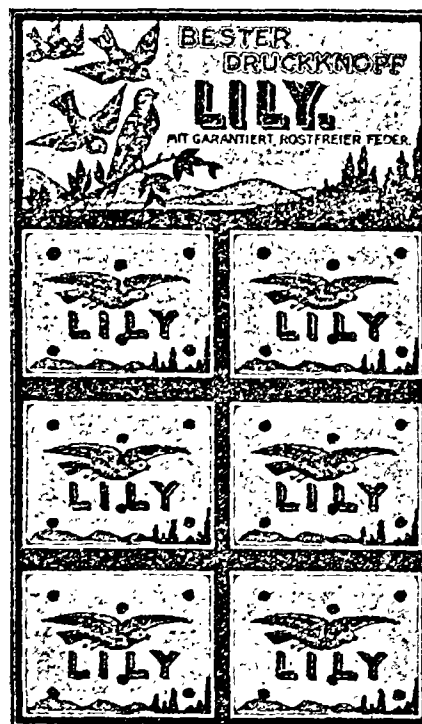
nr 34930

Towary: sprzączki, towary aluminiowe wszelkiego rodzaju, koła automobilowe, części składowe samochodów, biżuteria, ramy do obrazów, towary blaszane, wieszaki na bluzy, przyciskacze listów, przychwyty na listy, przybory kancelaryjne, ozdoby na choinki, towary druciane, guziki zatrzaskowe (zatrzaski), nalepki, koła rowerowe, części składowe do kół rowerowych, ręczki do piór, piórniki, zapalniczki, napastrki, zamykadła flaszek, pióra wieczne, towary ozdobne, towary ze złota, wyroby z włosów, przybory do robót szydełkowych, szydełka, guziki do spodni, podkowy, gwoździe do podków, igły do kapeluszy, guziki,

przytrzymywacze guzików, spinki do kołnierzy, podpórki do kołnierzy, szpilki do krawatów wiązanych, obrączki do krawatów wiązanych, prawidła, przybory malarskie, spinki mankietowe, przybory miernicze, przyrządy do mierzenia, towary nożownicze, towary metalowe wszelkiego rodzaju, guziki modne, igły, gwoździe, towary iglarskie, gosenia, nikielowe wszelkiego rodzaju, uszka, ramki na ogłoszenia, plomby, zamki do sakiewek, brzytwy, przybory do palenia, pluskiewki, kółka, wieszadła do płaszczów, sprzączki, śrubki, pióra do pisania (stalówki), przybory do pisania, sprzączki do obuwia, agrałki wszelkiego rodzaju, towary ze srebra, gry, towary stalowe wszelkiego rodzaju, oliwiarki, szpilki, druty do robót trykotarskich, sprzączki do podwiązek, okucia do toreb i torebek, kalamarze, zegary, przybory do rysowania; towary kancelaryjne, towary szklane, przybory malarskie, towary porcelanowe, przybory do pisania, towary kamienne, towary aluminiowe, przybory do rysowania; towary kościane, przybory do pisania, towary szczotkowe, towary celuloidowe, towary galalitowe, towary gumowe, towary drewniane, guziki rogowe, towary koszykarskie, towary korkowe, towary skórzane, przybory do malowania, nalepki papierowe, papierowe zapalniczki, towary z masy perłowej, przybory do pisania, guziki kamienne, towary słomiane, wykló-waczki, przybory do rysowania, cygarniczki, tutki, bibułki do papierosów; wstążki, towary bawełniane, towary odzieżowe z rozmaitych materiałów, towary rękawicznicze, szelki, guziki plecione, towary rękodzielne, towary szmuklerskie, towary zdobnicze, wieszadła na ubrania, towary obuwnicze, towary jedwabne, towary powroźnicze, towary tkane, towary wstawkowe, tkane i szydełkowe, nici, guziki niciane; środki spożywcze, artykuły żywnościowe, napoje, specjalne namiastki kawowe, namiastki pokarmów, przyprawy do wszelkiego rodzaju pokarmów, przymieszki spożywcze, wyroby cukrowe, pieczywo i wyroby gospodarskie; towary chemiczne, specjalne kleje, pasty, kremy i pasty do obuwia, przybory kancelaryjne, perfumy, papiery pudrowe, papiery mydlane.

nr 34931

Towary: sprzączki, towary aluminiowe wszelkiego rodzaju, koła automobilowe, automobilowe części składowe, biżuteria, ramy do obrazów, towary blaszane, wieszaki na bluzy, ozdoby na choinkę, towary druciane, guziki zatrzaskowe (zatrzaski) wszelkiego rodzaju, nalepki, koła rowerowe, części składowe kół rowerowych, ręczki do piór, zapalniczki, napastrki wszelkiego rodzaju, zamykadła flaszek, towary ozdobne, towary ze złota, wyroby z włosów, przyrządy do szydełkowania, szydełka, guziki do spodni, podkowy, gwoździe do podków, igły do kapeluszy, guziki, przytrzymywacze guzików, spinki do kołnierzy, podpórki do kołnierzy, szpilki do krawatów wiązanych, obrączki do kra-

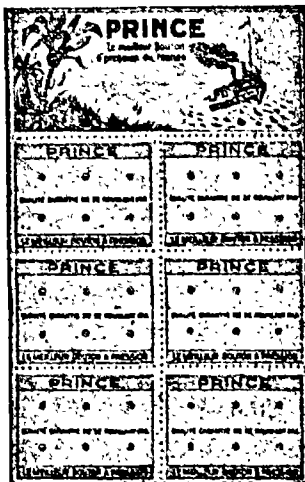
watów wiązanych, spinki do mankietów, przyrządy do mierzenia, towary nożownicze, towary metalowe wszelkiego rodzaju, guziki modne, igły, gwoździe, towary iglarskie, towary niklowe wszelkiego rodzaju, uszka, ramki do ogłoszeń, plomby, zamki do sakiewek, brzytwy, przybory do palenia, gwoździki — pluskiewki, kółka, wieszadła do bluz, sprzączki, śrubki, sprzączki do obuwia, agrafki, gry, towary stalowe wszelkiego rodzaju, oliwiarki, szpilki, druty, do robót trykotarskich, sprzączki do podwiązek, okucia do toreb i torebek, zegary.

nr 34932

Towary: towary metalowe, guziki wszelkiego rodzaju, zwłaszcza zatrzaski.

nr 34933

Towary: sprzączki, towary aluminiowe wszelkiego rodzaju, koła samochodowe, części składowe samochodów, towary jubilerskie, ramy do obrazów, wieszaki na bluzy, ozdoby choinkowe, towary druciane, guziki zatrzaskowe (zatrzaski) wszelkiego rodzaju, nalepki, koła rowerowe, części składowe rowerów, zapalniczki, napastrki, zamykadła do flaszek, towary zdobnicze wszelkiego rodzaju, wyroby z włosów, przyrządy trykotarskie, szydelka, guziki do spodni, podkowy, gwoździe do podków, szpilki do kapeluszy,

guziki, przytrzymywacze guzików, spinki do kołnierzy, przytrzymywacze kołnierzy, szpilki do krawatek wiązanych, obrączki do krawatek wiązanych, spinki do mankietów, modne guziki wszelkiego rodzaju, towary iglarskie wszelkiego rodzaju, gwoździe, igły, uszka, ramki do ogłoszeń, plomby, zamki do sakiewek, brzytwy, kółka, wieszadła do surdutów, sprzączki, śrubki, sprzączki do obuwia, agrafki, gry, oliwiarki, szpilki, druty do robót trykotarskich, sprzączki do podwiązek, okucia do toreb i torebek, zegary; guziki rogowe, towary koszykarskie, towary korkowe, nalepki papierowe, zapalki papierowe, towary z masy perłowej, guziki kamienne, towary ze słomy, wykluwaczki, tutki do papierosów, bibułki do papierosów; wstążki, towary odzieżowe z rozmaitych materiałów, towary rękawicznice, szelki, guziki plecione, towary rękodzielnicze, towary szmuklerskie, towary zdobnicze, wieszadła na ubrania, towary obuwnicze, towary jedwabne, towary powroźnicze, towary tkane i plecione, guziki niciane; artykuły żywnościowe, towary spożywcze i napoje, specjalne namiastki kawowe, namiastki środków spożywczych, przyprawy do pokarmów, przemieszki spożywcze, towary cukrowe, pieczywo i wyroby gospodarskie; wyroby chemiczne, kleje, pasty, kremy i pasty do obuwia, perfumy, papiery pudrowe, papiery mydlane.

nr 34934

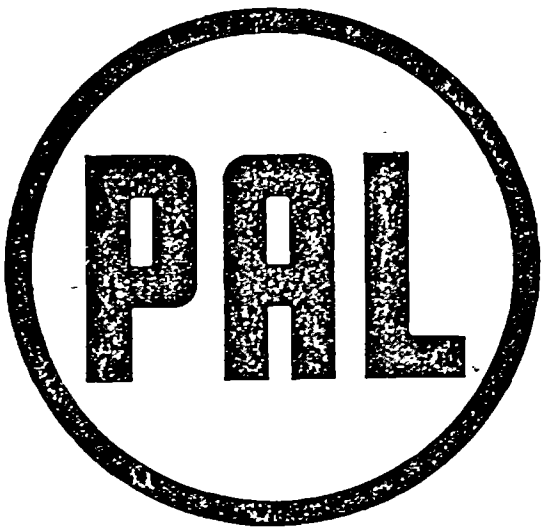

Nr Rej. 34935. 31. 12. 1949. Pierw. 21. 7. 1949. Fa Pal, spojené závody pomocného automobilního a leteckého průmyslu, národní podnik. České Budejovice (Czechoslovakia). Wytwórnia wszelkiego rodzaju pojazdów mechanicznych, samolotów, motocykli, rowerów, silników, oscylatorów oraz ich części i przyborów.

Towary: samochody, samoloty, motocykle, rowery, motorowery (rowery motorowe), pojazdy, pojazdy kolejowe, pojazdy elektryczne i ich części, wyposażenie i przynależności samochodów, samolotów, motocykli, rowerów, motorowców, pojazdów, pojazdów kolejowych, pojazdów elektrycznych i lokomotyw, zwłaszcza cewki zapłonowe, dynamo, przekładniki, kolektory, magneta, przerywacze, rozdzielniki, rozruszniki (startery), prostowniki, przewody odgałęźne, baroskopy, zapalniczki, lampy do dynamo, manometry do pneumatyków, klaksy, urządzenia i aparaty zanobiegające obładowaniu szyb, pedały rozrządowe, kierownice, koła sterowe, przelączniki, skrzynki przelącznikowe, wycieraczki do szyb ochronnych, tabliczki i plakiety, wskaźniki kierunkowe, wtyczki, wyłączniki, uchwyty i rękojeści, lampy, tablice rozdzielcze (armaturowe), przesłony przeciwbłaskowe, chłodnice, przytrzymywacze do masek (samochodowych), pompy powietrzne, lampy tylne (końcowe), pompy do pneumatyków, urządzenia oświetlające, latarnie, lampy mon-

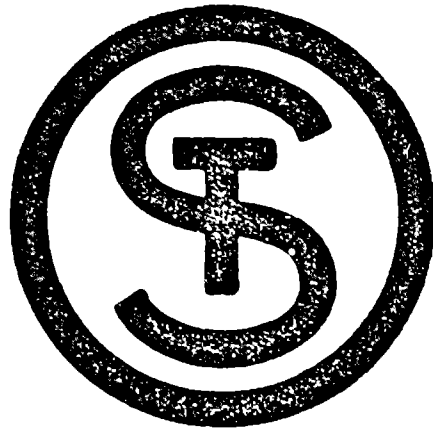
tażowe, lampy przeciwmgłowe, okrycia ozdobne, lampy sufitowe, lampy sygnałowe, wyłączniki nożne, popielniczki, lustra, hamulce, hamulce hydrauliczne, wentylatory, klucze, silniki, silniki stałe, zderzaki, amortyzatory hydrauliczne, tłumiki wydechowe, podnośniki, zwłaszcza do samochodów, amperomierze, woltomierze, manometry, termometry, aparaty kierunkowe, przyrządy do mierzenia derywacji, analizatory spalin, sztuczne horyzonty, rury i tuleje, kompas, przyrządy pomiarowe wskazujące ustawienie skrzydeł śmigła, liczniki obrotów, wskaźniki ilości paliwa, szybkościomierze, przyrządy do mierzenia pochyłości, podwozia samolotowe i amortyzatory płozy tylnej, klapy do lądowania i wskaźniki podwoziowe, wariometry, zegary (czasomierze), przeliczniki, wysokościomierze, krzywiznomierze, akcesoria samolotowe, samochodowe i dla pojazdów wszelkiego rodzaju, armatury elektrotechniczne, dynamy samolotowe, oczyszczalniki do benzyny i oleju, hydrauliczne urządzenia samolotowe i materiał dla instalacji elektrycznych, gaźniki do silników lotniczych, urządzenia lotniskowe, zwłaszcza urządzenia dla sygnalizacji świetlnej i urządzenia transportowe, magnety do silników lotniczych, części składowe samolotów, silniki lotnicze i ich części i przynależności, podwozia samolotowe, pompy benzynowe i olejowe, śmigła, prowadnice i przytrzymywacze do kabli, końcówki kabli, materiał i uzbrojenie do instalacji kabli, rozruszniki samolotowe, nastawne drążki pociągowe, przyrządy do sprawdzania świec zapłonowych, małe silniki elektryczne, kabiny lotnicze z nadciśnieniem wewnętrznym, zamki do kierownic samochodowych, kombinowane wyłączniki i przełączniki, świece zapłonowe wszelkiego rodzaju, tachometry, reflektory samolotowe, samochodowe, motocyklowe i rowerowe, reflektory połączone z tachometrem, reflektory wpuszczane, sygnałowe lampy stopowe, lampy wsteczne, lampki montażowe, ręczne pompy do pneumatyków, złącza z zamknięciem do napełniania, zawory, tarcze szlifierskie do zaworów, suwaki, chłodnice olejowe, chłodnice wodne, karoserie, podwozia (ramy) pojazdów, skrzynki narzędziowe, pompy wtryskowe, regulatory mocy, regulatory szybkości, regulatory pneumatyczne, pompy dostawcze, pompy do oleju, wtryskowe urządzenia nastawcze i rozrządce, sprzęgła, obsady dysz, dysze wtryskowe, czopy, tłoki i cylindry do pomp wtryskowych, gaźniki suwakowe, gaźniki motocyklowe i samochodowe, małe pompy dostawcze, rozruszniki benzynowe, przyrządy do czyszczenia lamelek, pompy przyspieszeniowe, urządzenia ograniczające ilość obrotów, przyrządy do czyszczenia dysz, przyrządy do sprawdzania dysz, oczyszczalniki powietrza, oscylatory, części składowe i armatura do wszystkich powyższych urządzeń, urządzenia do badania wyposażenia elektrycznego pojazdów mechanicznych i samolotów, urządzenia dla klimatyzacji wnętrza, lampy do tablic rozdzielczych (armaturowych), lampy Pitot'a i Venturi'ego, urządzenia do oddychania na znacznych wysokościach.

nr 34935

Nr Rej. 34936. 14. 1. 1950. Pierw. 7. 6. 1949. Fa Zakłady Starachowickie Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione. Starachowice. Fabryka narzędzi i odlewów. Towary: narzędzia wszelkiego typu i rodzaju, części i zespoły hamulców kolejowych, odlewy żeliwne i stalowe.

nr 34936

Nr Rej. 34937. 14. 1. 1950. Pierw. 9. 2. 1949. Fa Zjednoczone Zakłady Przemysłu Farmaceutycznego, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione. Warszawa. Fabryka preparatów farmaceutycznych. Towary: preparaty farmaceutyczne, specyfiki farmaceutyczne, preparaty organoterapeutyczne, preparaty witaminowe, środki odurzające.

nr 34937

Nr Rej. 34938. 14. 1. 1950. Pierw. 17. 11. 1949. Fa Wytwórnia Chemiczno-Farmaceutyczna R. M. Witkowski. Kraków. Wytwórnia chemiczno-farmaceutyczna. Towary: tabletki na płyn do okładów.

Boracet

Nr Rej. 34939. 14. 1. 1950. Pierw. 31. 8. 1949. Fa Farmaceutyczne Zakłady Przemysłowe Aleksander Wieniewicz. Warszawa. Wytwórnia preparatów farmaceutycznych. Towary: preparaty farmaceutyczne.

Neo-Spasmina

Nr Rej. 34940 — 34941. 14. 1. 1950. Pierw. 31. 8. 1949. Fa Farmaceutyczne Zakłady Przemysłowe Aleksander Wieniewicz. Warszawa. Wytwórnia artykułów farmaceutycznych. Towary: preparaty farmaceutyczne.

nr 34940

Neo-Gelogastrina

nr 34941

Tiodazy na

Nr Rej. 34942. 16. 1. 1950. Pierw. 8. 6. 1949. Fa Ciba Aktiengesellschaft (Ciba Société Anonyme). Bazyleja (Szwajcaria). Fabryka produktów chemicznych. Towary: produkty chemiczne do celów przemysłowych, środki apreturowe i garbniki, produkty chemiczne do uszlachetniania wyrobów włókienniczych, środki zapobiegające tworzeniu się piany.

Fumexol

Nr Rej. 34943. 16. 1. 1950. Pierw. 18. 3. 1949 (Konw. Zw. Szwajcaria). Fa Ciba Aktiengesellschaft (Ciba Société Anonyme). Bazyleja (Szwajcaria) Wytwórnia produktów chemicznych. Towary: środki lecznicze, artykuły drogeryjne i preparaty farmaceutyczne, plastry, środki opatrunkowe, środki dezynfekcyjne, perfumerie, środki kosmetyczne, olejki eteryczne, mydło toaletowe.

Priscophene

Nr Rej. 34944 — 34945. 16. 1. 1950. Pierw. 6. 7. 1949. Fa Zbrojovka Brno, národní podnik. Brno (Czechosłowacja). Wytwórnia i sprzedaż wyrobów metalowych, maszyn wszelkiego rodzaju, broni, amunicji, samochodów, rowerów, wyrobów hutniczych. Towary: maszyny do szycia wszelkiego rodzaju, zwłaszcza przemysłowe maszyny do szycia, maszyny do szycia do użytku domowego i przenośne maszyny do szycia.

nr 34944

Zetina

Towary: maszyny do pisania.

nr 34945

Zeta

Nr Rej. 34946. 16. 1. 1950. Pierw. 20. 9. 1948 (Konw. Zw. Finlandia). Fa Enso — Gutzeit Osakeyhtiö. Imatra köping (Finlandia). Wytwórnia i sprzedaż wyrobów galanteryjnych tokarskich, sznycerskich, plecionych, materiałów budowlanych i izolacyjnych. Towary: wyroby z drzewa, kości, korka i rogu, sztyldkretu, fiszbinu, kości słoniowej, masy perłowej, bursztynu, pianki morskiej, celulozoidu i materiałów podobnych, wyroby tokarskie, sznycerskie i plecione, ramy do obrazów, manekiny do celów krawieckich i fryzjerskich, kamienie, sztuczne kamienie, cement, wapno, żwir, gips, smoła, asfalt, pak, środki do konserwowania drzewa, maty trzciniowe, papa dachowa, domy przenośne, kominy, materiały budowlane.

INSULFIN

Nr Rej. 34947. 16. 1. 1950. Pierw. 3. 8. 1949. Fa The Morgan Crucible Company Limited. Londyn (Wielka Brytania). Wytwórnia i sprzedaż aparatów i przyrządów chemicznych, grzejnych i chłodniczych. Towary: wykonane z węgla i z grafitu lub z grafitu składowe części aparatów chemicznych oraz aparatów grzejnych i chłodniczych.

Carbinert

Nr Rej. 34948. 17. 1. 1950. Pierw. 16. 8. 1949. Fa Bénédicte Distillerie de la Liqueur de l'Ancienne Abbaye de Fécamp, Société Anonyme. Fécamp, Seine — Inférieure (Francja). Fabryka likierów, win, wódek i innych wyrobów alkoholowych. Towary: likiery, wina, wina musujące, wina owocowe, piwo, alkohole, wódki i różnego rodzaju spirytualia.

Nr Rej. 34949 — 34951. 17. 1. 1950. Pierw. 5. 9. 1949. Fa Bénédicte Distillerie de la Liqueur de l'Ancienne Abbaye de Fécamp Société Anonyme. Fécamp, Seine — Inférieure (Francja). Fabryka likierów, win, wódek i innych wyrobów alkoholowych. Towary: likiery i różnego rodzaju spirytualia.

nr 34949

Towary: likiery, wina, wina musujące, wina owocowe, piwo, alkohol, wódki i różnego rodzaju spirytualia.

nr 34950

DOM

Towary: likiery, wódki, wódki miętowe, wódki melisowe spirytualia wszelkiego rodzaju i produkty gorzelniane.

nr 34951

Bénédictine

Nr Rej. 34952. 17. 1. 1950. Pierw. 8. 9. 1949. Fa Bourjois Société à responsabilité limitée. Paryż. (Francja). Wytwórnia produktów perfumeryjnych i toaletowych. Towary: wszelkiego rodzaju produkty perfumeryjne i upiększające, mydła toaletowe, szminki, przybory i artykuły toaletowe.

Mais Oui

Nr Rej. 34953 — 34954. 17. 1. 1950. Pierw. 8. 9. 1949. Fa Imperial Chemical (Pharmaceuticals) Limited. Londyn (W. Brytania). Wytwórnia artykułów chemiczno - farmaceutycznych. Towary: środki weterynaryjne.

nr 34953

Udolac

Towary: preparaty farmaceutyczne dla ludzi i zwierząt, środki weterynaryjne.

nr 34954

Lorexane

Nr Rej. 34955. 17. 1. 1950. Pierw. 27. 9. 1949. Fa Imperial Chemical (Pharmaceuticals) Limited. Londyn (W. Brytania). Fabryka produktów chemiczno - farmaceutycznych. Towary: środki farmaceutyczne, weterynaryjne i sanitarne, środki odżywcze dla dzieci i rekonwalescentów, plastry, materiały opatrunkowe, środki do plombowania zębów, wosk dentystryczny, środki dezynfekcyjne.

Cetavlon

Nr Rej. 34956. 24. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Maszyn Elektrotechnicznych. Zychlin.

M-1

Nr Rej. 34957. 24. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Silników Elektrycznych. Cieszyn.

M-2

Nr Rej. 34958. 24. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Transformatorów i Urządzeń Termotechnicznych.

M-3

Nr Rej. 34959. 24. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Specjalnych Maszyn Elektrycznych.

M-4

Nr Rej. 34960. 24. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Dolnośląskie Zakłady Wytwórcze Maszyn Elektrycznych.

M-5

Nr Rej. 34961. 25. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Małopolskie Zakłady Wytwórcze Maszyn Elektrycznych.

M-7

Nr Rej. 34962. 25. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Krakowskie Zakłady Wytwórcze Materiałów Elektrotechnicznych.

K-1

Nr Rej. 34963. 25. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Pomorskie Zakłady Wytwórcze Materiałów Elektrotechnicznych Im. Gen. Karola Świerczewskiego.

K-2

Nr Rej. 34964. 25. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Warszawskie Zakłady Wytwórcze Materiałów Elektrotechnicznych. Ożarów k/Warszawy.

K-3

Nr Rej. 34965. 25. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Będzińskie Zakłady Wytwórcze Materiałów Elektrotechnicznych.

K-4

Nr Rej. 34966. 27. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Śląskie Zakłady Wytwórcze Materiałów Elektrotechnicznych.

K-5

Nr Rej. 34967. 27. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Elektrotechniczne Zakłady Wytwórcze.

K-6

Nr Rej. 34968. 27. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Ogniw i Baterii K - 7.

K-7

Nr Rej. 34969. 27. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Ogniw i Baterii.

K-72

Nr Rej. 34970. 27. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Ogniw i Baterii.

K-73

Nr Rej. 34971. 27. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Aparatów Wysokiego Napięcia.

A-1

Nr Rej. 34972. 27. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Łódzkie Zakłady Wytwórcze Aparatury Niskiego Napięcia.

A-2

Nr Rej. 34973. 28. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Przyrządów Pomiarowych.

A-3

Nr Rej. 34974. 28. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Sprzętu Instalacyjnego.

A-4

Nr Rej. 34975. 28. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Sprzętu Instalacyjnego.

A-42

Nr Rej. 34976. 28. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Sprzętu Instalacyjnego.

A-43

Nr Rej. 34977. 28. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Sprzętu Instalacyjnego.

A-44

Nr Rej. 34978. 28. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Aparatury Oświetleniowej.

A-5

Nr Rej. 34979. 28. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Aparatury Precyzyjnej.

A-6

Nr Rej. 34980. 28. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Pomorskie Zakłady Wytwórcze Aparatury Niskiego Napięcia.

A-7

Nr Rej. 34981. 31. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Materiałów Teletechnicznych.

T-1

Nr Rej. 34982. 31. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Urządzeń Telefonicznych.

T-2

Nr Rej. 34983. 31. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Warszawskie Zakłady Wytwórcze Urządzeń Radiowych.

T-3

Nr Rej. 34984. 31. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Aparatów Telefonicznych.

T-4

Nr Rej. 34985. 31. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Urządzeń Sygnalizacyjnych.

T-5

Nr Rej. 34986. 31. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Dolnośląskie Zakłady Wytwórcze Urządzeń Radiowych.

T-6

Nr Rej. 34987. 31. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Podzespołów Telekomunikacyjnych.

T-7

Nr Rej. 34988. 31. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Lamp Elektrycznych.

L-1

Nr Rej. 34989. 31. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Lamp Elektrycznych.

L-2

Nr Rej. 34990. 31. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Lamp Elektrycznych.

L-3

Nr Rej. 34991. 31. 1. 1950. Pierw. 24. 8. 1949. Fa Zakłady Wytwórcze Lamp Elektrycznych.

L-4

Przedłużenie ochrony prawnej znaków

(Po numerze rejestru podana jest data, do której przedłużono ochronę znaku).

77 — 14. 4. 1954	11093 — 19. 1. 1956
1784 — 12. 11. 1954	12729 — 19. 7. 1956
1785 — 12. 11. 1954	14207 — 13. 1. 1957
1901 — 27. 11. 1954	14912 — 13. 5. 1957
1986 — 1. 12. 1954	14974 — 28. 5. 1957
2200 — 12. 12. 1954	16186 — 21. 2. 1958
3614 — 26. 2. 1955	16197 — 23. 2. 1958
4934 — 6. 5. 1955	16239 — 2. 3. 1958
4936 — 6. 5. 1955	16381 — 6. 4. 1958
4937 — 6. 5. 1955	16526 — 4. 5. 1958
4939 — 6. 5. 1955	16612 — 14. 5. 1958
7517 — 24. 8. 1955	17088 — 13. 9. 1958
7522 — 24. 8. 1955	17089 — 13. 9. 1958
7530 — 25. 8. 1955	17090 — 13. 9. 1958
7534 — 25. 8. 1955	17091 — 13. 9. 1958
7535 — 25. 8. 1955	17093 — 13. 9. 1958
7536 — 25. 8. 1955	17097 — 13. 9. 1958
7537 — 25. 8. 1955	17099 — 13. 9. 1958
7539 — 25. 8. 1955	17105 — 13. 9. 1958
7545 — 25. 8. 1955	17106 — 13. 9. 1958
7547 — 25. 8. 1955	17283 — 26. 10. 1958
7551 — 25. 8. 1955	17335 — 2. 11. 1958
7552 — 25. 8. 1955	17337 — 2. 11. 1958
8051 — 10. 9. 1955	17382 — 21. 11. 1958
8056 — 10. 9. 1955	17524 — 3. 1. 1959
8058 — 10. 9. 1955	17533 — 3. 1. 1959
10832 — 7. 1. 1956	17538 — 4. 1. 1959

17579	— 15.	1.	1959	26794	— 30.	4.	1956
17790	— 2.	3.	1959	27069	— 10.	7.	1956
17871	— 25.	3.	1959	27102	— 24.	7.	1956
18200	— 27.	5.	1959	27799	— 30.	1.	1957
18359	— 25.	6.	1959	27915	— 16.	3.	1957
18544	— 30.	7.	1959	27918	— 16.	3.	1957
18703	— 9.	9.	1959	27919	— 16.	3.	1957
18739	— 10.	9.	1959	27977	— 31.	3.	1957
18791	— 17.	9.	1959	28572	— 29.	12.	1957
18807	— 20.	9.	1959	28913	— 14.	6.	1958
18808	— 20.	9.	1959	29018	— 27.	7.	1958
18959	— 16.	10.	1959	29129	— 7.	9.	1958
19075	— 12.	11.	1959	29306	— 18.	11.	1958
19076	— 12.	11	1959	29401	— 17.	12.	1958
19088	— 15.	11.	1959	29474	— 31.	12.	1958
19105	— 19.	11.	1959	29617	— 13.	2.	1959
19640	— 15.	3.	1950	29622	— 18.	2.	1959
20360	— 26.	8.	1950	29845	— 14.	4.	1959
20361	— 27.	8.	1950	29991	— 15.	5.	1959
21538	— 30.	5.	1951	30084	— 9.	6.	1959
21753	— 18.	8.	1951	30086	— 9.	6.	1959
22217	— 31.	12.	1951	30087	— 9.	6.	1959
24254	— 26.	10.	1953	30199	— 20.	6.	1959
25006	— 17.	10.	1954	30243	— 30.	6.	1959
25243	— 28.	12.	1954	30263	— 30.	6.	1959
25307	— 23.	1.	1955	30270	— 30.	6.	1959
25479	— 21.	3.	1955	30280	— 21.	7.	1959
25759	— 19.	6.	1955	30287	— 22.	7.	1959
26308	— 31.	12.	1955	30288	— 22.	7.	1959
26736	— 18.	4.	1956	30326	— 22.	7.	1959
26450	— 11.	2.	1956	30370	— 28.	7.	1959

Zmiany w rejestrze

a) Nr Rej. 1784, 1785, 1901, 2200, 3614, 4934, 4936, 4937, 4939, 7517, 7522, 7530, 7534, 7535, 7536, 7537, 7539, 7545, 7547, 7551, 7552, 8051, 8056, 8058, 10832, 17088, 17089, 17090, 17091, 17093, 17097, 17099, 17105, 17106, 17524, 17533, 17538, 17579, 18200, 18807, 21726, 22260, 22507, 23668, 23669, 23877, 24801 — prawo z rejestracji znaków przepisano z firmy: „Georg Schicht A. G.” na firmę: „Sevéročeské Tukové Závody (drive Jiří Schicht) národní podnik”.

Nr Rej. 14974, 29129 — prawo z rejestracji znaków przepisano z firmy: „Hurtownia Mechaników Sp. z o. o.” na firmę: „Hurtownia Mechaników Spółdzielnia z odpowiedzialnością udziałami”.

Nr Rej. 15854, 20400, 20402, 21397, 21404 — prawo z rejestracji znaków przepisano z firmy: „Stanco Incorporated” na firmę: „Esso Standard Oil Company”.

Nr Rej. 16381 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Fabryka Przetworów Chemicznych F. A. i G. Pal, Spółka Firmowa” na firmę: „Fabryka Przetworów Chemicznych „Dobrolin” Zarząd Państwowy”.

Nr Rej. 17335, 17337 — prawo z rejestracji znaków przepisano z firmy: „Vereinigte Carborundum und Elektrit-Werke Akt. Ges. Kremen (Czechosłowacja)” na firmę: „Spojené Závody na výrobu karborunda a elektritu, národní podnik. Nové Benátky (Czechosłowacja)”.

Nr Rej. 17382 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Westinghouse Electric & Manufacturing Company” na firmę: „Westinghouse Electric Corporation”.

Nr Rej. 21753 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Wiktor Ciechanowski. Grudziądz, wojew. pomorskie” na firmę: „Smakosz” „Spożywcze Zakłady Przemysłowe, W. Ciechanowski, Chorzów”.

Nr Rej. 25615, 26447 — prawo z rejestracji znaków przepisano z firmy: „Société Anonyme des Etablissements Klytia” na firmę: „Société des Etablissements Klytia Société á responsabilité limitée”.

Nr Rej. 26736 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Thonet - Mundus Polskie Fabryki Giętych Mebli Spółka Akcyjna, — Bielsko, wojew. śląskie na firmę „Zjednoczone Fabryki Mebli Giętych Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione”, Kraków”.

Nr Rej. 27102 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Fabryka Mydła „Światło” J. A. Roht” na firmę: „Fabryka Mydła „Światło” Józef Rotkowski”.

Nr Rej. 27550 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „The A. C. Sphinx Sparking Plug Company Limited” na firmę: „General Motors Limited”.

Nr Rej. 27915, 27918, 27919, 27977 — prawo z rejestracji znaków przepisano z firmy: „E. Daltroff et Cie, proprietaires de la Parfumerie Caron” na firmę: „Mme Ber

gaud, née Felicie, Eugénie, Amélie, Wanpouille, propriétaire de la Parfumerie Caron”.

Nr Rej. 29474 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Whitehall Pharmacal Company” na firmę: „Affiliated Products Inc.”.

Nr Rej. 29845 — prawo z rejestracji znaku przepisano z firmy: „Robert Landolt, Zurych (Szwajcaria)” na firmę: „Emil Gartenmann, Braunau (Szwajcaria)”.

Nr Rej. 30086, 30087 — prawo z rejestracji znaków przepisano z firmy: „Velocipedaktiebolaget Lindbald, Stockholm (Szwecja)” na firmę: „Nymanbolagen Aktiebolag, Uppsala (Szwecja)”.

Nr Rej., 34173, 34174 — prawo z rejestracji znaków przepisano z firmy: „Ibis” — S-ka z ogr. odp. — Wytwórnia Artykułów Chemicznych na firmę: „Ibis” — Wytwórnia Chemiczna, Stefan Majewski i S-ka.

b) Nr Rej. 19088 — nazwa firmy: „Standard Oil Company of New Jersey” zmieniona na: „Esso Standard Oil Company”.

Nr Rej. 27799 — nazwa firmy: „Gesellschaft für Chemische Industrie in Basel” zmieniona na: „Ciba Aktiengesellschaft (Ciba Société Anonyme)”.

Nr Rej. 30199 — nazwa firmy: „Parfumerie Roger & Gallet, Société Anonyme” zmieniona na: „Roger & Gallet, Société Anonyme”.

c) Nr Rej. 25307 — siedziba firmy: „Warszawa” zmieniona na „Piaśtów”.

d) Nr Rej. 17790 — W wykazie towarów po słowach: „Z wyjątkiem wyrobów układanych” wpisano: „igiel do szycia i szpilek, instrumentów metalowych wszelkiego rodzaju, metalowych artykułów biurowych i zabawek”.

Nr Rej. 27799 — z wykazu towarów skreślono: „farby i klasy: 10, 11, 21” wpisano zaś: „farby (z wyjątkiem malarskich i drukarskich) kl. 10, 11”.

Nr Rej. 34784 — skreślono cały wykaz towarów, wpisano: „Urządzenia zabezpieczenia ruchu pociągów kl. 5”.

ODTWARZANIE REJESTRU

Na podstawie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 44 — 48 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. 3. 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. nr 36, poz. 341) oraz na podstawie odtworzonych akt spraw Urząd Patentowy R. P. wpisał do odtwarzanego rejestru znaków towarowych w miesiącu grudniu 1949 r. i styczniu 1950 r. następujące znaki towarowe:

(Po numerze rejestru podana jest data zarejestrowania i właściciel znaku).

Nr Rej. 77. 14. 4. 1924. Fa Przemysłowo-Handlowe Zakłady Chemiczne Ludwik Spiess i Syn, Spółka Akcyjna, Warszawa.

Nr Rej. 1784—1785. 12. 11. 1924. Fa Sevéročeské Tukové Závody (drive Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 1901. 27. 11. 1924. Fa Sevéročeské Tukové Závody (drive Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 1986. 1. 12. 1924. Fa A/S Bakteriologisk Laboratorium „Ratin” Frederiksburg pod Kopenhagą.

Nr Rej. 2200. 12. 12. 1924. Fa Sevéročeské Tukové Závody (drive Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą. (Czechosłowacja).

Nr Rej. 3410. 16. 2. 1925. Fa Schweiz. Seidengazefabrik A. G. Thal (St. Gallen, Szwajcaria).

Nr Rej. 3411. 16. 2. 1925. Fa Schweizerische Seidengazefabrik A. G. Zürich i Thal (Szwajcaria).

Nr Rej. 3614. 26. 2. 1925. Fa Sevéročeské Tukové Závody (drive Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą. (Czechosłowacja).

Nr Rej. 4128. 24. 3. 1925. Fa Drogeria Universum. Poznań.

Nr Rej. 4311. 4. 4. 1925. Fa Adolph Saurer. Arbon (Szwajcaria).

Nr Rej. 4934, 4936, 4937, 4939. 6. 5. 1925. Fa Sevéročeské Tukové Závody (drive Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 5653. 30. 5. 1925. Fa Jan Sroczyński. Warszawa.

Nr Rej. 7398. 19. 8. 1925. Fa Polska Spółka Akcyjna „Pharma” — magister Bolesław Jawornicki w Krakowie, Kraków.

Nr Rej. 7517, 7522. 24. 8. 1925. Fa Sevéročeské Tukové Závody (drive Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 7530, 7534, 7535, 7536, 7537, 7539, 7545, 7547. 7551, 7552. 25. 8. 1925. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą. (Czechosłowacja).

Nr Rej. 7691. 29. 8. 1925. Fa „Herbewo“ Herliczka, Bełdowski, Wołoszyński, Zjednoczone Fabryki Tutek i Bibulek Spółka Akcyjna. Kraków.

Nr Rej. 8051, 8056, 8058. 10. 9. 1925. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 10219. 7. 12. 1925. Fa Paramount Pictures Inc. New York, stan New York (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 10832. 7. 1. 1926. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą. (Czechosłowacja).

Nr Rej. 11093. 19. 1. 1926. Fa F. L. Smidth & Co. Jersey City, stan New Jersey (Stany Zjedn. Ameryki).

Nr Rej. 11151 — 11152. 21. 1. 1926. Fa Iskra i Karmański — Fabryka Farb i WYROBÓW CHEMICZNYCH. Kraków.

Nr Rej. 11983. 10. 4. 1926. Fa J. & S. Stempniewicz. Poznań.

Nr Rej. 12099. 27. 4. 1926. Fa Iskra i Karmański — Fabryka Farb i WYROBÓW CHEMICZNYCH. Kraków.

Nr Rej. 12423. 9. 6. 1926. Fa Domagalski i Ska Poznań.

Nr Rej. 12634. 2. 7. 1926. Fa Henryka Francka Synowie — Fabryka Środków Kawowych S. A. — Skawina koło Krakowa.

Nr Rej. 12729. 19. 7. 1926. Fa Société á responsabilité limitée Cottan-Parfumeur. Asnieres (Francja).

Nr Rej. 12797 — 12798. 23. 7. 1926. Fa Iskra i Karmański — Fabryka Farb i WYROBÓW CHEMICZNYCH. Kraków.

Nr Rej. 12843. 26. 7. 1926. Fa The Singer Manufacturing Company. Elizabeth, stan New Jersey (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 12989. 17. 8. 1926. Fa Jan Götz, browary i fabryka drożdży spirytusowych. Kraków.

Nr Rej. 12991. 17. 8. 1926. Fa Browar Krakowski Jana Götz. Kraków.

Nr Rej. 13459. 25. 9. 1926. Fa Szymon Vogler. Kraków.

Nr Rej. 14207. 13. 1. 1927. Fa Wärtsilä — Yhtymä O. Y. — Wärtsilä — Koncernen A. B. Wärtsilä. (Finnlandia).

Nr Rej. 14267. 19. 1. 1927. Fa J. & S. Stempniewicz. Poznań.

Nr Rej. 14912. 13. 5. 1927. Fa Józef Rawski, właściciel apteki. Warszawa.

Nr Rej. 14974. 28. 5. 1927. Fa Hurtownia Mechaników Spółdzielnia z odpowiedzialnością udziałami. Poznań.

Nr Rej. 16186. 21. 2. 1928. Fa Etablissements F. Vinatié Sté á r. l. Bordeaux (Francja).

Nr Rej. 16197. 23. 2. 1928. Fa Record Watch Co S. A. Genewa (Szwajcaria).

Nr Rej. 16239. 21. 3. 1928. Fa Etablissements F. Vinatié Sté á r. l. Bordeaux (Francja).

Nr Rej. 16381. 6. 4. 1928. Fa Fabryka Przetworów Chemicznych „Dobrolin“ Zarząd Państwowy. Warszawa.

Nr Rej. 16526. 4. 5. 1928. Fa Société Anonyme Compagnie Francaise des Parfums d'Orsay. Puteaux, Seine (Francja).

Nr Rej. 16612. 14. 5. 1928. Fa Magister Józef Rawski. Warszawa.

Nr Rej. 17049 — 17050. 29. 8. 1928. Fa „Chemergon“ Fabryka Przetworów Chemiczno-Farmaceutycznych, właściciel Aptekarz Leon Sikorski. Poznań.

Nr Rej. 17088 — 17091, 17093, 17097, 17099, 17105 — 17106. 13. 9. 1928. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 17283. 26. 10. 1928. Fa Fabrique d'Horlogerie Chs. Tissot & Fils S. A. Le Locle (Szwajcaria).

Nr Rej. 17335, 17337. 2. 11. 1928. Fa Spojené Závody na výrobu karborunda a elektritu, národní podnik. Nové Benátky (Czechosłowacja).

Nr Rej. 17382. 21. 11. 1928. Fa Westinghouse Electric Corporation. East Pittsburg, stan Pensylwania (St. Zjednoczone Ameryki).

Nr Rej. 17524, 17533. 3. 1. 1929. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 17538. 4. 1. 1929. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą. (Czechosłowacja).

Nr Rej. 17579. 15. 1. 1929. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą. (Czechosłowacja).

Nr Rej. 17790. 2. 3. 1929. Fa Sandvikens Jernverks Aktiebolag. Sandviken (Szwecja).

Nr Rej. 17828. 11. 3. 1929. Fa Iskra i Karmański Fabryka Farb i Przyborów Malarskich. Kraków.

Nr Rej. 17871. 25. 3. 1929. Fa J. & S. Stempniewicz. Poznań.

Nr Rej. 18200. 27. 5. 1929. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 18359. 25. 6. 1929. Fa Aktiebolaget Elektrolux. Stockholm (Szwecja).

Nr Rej. 18544. 30. 7. 1929. Fa The Imperial Trust for the encouragement of Scientific and Industrial Research. Londyn (W. Brytania).

Nr Rej. 18703. 9. 9. 1929. Fa Aquascutum, Limited. Londyn (W. Brytania).

Nr Rej. 18739. 10. 9. 1929. Fa Algemeene Kunstzijde Unie N. V. Arnhem (Niderlandy).

Nr Rej. 18807. 20. 9. 1929. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 19088. 15. 11. 1929. Fa Esso Standard Oil Company. Wilmington, stan Delaware (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 19640. 15. 3. 1930. Fa John Haig & Company, Limited. Markinch, Szkocja (Wielka Brytania).

Nr Rej. 19870. 30. 4. 1930. Fa „Antiba“ Spółka z ogr. odp. Warszawa.

Nr Rej. 20360. 26. 8. 1930. Fa Courtaulds, Limited. Londyn (W. Brytania).

Nr Rej. 20361. 27. 8. 1939. Fa Courtaulds, Limited, Londyn (W. Brytania).

Nr Rej. 20400, 20402. 30. 8. 1930. Fa Esso Standard Oil Company. Wilmington, stan Delaware (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 20839, 20841. 8. 1. 1931. Fa Państwowa Fabryka Związków Azotowych. Chorzów, wojew. śląskie.

Nr Rej. 21091. 4. 3. 1931. Fa Doktora Lustra Preparaty Kosmetyczno-Lekarskie „Miraculum“ Sp. z ogr. odp. Kraków.

Nr Rej. 21167. 24. 3. 1931. Fa Tow. Zakładów Przemysłowych „Jago“ St. Golembowski, J. Pryliński, Z. Zieliński i Ska, Spółka z o. o. Warszawa.

Nr Rej. 21180. 25. 3. 1931. Fa Emil Wedel i Syn. Warszawa.

Nr Rej. 21226 — 21227. 30. 3. 1931. Fa Sandoz A. G. Bazyleja (Szwajcaria).

Nr Rej. 21355 — 21356, 21360. 25. 4. 1931. Fa Société des Usines Chimiques Rhône — Poulenc S. A. Paryż (Francja).

Nr Rej. 21381. 6. 5. 1931. Fa Tow. Zakładów Przemysłowych „Jago“ St. Golembowski, J. Pryliński, Z. Zieliński i Ska, Spółka z o. o. Warszawa.

Nr Rej. 21397. 11. 5. 1931. Fa Esso Standard Oil Company, Wilmington, stan Delaware (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 21404. 12. 5. 1931. Fa Esso Standard Oil Company, Wilmington, stan Delaware (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 21538. 30. 5. 1931. Fa Wright Aeronautical Corporation. Paterson, stan New Jersey (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 21553. 18. 6. 1931. Fa Fabryka Przetworów Chemicznych F. A. i G. Pal Spółka firmowa. Warszawa.

Nr Rej. 21570. 20. 6. 1931. Fa Tow. Zakładów Przemysłowych „Jago“ St. Golembowski, J. Pryliński, Z. Zieliński i Ska, Sp. z o. o. Warszawa.

Nr Rej. 21589 — 21593. 27. 6. 1931. Fa Fabryka Gilz „Sokół“ W. Kwaśniewski i F. Pacholczyk. Warszawa.

Nr Rej. 21726. 10. 8. 1931. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 21753. 18. 8. 1931. Fa „Smakosz“ Spożywcze Zakłady Przemysłowe W. Ciechanowski. Chorzów.

Nr Rej. 21781. 28. 8. 1931. Fa Fabryka Gilz „Sokół“ W. Kwaśniewski i F. Pacholczyk. Warszawa.

Nr Rej. 22217. 31. 12. 1931. Fa Krakowska Fabryka Mydła C. Śmiechowski, Ska z ogr. odp. Kraków - Zabłocie.

Nr Rej. 22225. 18. 1. 1932. Fa Fabryka Gilz „Sokół“ W. Kwaśniewski i F. Pacholczyk. Warszawa.

Nr Rej. 22260. 20. 1. 1932. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 22297. 28. 1. 1932. Fa Masonite Corporation. Laurel, stan Mississippi (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 22410. 22. 2. 1932. Fa Tomaszowska Fabryka Sztucznego Jedwabiu Sp. Akc. Warszawa.

Nr Rej. 22507. 15. 3. 1932. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 22520. 15. 3. 1932. Fa Tomaszowska Fabryka Sztucznego Jedwabiu Sp. Akc. Warszawa.

Nr Rej. 22658, 22661. 16. 4. 1932. Fa „Azot“ Spółka Akcyjna. Jaworzno, wojew. krakowskie.

Nr Rej. 22845. 18. 6. 1932. Fa Fabryka Gilz „Sokół“ W. Kwaśniewski i F. Pacholczyk. Warszawa.

Nr Rej. 22874. 27. 6. 1932. Fa Tomaszowska Fabryka Sztucznego Jedwabiu Sp. Akc. Warszawa.

Nr Rej. 22912. 11. 7. 1932. Fa Republic Gear Company. Detroit, stan Michigan (St. Zjedn. Ameryki).

Nr Rej. 22936. 16. 7. 1932. Fa Doktora Lustra Preparaty Lekarsko - Kosmetyczne „Miraculum“ Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Kraków.

Nr Rej. 22969 — 22970. 27. 7. 1932. Fa A. Piasecki Fabryka Czekolady Spółka Akcyjna. Kraków.

Nr Rej. 23219. 22. 10. 1932. Fa Sandoz A. G. Bazyleja (Szwajcaria).

Nr Rej. 23294. 19. 11. 1932. Fa Tow. Zakładów Przemysłowych „Jago“ S. Gołembowski, J. Prylińska, Z. Zieliński i Ska, Sp. z o. o. Warszawa.

Nr Rej. 23355. 23. 12. 1932. Fa Royal Typewriter Company Inc. New York, stan New York (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 23567. 2. 3. 1933. Fa Zjednoczone Fabryki Cykori Ferd. Bohm & Co. i Gleba Sp. Akc. Włocławek, wojew. warszawskie.

Nr Rej. 23648. 31. 3. 1933. Fa A. Piasecki Fabryka Czekolady Spółka Akcyjna. Kraków.

Nr Rej. 23668 — 23669. 7. 4. 1933. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 23782. 22. 5. 1933. Fa J. & S. Stempniewicz. Poznań.

Nr Rej. 23824. 31. 5. 1933. Fa Tomaszowska Fabryka Sztucznego Jedwabiu Sp. Akc. Warszawa.

Nr Rej. 23877. 20. 6. 1933. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 24083. 7. 9. 1933. Fa Henryk Żak. Poznań.

Nr Rej. 24177. 30. 9. 1933. Fa Domagalski i Ska, Poznań.

Nr Rej. 24198 — 24199. 10. 10. 1933. Fa Fabryka Gilz „Sokół“ W. Kwaśniewski i F. Pacholczyk. Warszawa.

Nr Rej. 24254. 26. 10. 1933. Fa E. Wedel S. A. Warszawa.

Nr Rej. 24801. 30. 5. 1934. Fa Sevéročeské Tukové Závody (dříve Jiří Schicht) národní podnik. Ujście nad Łabą (Czechosłowacja).

Nr Rej. 24829. 20. 6. 1934. Fa Tomaszowska Fabryka Sztucznego Jedwabiu Sp. Akc. Warszawa.

Nr Rej. 24956. 18. 9. 1934. Fa Towarzystwo Chemiczne „Jon“ Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Warszawa.

Nr Rej. 25006. 17. 10. 1934. Fa E. Wedel S. A. Warszawa.

Nr Rej. 25243. 28. 12. 1934. Fa E. Wedel S. A. Warszawa.

Nr Rej. 25307. 23. 1. 1935. Fa Zakłady Kauczukowe „Piastów“ Spółka Akcyjna. Piastów.

Nr Rej. 25479. 21. 3. 1935. Fa Przemysłowo - Handlowe Zakłady Chemiczne Ludwik Spiess i Syn Spółka Akcyjna. Warszawa.

Nr Rej. 25759. 19. 6. 1935. Fa E. Wedel S. A. Warszawa.

Nr Rej. 25782 — 25784. 19. 6. 1935. Fa Doktora Lustra Preparaty Lekarsko - Kosmetyczne „Miraculum“ Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Kraków.

Nr Rej. 25968. 28. 8. 1935. Fa „Azot“ Spółka Akcyjna. Jaworzno, wojew. krakowskie.

Nr Rej. 26308. 31. 12. 1935. Fa E. Wedel S. A. Warszawa.

Nr Rej. 26450. 11. 2. 1936. Fa Emergé és Revere Fonal Kft. Budapeszt (Węgry).

Nr Rej. 26736. 18. 4. 1936. Fa Zjednoczone Fabryki Mebli Giętych, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione. Kraków.

Nr Rej. 26794. 30. 4. 1936. Fa E. Wedel S. A. Warszawa.

Nr Rej. 26845. 12. 5. 1936. Fa „Herbewo“ Herliczka, Bełdowski, Wołoszyński Zjednoczone Fabryki Tutek i Bibulek Spółka Akcyjna. Kraków.

Nr Rej. 27010. 23. 6. 1936. Fa „Herbewo“ Herliczka, Bełdowski, Wołoszyński Zjednoczone Fabryki Tutek i Bibulek Spółka Akcyjna. Kraków.

Nr Rej. 27069. 10. 7. 1936. Fa E. Wedel S. A. Warszawa.

Nr Rej. 27102. 24. 7. 1936. Fa Fabryka Mydła „Światło“ Józef Rotkowski. Lublin.

Nr Rej. 27172. 31. 7. 1936. Fa H. Cegielski Sp. Akc. Poznań.

Nr Rej. 27273. 31. 8. 1936. Fa Iskra i Karmański, Fabryka Farb i Przyborów Malarskich właściciel M. Chyżewski Kraków.

Nr Rej. 27537. 20. 11. 1936. Fa Chocoladefabriken Lindt et Sprüngli Aktiengesellschaft. Kilchberg (Szwajcaria).

Nr Rej. 27799. 30. 1. 1937. Fa Ciba Aktiengesellschaft (Ciba Sociéte Anonyme). Bazyleja (Szwajcaria).

Nr Rej. 27915, 27918, 27919. 16. 3. 1937. Fa Mme Bergaud, née Félicie, Eugénie, Amélie Wanpouille, Propriétaire de la Parfumerie Caron. Paryż (Francja)

Nr Rej. 27977. 31. 3. 1937. Fa Mme Bergaud, née Félicie, Eugénie, Amélie Wanpouille, Propriétaire de la Parfumerie Caron. Paryż (Francja).

Nr Rej. 28572. 29. 12. 1937. Fa Dr A. Wander, Spółka Akcyjna. Kraków.

Nr Rej. 28913. 14. 6. 1938. Fa E. Wedel S. A. Warszawa.

Nr Rej. 29018. 27. 7. 1938. Fa Tavaró S. A. Genewa (Szwajcaria).

Nr Rej. 29129. 7. 9. 1938. Fa Hurtownia Mechaników Spółdzielnia z odpowiedzialnością udziałami. Poznań.

Nr Rej. 29306. 18. 11. 1938. Fa Emerson Radio et Phonograph Corporation. New York, stan New York (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 29401. 17. 12. 1938. Fa The Natal Tanning Extract Company, Limited. Pietermaritzburg, Natal (Związek Półn. Afrykański).

Nr Rej. 29474. 31. 12. 1938. Fa Affiliated Products Inc. New Haven st. Connecticut (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 29617. 13. 2. 1939. Fa „Fungus“ Zwalczenie grzybów szkodników Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Warszawa.

Nr Rej. 29622. 18. 2. 1939. Fa Firth - Vickers Stainless Steels, Limited. Sheffield (W. Brytania).

Nr Rej. 29845. 14. 4. 1939. Fa E. Gartenmann. Braunau (Szwajcaria).

Nr Rej. 29991. 15. 5. 1939. Fa Joseph E. Seagram & Sons Limited. Waterloo (Kanada).

Nr Rej. 30086 — 30087. 9. 6. 1939. Fa Nymanbolagen Aktiebolag. Uppsala (Szwecja).

Nr Rej. 30199. 20. 6. 1939. Fa Roger & Gallet, Sociéte Anonyme. Paryż (Francja).

Nr Rej. 30243. 30. 6. 1939. Fa Domagalski i Ska, Poznań.

Nr Rej. 30263. 30. 6. 1939. Fa Solvay & Cie, Sociéte en commandite simple. Bruksela (Belgia).

Nr Rej. 30270. 30. 6. 1939. Fa South Bend Lathe Works. South, st. Indiana (St. Zjedn. Am.).

Nr Rej. 30280. 21. 7. 1939. Fa Sociéte des Usines Chimiques Rhone-Poulenc Sociéte Anonyme. Paryż (Francja).

Nr Rej. 39326. 22. 7. 1939. Fa Sociéte des Usines Chimiques Rhone-Poulenc Sociéte Anonyme. Paryż (Francja).

Nr Rej. 30449. 18. 6. 1940. Fa E. Wedel S. A. Warszawa.

Nr Rej. 30489. 26. 6. 1940. Fa E. Wedel S. A. Warszawa.

Nr Rej. 31439. 30. 1. 1942. Fa „Herbewo“ Herliczka, Bełdowski, Wołoszyński - Zjednoczone Fabryki Tutek i Bibulek S. A. Kraków.

Nr Rej. 31665. 20. 6. 1942. Fa Jonas Brock & Brothers, Limited. Meltham Mills (W. Brytania).

Nr Rej. 31666. 20. 6. 1942. Fa J. & P. Coats, Limited. Paisley (W. Brytania).

UNIEWAŻNIENIE REJESTRACJI

Nr Rej. 33938. — rejestracja znaku towarowego unieważniona orzeczeniem Wydziału Spraw Spornych z dnia 25 marca 1949 r. nr sp. 26/48.

WYKREŚLENIA z REJESTRU

Na podstawie art. 184 p. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384) zostały wykreślone znaki towarowe, zarejestrowane za następującymi numerami:

(Po numerze rejestru podana jest data wygaśnięcia prawa z rejestracji znaku)

9277 — 28. 10. 1945	18560 — 31. 7. 1949
9289 — 29. 10. 1945	29695 — 28. 2. 1949

CZĘŚĆ III.

USPRAWNIENIA PRACOWNICZE

Przodownicy Racjonalizacji w Technice Z. S. R. R.

Od pierwszej chwili istnienia Związku Radzieckiego rozwijała się w nim nieprzerwanie i w coraz szybszym tempie technika. Proces technicznych udoskonaleń, który najwyższe swe nasilenie wykazuje w związku ze Stalinowskimi pięcioletkami, charakteryzowała śmiałość i oryginalność, przepojona duchem nowatorskim. I jakkolwiek ogromna ilość zdobytych racjonalizatorskich pochodziła nie od zielonego stolika, nie z gabinetu inżynierskiego, ale z warsztatu, z praktyki życiowej, z obserwacji prostego robotnika, wszystkie one przyczyniły się do postępu technicznego, do rozwoju nauki.

Rząd Radziecki, idąc za wskazaniem Lenina, który kładł wielki nacisk na przestawienie gospodarki krajowej na techniczną bazę przemysłu ciężkiego (Lenin, Dzieła, T. XXVI, str. 46), otworzył wszelkie możliwości przed każdym człowiekiem myślącym, zarówno naukowcem, jak robotnikiem-praktykiem. Były to warunki wprost przeciwstawne warunkom z okresu przedrewolucyjnego, w których wiele wartościowych doświadczeń i osiągnięć zatracano się bez echa, ponieważ nie było nikogo w decydujących sferach, kto by rozumiał nie tylko ich doniosłość, ale poprostu ich istotę. Nawet uczeni skarżyli się z goryczą, że ich praca idzie na marne, że w niczym się nie przyczynia do rozwoju gospodarki narodowej, bo w kołach miarodajnych nie przykładano do tych wysiłków żadnej wagi.

Zasadnicza rekonstrukcja techniczna gospodarki Z.S.R.R. zaczęła się równocześnie z ogłoszeniem pierwszej pięcioletki. Ten pierwszy jednolity plan gospodarczy objął przede wszystkim rozwój nowych gałęzi przemysłu i techniki, otwarcie nowych zakładów przemysłowych, rozbudowę elektryfikacji i jak najszerze stosowanie mechanizacji w przemyśle i rolnictwie.

Przedterminowe wykonanie planu pierwszej pięcioletki w ciągu lat czterech umożliwiło Partii postawienie na XVII-ym zjeździe nowego zadania przed narodem: było nim zakończenie technicznej rekonstrukcji kraju. I to zadanie rozwiązano z doskonałym rezultatem; pod koniec drugiej pięcioletki produkcja przemysłowa Związku Radzieckiego była ośmiokrotnie wyższa, aniżeli w roku 1913. Opierając się na tych wynikach, mógł Stalin powiedzieć z dumą na XVIII kongresie partyjnym: „W zakresie techniki produkcyjnej i tempa rozwoju przemysłu wyprzedziliśmy ważniejsze kraje kapitalistyczne” (J. Stalin, Zagadnienia Leninizmu, wyd. XI, str. 578).

W ciągu trzeciej pięcioletki produkcja przemysłowa wzrosła co roku przeciętnie o 15%. Już w trzech pierwszych latach przemysł obrabiarkowy wzrósł o 150%, a przemysł maszynowy o 75%.

Najtrudniejszy egzamin zdała technika radziecka podczas wojny. Wymagania były nader ciężkie; zaopatrzenie armii w sprzęt techniczny, armii, która miała do zahamowania i do zwalczania rozmach wojsk niemieckich, nie tylko od szeregu lat przygotowujących się do napadu, ale już podczas wojny zaopatrywanych przez zmobilizowaną produkcję niemal całej Europy.

Po ukończeniu zwycięskiej wojny przed techniką radziec-

ką stanęły nowe zadania; zalecenie ran, zadanych przez bezwzględny, niszczycielski sposób prowadzenia wojny przez nowoczesnych Wandalów. Należało — wedle wskazówek Stalina — jak najspieszniej wyrównać produkcję narodową z poziomem przedwojennym, podwyższyć dobrobyt ludności i jeszcze bardziej umocnić gospodarczy potencjał Związku Radzieckiego. Na podstawie tych wskazówek ułożono plan nowego, powojennego pięcioletnia rozwoju gospodarki ludowej Z.S.R.R. Ustawa o pięcioletciu wysuwa na czoło zadań zapewnienie dalszego postępu technicznego we wszystkich gałęziach gospodarki, jako warunek potężnego podźwignięcia produkcji i podniesienia wydajności pracy. „Podwyższyć wydajność pracy — czytamy w ustawie (str. 8, r. 1946) na podstawie pełnego wyzyskania ośmiogodzinnego dnia roboczego, jak najpowszechniejszej mechanizacji gałęzi przemysłu, pochłaniających zbyt wiele pracy rąk, jak najszerzej elektryfikacji i intensyfikacji procesów wytwórczych”.

Socjalistyczna technika w Związku Radzieckim ma inne zgoła warunki rozwoju, aniżeli w krajach kapitalistycznych, w Związku Radzieckim bowiem do tego rozwoju przyczyniają się najszerze masy. Twórcami postępu technicznego są nie tylko uczeni i inżynierowie — naukowcy, ale także inżynierowie i technicy fabryczni, przodownicy pracy, inicjatorzy socjalistycznego współzawodnictwa, przywódcy brygad robotniczych itp. Ponadto postęp techniczny w Związku Radzieckim nie natrafia na te przeszkody, które hamują jego rozwój w krajach kapitalistycznych; nie cofają go kryzysy ekonomiczne, tak częste w tamtych krajach, nie wstrzymuje walka konkurencyjna, nie ograniczają firmowe tajemnice. Przeciwnie, gospodarka socjalistyczna daje mu podkład, na którym może się pewnie opierać: planowanie.

Planowanie nie tylko narzuca odpowiednie i uzgodnione tempo wszystkim gałęziom gospodarki krajowej; przewiduje ono zaopatrzenie przodujących gałęzi przemysłu w wyposażenie techniczne, budowę stacji energetycznych, szybów, linii komunikacyjnych — w miarę potrzeby albo budowę nowych urządzeń, albo rekonstrukcję starych lub remont będących w ruchu. Ustanawia ono rejestry nowych maszyn, które będą oddane do użytku i nakreśla kierunek technicznego doskonalenia produkcji. Ono wreszcie, wyznaczając granice, jakie należy osiągnąć w produkcji, przyczynia się do wykrycia i zużytkowania rezerw wewnętrznych, do polepszenia jakości i podwyższenia rentowności produkcji. W socjalistycznych warunkach gospodarczych planowanie jest jednym z głównych czynników, pobudzających postęp techniczny.

Jedną z tych gałęzi produkcji, które najwięcej przyczyniły się do odbudowy przemysłu radzieckiego, jest przemysł maszynowy. Hutnictwo, energetyka, przemysł lekki i spożywczy, transport, rolnictwo — wszystkie te działy stawiają przemysłowi maszynowemu wysokie wymagania. Od dostarczenia w porę potrzebnych maszyn zależy prawidłowy rozwój elektryfikacji kraju i zależy w niemniejszej mierze mechanizacja zarówno przemysłowa jak rolnicza.

To też na ten dział produkcji zwrócono w Związku Radzieckim baczną uwagę od samego początku. Już pierwsze dwie pięcioletki położyły podwaliny pod nowoczesny przemysł maszynowy, obejmujący fabryki maszyn dla wyrobu traktorów, kombajnów, sprzętu rolniczego, łożysk i panewek, dla górnictwa i kopalń, dla przemysłu chemicznego, papierniczego, tekstylnego i inn.

XVIII Zjazd WKP(b) w 1939 roku zwrócił specjalną uwagę na doniosłość przemysłu maszynowego dla całości gospodarki krajowej oraz dla obrony państwa i postanowił znacznie podnieść poziom produkcji maszyn, specjalnie automatów i półautomatów, z uwzględnieniem na pierwszym planie potrzeb przemysłu ciężkiego, a jednocześnie zalecił intensywne szkolenie pracowników w kierunku opanowania tych maszyn.

Ta linia rozwoju znajduje swój wyraz w osiągnięciach pracowników technicznych, którzy za zasługi w dziedzinie racjonalizacji zostali odznaczeni nagrodą Stalina.

Rekrutują się oni spośród ludzi, którzy w świecie pracy zajmują najróżnorodniejsze stanowiska — od profesorów uniwersytetu, od specjalistów uczonych, aż do zwykłych robotników fabrycznych. Podobna różnorodność zaznacza się w dziedzinach, w których laureci wykazali swe zdolności. Wynalazki i udoskonalenia dotyczą zarówno wielkich maszyn, stanowiących dla siebie odrębną całość, jak i zupełnie drobnych przyrządów, których uproszczenie wyrażało się nieraz wielomilionową cyfrą oszczędności.

Tak np. mechanik szybu nr 31 w Karagandzie, S. S. Makarow, zestawił swój kombajn górniczy w początku roku 1945. Aparatura działała doskonale, ale znana była tylko w zasięgu lokalnym. Po pewnym czasie zainteresowano się nią i poddano długotrwałym badaniom. Okazało się wówczas, że kombinacja maszyn według systemu mechanika Makarowa da się zastosować we wszystkich kopalniach węgla, odpowiada warunkom mechanizacji pracy i daje lepsze wyniki, aniżeli maszyny stosowane dotychczas. Wobec wielkiego zapotrzebowania cały zespół maszyn produkuje się obecnie seryjnie.

System hydromechaniczny opuszczania kesonów przy budowie mostów pochodzi od robotnika N. S. Chruszczewa. Jest obecnie powszechnie stosowany w budownictwie radzieckim. System ten zużywa przy wydobyciu 16.500 m. sześć. tylko 920 dni roboczych — przy dawnym systemie potrzeba ich było 12.000. Wydajność na jednego pracownika wzrosła ośmiokrotnie, a czas pracy skrócił się do połowy. Zmalało znacznie zużycie zgęszczonego powietrza i polepszyły się — zwłaszcza pod względem bezpieczeństwa — warunki pracy. Ponadto wynalazek Chruszczewa dał impuls do całego szeregu ulepszeń na przyległych odcinkach.

W rozwoju technicznym socjalistycznym rzadko się zdarza, aby jeden człowiek był autorem wynalazku czy udoskonalenia. Przeważnie wszystkie te ulepszenia są wynikiem pracy zespołowej, wspólnych przemyśleń, wspólnych wypróbowań, są powodem wspólnych nadziei lub rozczarowań. Najczęściej udział w postępie technicznym bierze załoga pod kierownictwem konstruktora. Ale i uczeni stowarzyszają się przy rozwiązywaniu donioślejszych zagadnień.

Te możliwości — które są przejawem uspołecznienia, zdołają system socjalistycznego — przewidziały statuty nagród Stalinowskich. Otrzymują je nie tylko jednostki, ale także zespoły lub grupy racjonalizatorów.

Inżynierowie T. N. Sokołow, I. A. Drużyński, I. I. Wierin, A. M. Razygrajew i A. G. Nazarov skonstruowali obrabiarkę-automat o wielostronnym działaniu dla wyrobu części metalowych. Różnica pomiędzy ich obrabiarką a używanymi dotychczas polega m. inn. na wyzyskaniu prądów indukcyjnych i na dostosowaniu systemu elektromechanicznego. Zalety jej przewyższają znacznie obrabiarki amerykańskie tego typu, uważane dotychczas za najlepsze. Podstawową strukturę maszyny opracował Sokołow, kandydat nauk technicznych, młody

uczony radziecki. Zestawienia części metalowych dokonał Drużyński, naczelnik biura konstrukcyjnego w zakładach im. Świerdłowa. Główny inżynier tych zakładów, Wierin, rozwiązał szereg trudnych technologicznych zagadnień, jakie się wyłoniły przy budowie maszyny. Inż. Razygrajew opracował stronę elektrotechniczną, a inż. Nazarov oprawę, dostosowaną do przeznaczenia obrabiarki. Tym sposobem jedna z najlepszych obrabiarek świata jest tworem pięciu zgodnie współpracujących mózgów.

Szlifierka MM-582, pierwsza radziecka uniwersalna maszyna o bardzo wysokiej precyzji, jest wynalazkiem głównego konstruktora Moskiewskiego Zakładu Szlifierok Mierpierta i inż. Pochorowskiego z tychże zakładów. Jej dokładność osiąga 0,002 mm na 25 mm długości, co znaczy, że obrabiarkę tę zaliczyć należy do najprecyzyjniejszych maszyn tego rodzaju. Szlifierka opiera się na systemie hydraulicznym i ma szereg urządzeń automatycznych. Konstrukcję opracował konstruktor Mierpiert, model sporządzili obaj współpracownicy. Inż. Pochorowski przygotował maszynę do wyrobu seryjnego.

Dwa wielkie kolektywy, jeden pod kierownictwem prof. M. I. Grinberga, drugi pod kierownictwem D. W. Jefremowa, opracowały wspólnie nową potężną konstrukcję energetyczną. Największa w Europie turbina parowa, dysponująca mocą 100.000 KP przy 3.000 obrotów na minutę pod ciśnieniem 90 atmosfer, wyszła z Leningradzkich Zakładów Metalurgicznych im. Stalina. Dostosowany do niej zarówno pod względem mocy jak i obrotów turbogenerator wykonany został w leningradzkich zakładach „Elektrosiła”. Oba nagrodzone zakłady pracują dalej nad maszynami tego typu, stosując ulepszenia, oparte na doświadczeniach z wyróżnioną turbiną.

W dziedzinie energetyki odznaczyły się dwie grupy inżynierów: jedna z prof. A. A. Gorowem na czele opracowała metodę i sposób montażu aparatury wysokiego napięcia dla badania siły wybuchowej, druga pod kierownictwem inż. W. T. Kasjanowa zajęła się obliczeniami i konstrukcją wielkich maszyn dostosowanych do prądu stałego.

Dwaj robotnicy Centralnego Laboratorium Altajskich Zakładów Budowy Traktorów otrzymali nagrodę Stalinowską za opracowanie nowej metody nagrzewania metali i stopów w procesie elektrolitycznym. Zastosowane przez nich przyrządy odznaczają się wielką prostotą konstrukcji i brakiem komplikacji w obsłudze, pracują automatycznie i nader oszczędnościowo, zmniejszając do 33% koszty dotychczasowe.

A. M. Iwanow i N. A. Rossyjskij należą do przedstawicieli tych kierowników drobniejszych działów zakładu produkcyjnego, o których Stalin mówił jako o ludziach skromnych, prawie nie dających się zauważyć, którzy przecież odgrywają ważną rolę w produkcji. Technolog Iwanow wynalazł nowy rodzaj gąsienic do traktorów, uzyskując przez to znaczny wzrost wydajności. Zastosowaną przez niego metodą krajania metali pozwoliła na zwolnienie z tego działu i zatrudnienie przy innej robocie 29 ludzi spośród 90, potrzebnych do działu przy poprzednim systemie. Okazał się również dobrym organizatorem przy obsadzaniu warsztatów i przykładał wielką wagę do szkolenia pracowników i ułatwienia im pracy. Majster fabryki „Kalibr”, Rossyjskij, otrzymał nagrodę Stalinowską nie za ulepszenie tej lub owej maszyny albo jej części, ale za racjonalizację pracy na całym sobie podległym odcinku. Wspólnie z naczelnikiem J. Osniadem i technikiem M. Korencową zaprowadził surowy porządek na swoim oddziale i kontrolę, sugerował odpowiednie planowanie, ulepszył technikę pracy i doprowadził współzawodnictwo do najwyższego poziomu. Przykład pracy Iwanowa i Rossyjskiego miał ogromne znaczenie dla podwyższenia produkcji w całym kraju. Siła ich patriotycznego zapału pociągnęła za sobą pracowników w dziesiątkach i setkach zakładów, i stała się bodźcem do podjęcia współzawodnictwa przez majstrów i techników i do przesunięcia go na wyższy poziom.

Jedną z najbardziej zaniedbanych dziedzin w carskiej Rosji było rolnictwo. Zatrudniało ono wprawdzie setki tysięcy ludzi, ale praca ich z powodu stosowania zacofanych metod nie była owocna. To też jedną z ważniejszych trosk rządu rewolucyjnego było przeprowadzenie mechanizacji rolnictwa, tej nowej i decydującej siły, bez której nie możnaby dotrzymać kroku ani współczesnemu tempu życia, ani nowym wymiarom produkcji (Stalin, Zagadnienia Leninizmu, wyd. 11-e, str. 333).

Padło więc hasło mechanizacji. Przed produkcją przemysłową stanęło olbrzymie zadanie dostarczenia potrzebnych maszyn i urządzeń. Wysiłek nie mógł się ograniczyć tylko do wyprodukowania setek tysięcy maszyn rolniczych; w ślad za szerczącą się coraz bardziej kulturą rolniczą szła elektryfikacja, szły koleje żelazne, szło budownictwo. Wobec ogromu wymagań, jakie stawiano produkcji, utworzyło się nowe pole dla uproszczeń, udoskonaleń, wynalazków technicznych.

Wcześniej pojawił się nowy ekskawator pomysłu B. I. Satowskiego, wykonany przez konstruktorów Zakładów Uralskich. Jego robocza zdolność osiąga 400 m. sześć, a więc 15-20% więcej od najlepszych ekskawatorów zagranicznych. Wykonywa pracę 120 ludzi. Waży o 26 ton mniej, aniżeli ekskawator firmy Marion — o znacznie mniejszej zdolności pracy. Ekskawator Satowskiego został przeznaczony postanowieniem Rady Ministrów Z.S.R.R. do produkcji seryjnej w Uralskich Zakładach Maszynowych.

W kraju, w którym lasy stanowią jedną z poważniejszych pozycji bogactwa narodowego, każde ulepszenie, dotyczące gospodarki leśnej, wycenia się od razu milionami oszczędności. Stąd konstruktorzy specjalnego traktora, przystosowanego do ściągania drzew z poręby, otrzymali nagrodę Stalinowską w 1947 roku. Byli to konstruktorzy Zakładów Kirowskich w Leningradzie: Ż. J. Kotin, L. E. Syczow, I. W. Kurin, F. A. Maryszkin i W. A. Kargopółow. Traktor ich typu KT-12 nie ma sobie równych pod względem zwrotności, trwałości i siły oraz dostosowania do warunków pracy w lesie. Idzie gładko po każdym gruncie, skalistym czy rozmokłym, i po zaspach śnieżnych, nie przeszkadzają mu pieńki i wykroty, nie wymaga budowania specjalnych dróg ani podkładów. Pracuje na paliwie, którego w lesie jest podostatkiem na gazie drzewnym. Jeden traktor KT-12 zastępuje 8 koni, co w kosztach

wyraża się stosunkiem 40%:100%. Wynalazek ten wywiera wpływ na całokształt gospodarki leśnej, wyrąb drzewa przestaje być robotą sezonową, uzależnioną od pogody.

W zakresie mechanizacji rolnictwa nie można pominąć międlarki lnu, skonstruowanej jeszcze w 1938 roku przez M. I. Szlykowa, A. S. Majata i A. S. Mojsiejewa. Dalszym krokiem na tym odcinku było udoskonalenie międlarki i uzupełnienie jej innymi maszynami, związanymi w kombajn LT-7, za którego skonstruowanie wymienieni wyżej wynalazcy otrzymali nagrodę Stalinowską w 1948 roku. Jest to maszyna nawskroś oryginalna zarówno pod względem typu jak i konstrukcji, nie istniejąca zagranicą.

Dalszą dziedziną postępującej wciąż mechanizacji w Z.S. R.R. jest dobywanie torfu. Na tym odcinku nagrodę Stalinowską otrzymała grupa czterech teoretyków, K. E. Safanow, kierownik prac; W. S. Warencow, teoretyk technologiczny; K. M. Wołkow i A. B. Horenstejn, konstruktorzy maszyn torfowych.

Inna grupa specjalistów torfowych, inżynierowie M. S. Boczarow, W. K. Gucunajew, G. A. Bloch i S. J. Czernuchin, opracowali agregat do osuszania torfowisk, składający się z tarczowej maszyny drenującej i traktora - ciągnika. Maszyna osusza bagna torfowe, co znacznie skraca czas suszenia samego torfu.

Przytoczyliśmy powyżej niektóre nazwiska przodowników racjonalizacji w Związku Radzieckim. Nie wybrano ani najważniejszych, ani najmniej ważnych; nie zastosowano żadnej systematycznej selekcji. Ale taka właśnie przygodna mieszanka pracowników umysłowych i fizycznych, taki wachlarz maszyn od ciężkiego przemysłu do torfu i lnu, takie zestawienie jednym tchem olbrzymich kombajnów z precyzyjnym instrumentem, dla którego 0,002 mm stanowią wielkość wymierną — to jest właśnie dowodem, jak daleko w produkcji radzieckiej posunęła się racjonalizacja, jak każdy ma do niej dostęp i możliwość jej stosowania. Wyliczone nazwiska to zaledwie drobna cząstka tych, które zanotowały rejestry produkcji przemysłowej radzieckiej; nie obejmują też wszystkich, którym przyznano Stalinowskie nagrody. Ale już te wyjątki dają pojęcie, czym jest racjonalizacja w Związku Radzieckim i czym może być u nas.

(AZ)

WSPÓLZAWODNICTWO ROZWIJA TALENTY

W Związku Radzieckim stwierdzono, że pod wpływem dobranej pojętej współzawodnictwa pracy podnosi się szybko poziom kulturalno-techniczny klasy robotniczej. Typ „robotnika-profesora” nie należy już do rzadkości, choć jeszcze przed niewielu laty taki Bortkiewicz, Czutkich, Briuchanow byli unikatami. Coraz częściej można słyszeć prelekcje, wygłaszane przez przodowników pracy w instytucjach i akademiach naukowych. Coraz częściej można spotkać się z książką, napisaną przez nowatora produkcji, omawiającą metody jego pracy.

Wykłady i wydawnictwa nie wyczerpują propagandy osiągnięć współzawodnictwa. Pragnąc spopularyzować swe doświadczenia, „nadać im bieg”, jakby się powiedziało w języku urzędowym lub w gwarze urzędniczej, przodownicy podejmują akcję szkolenia swych towarzyszy. Akcja ta spotkała się z gorącym przyjęciem w kołach robotniczych. Nowator — szybkościowiec w leningradzkich zakładach im. Stalina, Biriukow, podjął się ku uczeniu 32-iej rocznicy Rewolucji Październikowej wyszkolić 30 młodych kandydatów. Na jego apel zgłosiło się do niego w ciągu jednego dnia przeszło stu kwalifikowanych robotników.

Niemal w oczach zmienia się poziom robotników fabrycznych i rolnych; zyskują oni coraz więcej rysów, charakterystycznych dla pracownika umysłowego, a ludzi, którzy prze-

stali być automatami i wkładają w pracę twórczą myśl, liczy się już na miliony.

Jeszcze niedawno ludzie o najśmielszej wyobraźni nie mogli przypuszczać, jak dalece współzawodnictwo wpłynie na inicjatywę twórczą mas. W ciągu jednego dziesięciolecia objęło ono miliony ludzi i obejmuje coraz szersze kręgi, pomimo, że wymagania, stawiane przodownikami, nie tylko się nie obniżyły, ale przeciwnie są coraz większe. Dowodzi to, że poziom robotnika staje się coraz wyższy, że ruch współzawodnictwa był wielkim krokiem naprzód na drodze rozwijania masowej inicjatywy. Nowe formy socjalistycznego współzawodnictwa świadczą o tym, że klasa robotnicza staje przed następnym krokiem: przed wzniesieniem się na taki stopień kultury, na którym robotnik zarówno przemysłowy jak rolny staje się racjonalizatorem, wynalazcą nowych metod w technice przemysłowej i rolnej, a pod względem zasobu wiedzy zbliża się do inżyniera i agronoma.

Kulturalno-techniczny wzrost poziomu robotników wiąże się jak najściślej z wielkim rozwojem twórczej inicjatywy mas. W szkole stachanowskiej robotnicy nie tylko zdobywają wiedzę techniczną i warunki, uprawniające ich do sprawowania kierownictwa, ale nadto wyrabiają w sobie ambicję samodzielnego twórczego myślenia. Twórczość tkwi w samej istocie ruchu szybkościowego, racjonalizacji, współzawodni-

ctwa i współpracy przedstawicieli nauki z przedstawicielami produkcji. Wzrasta wartość osobista jednostki pracującej, a wślad za tym wzrastają uzdolnienia mas.

Od dawna ustaliło się przekonanie, że uzdolnienie, talent to przywilej bardzo nieznaczny odsetka ludzi. Takie mniemanie — to niewątpliwym przeżytkiem myślenia kapitalistycznego. Jest to skutek walki konkurencyjnej, gdy jeden t.zw. utalentowany człowiek wybija się spośród setek innych, być może równie utalentowanych, ale mniej zaprawionych do walki życiowej. Burżuazyjna zasada, że „talent zawsze się wybija”, nie uwzględnia niestety tych tysięcy talentów, które „się nie przebiły”.

W ustroju nie kapitalistycznym postęp związany jest ściśle z socjalistycznym współzawodnictwem. Proces masowego rozwijania uzdolnień w tych krajach łączy się przede wszystkim z tym, że współzawodnictwo zatacza coraz szersze kręgi i przechodzi w coraz to nowe formy, wskutek czego dochodzą do głosu dziesiątki tysięcy nowatorów. Zaprzeczając powszechnemu rozwojowi uzdolnień masy robotniczej, to znaczyłoby nie wierzyć w możliwość osiągnięcia poziomu przodowników przez coraz liczniejszych nowatorów, szukających jeszcze swojej drogi, nie wierzyć w potencjalną siłę twórczą i inicjatywę mas.

Odwrotnie niż w krajach kapitalistycznych, w ustroju socjalistycznym uzdolnieni nowatorów nie odrywają się od kolektywu, przeciwnie, przyczyniają się do przyspieszenia osiągnięć wspólnego wysiłku. Przekazują swoje doświadczenia towarzyszom pracy, zachęcając ich swoim przykładem do zdobywania nauki. Same zresztą osiągnięcia nowatorów są wynikiem w znacznej mierze pracy kolektywnej, wzajemnej wymiany doświadczeń, ścisłego porozumienia współzawodników produkcyjnych z inżynierami i uczonymi.

Powstają nowe formy kolektywnej, twórczej pracy, jak np. seminarium miernicze przy Technologicznym Instytucie

im. Lensowietą, gdzie nowatorzy dzielą się wzajemnie praktycznymi doświadczeniami, a profesorowie wyciągają z doświadczeń tych ogólne wnioski, pomagając przodownikom do osiągnięcia dalszych wyników już na podstawach naukowych. Więzy pracy pionierskiej zacieśniają się, a robota kolektywna staje się jeszcze bardziej twórcza. Dzięki temu rozwój uzdolnień w masach radzieckich jest wyjątkowo szybki i intensywny.

Bo cóż to jest talent? Talent u socjalistycznego pracownika mierzy się jego zdatnością do uzyskiwania twórczych rewolucyjnych osiągnięć w określonej dziedzinie socjalistycznej pracy. Talent to organiczne połączenia opanowania techniki wykonawstwa z rewolucyjnym purysem, z nowatorstwem, wynikającym z wielkiego zamiłowania, a opartym na trzeźwym i ścisłym rachunku.

Techniczny postęp i kulturalny rozwój mas pracujących, zniwelowanie przeciwieństw pomiędzy pracą fizyczną a umysłową jest osiągalne przez wytworzenie warunków, w których sama technika, nauka i metody ulegają zrewolucjonizowaniu. W tych właśnie warunkach powstaje masowe poszukiwanie rzeczy nowych w nauce i technice przemysłowej i rolnej, czyli ruch, pobudzający upowszechnienie uzdolnień. Trzeba tylko w praktyce utrzymywać ten ruch w stałym napięciu, wychowywać talenty, rozwijać ich silne pierwiastki, nadawać im właściwy kierunek. Zagadnienie polega na zwiększeniu „współczynnika wydajności” nowatorów nauki i produkcji.

Psychologia różnych form współzawodnictwa w powiązaniu z zagadnieniem twórczości i talentu nie została jeszcze dostatecznie przestudiowana w teorii, a wpływ ruchu współzawodnictwa na rozwój talentów w masach nie został jeszcze poddany wyczerpującej analizie.

Przed nauką stanął nowy problem.

(AZ)

Gyula Hevesi

Generalny Sekretarz

Państwowego Urzędu Wynalazczości.

ROZWÓJ WĘGIEŃSKIEGO RUCHU NOWATORSKIEGO

W kapitalistycznych Węgrzech, obciążonych wieloma feudalnymi przeżytkami, jak w ogóle w warunkach kapitalistycznych, nie mogło być mowy o ruchu nowatorskim w jego obecnym sensie. Wprawdzie naród węgierski w tej epoce wydał wielu utalentowanych ludzi, którzy swymi wynalazkami mogliby oddać wielkie usługi ludzkości, lecz wynalazki ich były albo niewykorzystywane, albo dostawały się w ręce kapitalistów i nie służyły ludowi pracującemu, a tylko zwiększały dochody kapitalistów-wyzyskiwaczy.

W ostatnim okresie rozwoju kapitalizmu węgierskiego, już w XX wieku, gdy przemysł węgierski poprzez kapitał bankowy znalazł się w zasięgu interesów walczących ze sobą monopolów światowych, działalność wynalazcza i nowatorska skoncentrowała się głównie w laboratoriach i biurach projektów wielkich przedsiębiorstw przemysłowych.

Rozpracowywane były tam wynalazki, przy których pomocy poszczególne grupy kapitalistów chciały zwiększyć swe możliwości konkurencji na rynku światowym. Tę działalność wynalazczą rozwijali przede wszystkim przedstawiciele inteligencji technicznej.

Jaka była sytuacja tych wynalazców, najlepiej świadczy o tym typowa umowa, narzucana przez przedsiębiorstwa Państwowego Związku Fabrykantów, zwanego „psim związkiem”. Umowę tę musiał podpisać każdy inżynier i technik rozpoczynający pracę w przedsiębiorstwie. W umowie tej zobowiązywał się on nie tylko do oddania na własność bez żadnego wynagrodzenia każdego wynalazku, dokonanego w czasie

pracy, ale i w ciągu pięciu lat po zwolnieniu lub odejściu z przedsiębiorstwa. Zobowiązywał się zawiadamiać o jakimkolwiek wynalazku, dotyczącym danej gałęzi przemysłu, oraz do niewykorzystywania doświadczenia nabytego w przedsiębiorstwie, w innym zakładzie pracy konkurującym z pierwszym. Jakkolwiek wynalazek własny, nie dotyczący danej gałęzi, mógł on stosować jedynie za zezwoleniem przedsiębiorcy.

W przypadku naruszenia powyższych zobowiązań inżynier lub technik ponosił poważną materialną odpowiedzialność. Prawo patentowe w wielu przypadkach wykorzystywane było jedynie poto, by pogrzebać ważny wynalazek, jeśli zagrażał on dochodom kapitalistów. Wystarczy wspomnieć na przykład węgierski wynalazek wiecznych zapalek, na które patent został zakupiony przez trust zapalczany; nie realizowano go w przeciągu 15 lat, by zapewnić wielkie dochody monopolom zapalczanym. Patent ten wygasł dopiero teraz i Urząd do Spraw Wynalazczości przystąpił już do praktycznego rozpracowania sprawy produkcji wiecznych zapalek.

Jeśli chodzi o robotników, to robotnik, który swymi myślami usiłowałby usprawnić produkcję, wywołałby niechęć do siebie. Co więcej, wśród wykwalifikowanych robotników panował taki zwyczaj, że ukrywali oni przed sobą te doświadczenia, te metody, które zyskali w ciągu długiej praktyki. Groziło im stałe niebezpieczeństwo bezrobocia i dlatego starali się być niezastąpionymi w produkcji. Rewolucja proletariacka w 1919 r. po raz pierwszy przyniosła wyzwolenie węgierskim masom pracującym. Węgierski robotnik po raz pierwszy

znalazł się w sytuacji, w której mógł pracować dla siebie i dla swej ojczyzny, pracą swoją budować socjalizm. W związku z tym uległ zmianie jego stosunek do pracy.

Wśród pierwszych środków, podjętych przez węgierską republikę radziecką, było pobudzenie działalności wynalazców i nowatorów. Zarządzenia władzy radzieckiej przyznawały nowatorom nagrody i zapewniały im pomoc. Niestety, imperialistyczna interwencja wkrótce utopiła we krwi i obaliła wolność klasy robotniczej, pracujący zostali zakuci w jeszcze cięższe kajdany wyzysku. Zastosowanie nieludzkiego systemu Bedeaux uczyniło nienawistym dla pracujących nawet samo słowo „racjonalizacja”.

Bohaterska Armia Radziecka wyzwoliła wreszcie węgierski lud pracujący i tym samym wyzwoliła ukrytą w masach wielką inicjatorską i twórczą siłę, którą w ciągu stuleci dławili pańszczyźniany ustrój Węgier. Już przy uprzążaniu gruzów, przy odbudowie zniszczonych maszyn, spotkaliśmy się z niezliczonymi przykładami pomysłowości i wynalazczości, które w wielkim stopniu przyczyniały się do tego, że przy zapale naszego narodu w tak krótkim czasie mogliśmy usuwać następstwa zniszczeń wojennych, kierując nasz kraj na socjalistyczną drogę rozwoju gospodarczego.

Ale o prawdziwym rozwoju węgierskiego ruchu nowatorskiego możemy mówić dopiero od roku 1948, „roku przełomu”, w którym upaństwowienie przedsiębiorstw uczyniło pracujących bezpośrednimi gospodarzami środków produkcji. Począwszy od tego czasu, w coraz większej ilości pojawiały się ulepszenia i nawet poważne wynalazki, mające na celu udoskonalenie produkcji.

W ciągu pierwszych 10 miesięcy 1948 r. 5.000 wniosków nowatorskich przyniosło gospodarce węgierskiej 35 milionów forintów oszczędności. Realizacja wniosków nowatorskich napotykała jednak jeszcze na wiele trudności. Trudno było w wielu przypadkach przełamać istniejącą wobec myśli nowatorskich opór, który często wynikał z wrogiej demokracji ludowej działalności sabotażowej. Nie były zapewnione niezbędne techniczne i materialne środki do rozpracowywania nowatorskich wniosków, chociaż nasza demokracja ludowa już wtedy dążyła do rozwinięcia ruchu nowatorskiego przez pomoc materialną, w wynagradzaniu nowatorów nie było jednak żadnego systemu i decyzja wynagrodzenia musiała przechodzić przez niezliczoną ilość instancji zanim nowator otrzymał przyznaną mu sumę.

Węgierska Partia Pracujących zwróciła uwagę na te trudności, przeszkadzające rozwojowi ruchu nowatorskiego, i z jej inicjatywy zostało opracowane zarządzenie, zmierzające do zapewnienia pełnych możliwości rozwoju działalności nowatorskiej i wynalazczej. W listopadzie 1948 r. zarządzenia te zostały wprowadzone w życie.

II. Zarządzenia zapewniające wynagrodzenie i stosowanie wniosków racjonalizatorskich.

Wydane 30 listopada 1948 r. zarządzenia rządu, dotyczące wynagradzania i stosowania wniosków nowatorskich, stworzyły trwałą podstawę rozwoju ruchu nowatorskiego. Dzięki tym zarządzeniom węgiercy nowatorzy i wynalazcy znaleźli się w tak korzystnym położeniu, w jakim dotychczas znajdowali się jedynie nowatorzy i wynalazcy Związku Radzieckiego. Zarządzenie nr 11.940 ustala jedyny, łatwy do stosowania praktyczny system wynagradzania wniosków nowatorskich. Tabela wynagrodzeń, za usprawnienia jest tak ułożona, że zapewnia znaczne wynagrodzenie za stosunkowo niewielkie pomysły racjonalizatorskie. Takie ustalenie skali wynagrodzenia obrazuje szczególnie wyraźnie to, że pracujący swoimi pomysłami racjonalizatorskimi nie tylko pośrednio, drogą gospodarczego umocnienia demokracji ludowej, podwyższają swą stopę życiową, ale i bezpośrednio, dlatego, że dzięki usprawnieniom racjonalizatorskim mogą oni znacznie podwyższać swe zarobki. Jednocześnie system ten jest również

wygodny dla pracowników umysłowych i posiada w ogóle znaczenie dla rozwoju wynalazczości i usprawnień.

25% sumy wynagrodzenia wypłaca się natychmiast po przyjęciu wniosku do produkcji. Następnie 50% wypłaca się po 2-3 miesięcznych próbach dotyczących wniosku w produkcji. Wynagrodzenia nie przekraczające 5.000 forintów ustala miejscowa komisja zakładowa i kierownik zakładu. Przy tym niepotrzebne jest zatwierdzenie przez jakąś wyższą instancję. Zarządzenia te znacznie przyspieszyły i uprościły sprawę wynagradzania nowatorów.

Szczególnie ważny jest paragraf zarządzenia, stanowiący, że nowator uzyskuje wynagrodzenie związane nie tylko z rezultatem osiągniętym w jednym zakładzie. Jeśli usprawnienie stosowane jest w innym zakładzie, to przy ustalaniu sumy wynagrodzenia uwzględnia się rezultat osiągnięty i w innych zakładach.

Nie mniej ważny z punktu widzenia robotników — nowatorów jest paragraf zarządzenia, omawiający przypadki, w których wniesiony wniosek umożliwia przekroczenie istniejącej normy. Wówczas w ciągu 6 miesięcy nie wolno zmieniać normy akordowej. Jednocześnie, jeśli wniosek stosowany jest w wielu miejscach pracy, gdzie zmienia się normę, robotnik otrzymuje wynagrodzenie, wynikające z osiągniętych w ten sposób oszczędności.

W wielu wypadkach zdarza się, że nasi nowatorzy pracują nad zagadnieniami, których rozwiązanie można znaleźć w technicznej, szczególnie w patentowej literaturze. Dlatego w celu przyspieszenia systematycznego poznawania i praktycznego wykorzystywania literatury technicznej zarządzenia przewidują wynagradzanie i takich wniosków, których tematy zaczerpnięte są z literatury technicznej.

Stworzenie Komisji Nowatorskich wprowadziło ład w sprawozdawczości, rozpatrywaniu i kontroli stosowania wniosków racjonalizatorskich. Zarządzenia, dotyczące stworzenia warsztatów doświadczalnych oraz pokrywania kosztów niezbędnych dla rozpracowywania wniosków racjonalizatorskich, sprawiły, że każdy celowy wniosek nowatorski może być rzeczywiście zastosowany.

Wyjątkowo zasadnicze i praktyczne znaczenie posiadało również zarządzenie, dotyczące praw autorskich i wynagrodzenia za wnioski przedłożone rządowi. Dotyczy to tych ważniejszych wniosków, które obok swej oryginalności i znaczenia dla gospodarki narodowej wnoszą nowe elementy związane z postępem z punktu widzenia techniki światowej. Zarządzenie przewiduje bezpłatną obronę praw wszystkich wynalazców, którzy przedłożyli swe wynalazki rządowi. Rząd pokrywa wydatki, wynikające z praktycznego wykorzystywania wynalazków i z możliwej obrony praw za granicą. Zabezpiecza on wynalazcy odpowiednie wynagrodzenie w zależności od stosowania wynalazku za granicą. W razie konieczności wynalazca sam pracuje nad rozpracowywaniem swego wynalazku i wtedy poza wynagrodzeniem otrzymuje odpowiednią zapłatę.

Szczególną uwagę zwraca się na wynalazki posiadające znaczenie ogólnopństwowe. Taką samą obronę praw autorskich i wynagrodzeń posiadają ci wynalazcy, którzy specjalnie zajmują się rozpracowywaniem wynalazków w przedsiębiorstwach państwowych, w instytutach i laboratoriach i otrzymują za to wynagrodzenie. Nie można nie doceniać znaczenia i środków prawnych, skierowanych przeciw tym, którzy bezprawnie przywłaszczają sobie wnioski nowatorów lub wynalazców, szczególnie jeśli dotyczy to kogoś oficjalnie związanego z ruchem nowatorskim. Wyciągane są również konsekwencje wobec tych, którzy przy wyliczaniu wynagrodzenia świadomie działają na szkodę wynalazcy lub państwa i bezprawnie, przedwcześnie publikują wnioski wynalazcze.

W ten sposób zarządzenia te w bezpośredni sposób powiązały osobiste interesy pracujących z ogólnymi interesami

państwowymi naszej demokracji ludowej i stworzyły nieograniczone możliwości rozwoju ruchu nowatorskiego i przekształcenia go w masowy ruch ludowy.

III. Wzrost ruchu nowatorskiego po wydanych zarządzeniach

Po zapoznaniu się przez pracujących z zarządzeniami dotyczącymi racjonalizatorów i nowatorów, ruch nowatorski przybrał szczególne rozmiary. We wszystkich zakładach i przedsiębiorstwach ilość wnoszonych projektów wzrastała z dnia na dzień. Nie tylko niektóre fabryki wysuwały się na czołowe miejsce w tym ruchu, ale w kilka miesięcy po wydaniu zarządzeń ilość nowatorów zwiększyła się dwukrotnie. Jeśli jeszcze w 1948 przypadało 7 do 8 wniosków nowatorskich na 1000 robotników przemysłowych, to w lutym 1949 przypadało już 94 na 1000. W lutym 1949 oszczędności, osiągnięte przez nowatorów przemysłu lekkiego i ciężkiego, wynosiły 10 milionów forintów wobec 3,3 milionów forintów przeciętnej miesięcznej sumy roku poprzedniego. W pierwszym semestrze 1949 r. ilość złożonych wniosków wynosiła 23.000, osiągnięte zaś oszczędności wyraziły się sumą 130 milionów forintów.

Jeśli przyjrzymy się tym danym w ich rozwoju stwierdzimy, że postęp jest bardzo znaczny. Wobec 2760 wniosków złożonych w lutym w dziedzinie przemysłu ciężkiego i lekkiego widzimy 3711 w czerwcu, oszczędności zaś wzrosły z 10 milionów forintów w lutym do 19,6 milionów forintów.

Podobny wzrost obserwujemy w transporcie, budownictwie i w innych dziedzinach naszego życia gospodarczego. Oszczędności uzyskane w pierwszych 9 miesiącach 1949 r. osiągnęły sumę 200 milionów forintów. Ponad połowę oszczędności obejmuje przemysł ciężki i lekki. Dzięki zrealizowaniu wniosków nowatorskich zaoszczędzono w przemyśle ciężkim ponad 136 milionów forintów w pierwszych 9 miesiącach. W październiku oszczędności uzyskane w przedsiębiorstwach przemysłu ciężkiego wynosiły 27,5 milionów forintów. W całym życiu gospodarczym Węgier wartość wniosków przyjętych w październiku wynosiła 42 milionów forintów.

IV. Rola Państwowego Urzędu Wynalazczości

W początku 1949 r. utworzony został Państwowy Urząd Wynalazczości — jedna z najmłodszych centralnych instytucji naszej demokracji ludowej. Instytucja ta jest nową nie tylko na Węgrzech, gdyż poza Związkiem Radzieckim nigdzie nie ma urzędu publicznego w służbie wynalazców i nowatorów i jednocześnie postępu technicznego. Gospodarka planowa i socjalistyczna przebudowa naszego kraju stworzyły warunki umożliwiające stworzenie takiej instytucji.

Węgierska Partia Pracujących docenia olbrzymie rezerwy rozwoju naszej gospodarki socjalistycznej, wynikające z nowego stosunku pracujących do pracy. Dla rozwinięcia tej siły, dla jak najpełniejszego wykorzystania tej rezerwy, partia zaproponowała utworzenie Państwowego Urzędu Wynalazczości.

Utworzenie Państwowego Urzędu Wynalazczości nastąpiło na podstawie dekretu z dn. 30 października 1948 r. dotyczącego wynalazczości i nowatorstwa. Państwowy Urząd Wynalazczości został powołany przede wszystkim w celu wykonywania tego dekretu i rozwinięcia działalności wynalazców i nowatorów w możliwie jak największych rozmiarach.

Zgodnie z tym Państwowy Urząd Wynalazczości działa w trzech zasadniczych kierunkach:

1. Rozwijania przy pomocy wszelkich dostępnych środków ruchu nowatorskiego i umożliwiania wymiany doświadczeń między nowatorami.
2. Zapewnienia przy pomocy środków materialnych i technicznych przeprowadzania prób i stosowania ważnych wynalazków i ulepszeń, które są bezpośrednio zgłaszane do Urzędu. Ponadto Urząd udziela pomocy finansowej i technicznej przy realizacji wniosków składanych w przedsiębiorstwach w przypadku, gdy przedsiębiorstwa nie dyspo-

nują dostatecznymi środkami materialnymi i technicznymi.

3. Ułatwiania działalności nowatorów i wynalazców przy pomocy dokumentacji wskazań technicznych.

Jeśli chodzi o rozwój ruchu nowatorskiego, Urząd ściśle współpracuje z Radą Związków Zawodowych i z poszczególnymi związkami. Wykorzystuje on oczywiście prasę centralną oraz organa prasy specjalnej. Pierwszym najpoważniejszym zadaniem było rozpowszechnianie dekretów o wynalazczości wśród najszerszych mas pracujących, co powodowało, że kierownicy przedsiębiorstw przystępowali do wykonywania zarządzeń wynikających z dekretów. Po przeprowadzeniu poważnej pracy propagandowej i organizacyjnej możemy zadanie to traktować jako wykonane. Umożliwiło to szeroki rozwój naszego ruchu nowatorskiego.

Do Urzędu Wynalazczości napływa przeciętnie 300-350 wniosków miesięcznie, dotyczących bądź wynalazków, których autorzy starają się o patenty, bądź też wniosków nowatorskich, których autorzy nie mogą przedstawić w swym miejscu pracy z powodu ich przedmiotu. Wielka ilość tych wniosków może odegrać poważną rolę w wykonaniu naszego planu pięcioletniego. Wśród wniosków mniej ważnych jest, oczywiście, wiele o małej użyteczności, ale często stwierdzić można, że wnioski te, bez wartości praktycznej, wpływają od ludzi uzdolnionych, którzy z entuzjazmem chcą działać dla dobra kraju; wówczas staramy się umożliwić im pogłębienie ich wiedzy oraz staramy się przynajmniej ogłaszać cele ich prac.

Pozytywnym objawem jest to, że szczególnie w ostatnim okresie przedstawiciele inteligencji technicznej zgłaszają coraz więcej projektów godnych uwagi, wśród których znajduje się wiele takich, które usiłowali oni daremnie realizować w starym ustroju. Ludzie ci zrozumieli, że w warunkach demokracji ludowej możliwe stało się realizowanie najbardziej śmiałych projektów technicznych. Większość projektów wymaga prób, prac badawczych i niekiedy tworzenia baz eksperymentalnych lub konstruowania i montażu specjalnych urządzeń i maszyn. W tym celu budżet Urzędu Wynalazczości przewiduje znaczne sumy pieniężne. Ponadto możliwości opracowywania i doświadczalnego realizowania wynalazków zostały znacznie zwiększone przez to, że Urząd dysponuje olbrzymimi kredytami w wypadkach, gdy próby posiadają charakter inwestycji i wymagają specjalnych konstrukcji.

Urząd przywiązuje wielką wagę do sprawy rozpowszechniania doświadczeń oraz propagowania ruchu nowatorskiego. Celowi temu służy np. „Pismo Nowatorów” wydawane przez Urząd, którego nakład przekracza 30.000 egzemplarzy.

Jednym z poważnych zadań Urzędu jest ułatwianie pracy nowatorów i wynalazców przy pomocy udostępniania im dokumentacji technicznej.

Jednym z pierwszych kroków była klasyfikacja obszernej literatury patentowej gromadzonej w ciągu długich dziesięcioleci lat. W bibliotece tej znajduje się około 5 milionów opisów wynalazków, praktycznie prawie niedostępnych dla poszukujących, gdyż były one układane według krajów. Materiał ten był wykorzystywany jedynie przez nielicznych rzeczników patentowych i sędziów. Obecnie kosztem wielu setek tysięcy forintów zdołano skatalogować materiał zgodnie z systemem nomenklatury patentów, co umożliwia każdemu zainteresowanemu znalezienie całego materiału patentowego w dziedzinie, która go interesuje. Literaturę tę regularnie przesyłamy do naszych przedsiębiorstw, gdzie jest wykorzystywana przez koła nowatorów oraz specjalnie powołanych pracowników do spraw nowatorskich. Celem propagowania zagranicznej literatury technicznej Urząd Wynalazczości wydał 18 biuletynów specjalnych. Inną czynnością Urzędu jest ochrona praw autorskich nowatorów — wydawanie patentów autorskich. Tu również odmiennie od starej praktyki patentowej Urząd nie ogranicza się jedynie do formalnego określenia praw autora. Wydawanie patentów autorskich odbywa

się po dokładnej analizie wniosku i ocenie wartości. Zaświadczenia wydawane są jedynie przy zgłaszaniu wynalazków, które rzeczywiście służą postępowi technicznemu i naszemu rozwojowi gospodarczemu.

V. Rola „Pisma nowatorów“ w wymianie doświadczeń i propagowaniu techniki radzieckiej.

„Pismo Nowatorów” przyczynia się znacznie do popularyzowania ruchu nowatorskiego. Pismo to, ukazujące się każdego miesiąca, jest oficjalnym organem ruchu nowatorskiego. Poza artykułami teoretycznymi i bieżącymi problemami ruchu nowatorskiego pismo popularyzuje osiągnięcia nowatorskie ze wszystkich dziedzin gospodarki.

W większych przedsiębiorstwach zostały utworzone brygady wymiany doświadczeń, które wykorzystują wiadomości ukazujące się w piśmie, w zależności od możliwości wykorzystywania ich w danych przedsiębiorstwach. Jednym z ważnych zadań pisma jest informowanie czytelników o osiągnięciach techniki radzieckiej i pracy nowatorów radzieckich. W ciągu 5 miesięcy w dziale poświęconym tym zagadnieniom opisano 52 nowatorskie osiągnięcia radzieckie, posiadające znaczenie dla przemysłu węgierskiego. W specjalnym dziale, zatytułowanym „Nowości ruchu nowatorskiego”, pismo rozpowszechnia inicjatywy i osiągnięcia stachanowców radzieckich.

W ten sposób spopularyzowano wśród robotników węgierskich pracę Bortkiewicza, Bykowa i innych tokarzy radzieckich. Najlepsi tokarze węgierscy stosują obecnie metody szybkiej obróbki metali. „Pismo Nowatorów” zamieściło również wiadomości o planach pracy nowatorów radzieckich, co umożliwiło stworzenie pierwszych planów pracy dla nowatorów węgierskich. Pismo utrzymuje ścisły kontakt z nowatorami i pracownikami działów nowatorskich w zakładach, którzy swymi pismami i projektami niosą pomoc redakcji. Redakcja natomiast ułatwia pracę biur nowatorskich i nowatorów, publikując odpowiedzi na zapytania dotyczące ruchu nowatorskiego.

VI. Upowszechnianie przodujących metod pracy.

Zaledwie Państwowy Urząd Wynalazczości rozpoczął swą działalność, gdy w grudniu 1948 r. wpłynęło pismo od tokarza fabryki traktorów Hoffherra, który opisywał swoją metodę pracy, dzięki której osiągnął poważną wydajność. „Chciałbym, aby czynniki kompetentne zatwierdziły moją metodę pracy i rozpowszechniły ją”—pisał on. W dalszym ciągu listu podał szereg wniosków w tej sprawie. W zasadniczej swej treści wnioski te były podobne do inicjatywy podjętej przez stachanowców Matrosowa i Kowalowa w Związku Radzieckim. Za pośrednictwem pisma „Nepszawa” („Głos Ludu”) Państwowy Urząd Wynalazczości ogłosił wezwanie do nowatorów, podkreślając wielkie znaczenie tych wniosków. W ten sposób rozpoczęło się rozpowszechnianie przodujących metod pracy, których osiągnięcia już w pierwszych tygodniach przekroczyły wszelkie oczekiwania. W pierwszych dwóch tygodniach wydajność pracy tych, którzy poczęli stosować nową metodę, wzrosła o 20 — 30%. Wydajność np. jednego z tokarzy fabryki traktorów wzrosła z 68% do 130% w ciągu 5 tygodni. Osiągnięcia te nie ograniczały się jedynie do przemysłu metalowego. Doświadczenia uzyskane w kopalni w Dorog, dotyczące metod pracy zespołowej, szybko zostały rozpowszechnione wśród wszystkich górników. Związki Zawodowe oraz Urząd Wynalazczości czynnie podtrzymywały ruch rozpowszechniania metod pracy, który nieustannie rozwija się we wszystkich dziedzinach gospodarki.

VII. Krajowa Wystawa Prac Nowatorów.

We wrześniu 1949 r. otwarta została pierwsza krajowa wystawa prac nowatorów, obejmująca ponad 2500 ekspozycji.

Swym specjalnym charakterem wystawa ta odróżniała się od poprzednio organizowanych wystaw i przyczyniła się poważnie do wymiany nabytych doświadczeń. Jednym z celów, jakim kierowali się organizatorzy wystawy, było przedstawienie tych pomysłów nowatorskich, które robotnicy mogliby realizować na swych miejscach pracy oraz pobudzanie robotników do ulepszenia narzędzi, urządzeń produkcyjnych i maszyn. Wystawa wykazała ponadto, że działalność nowatorska nie jest przywilejem jednej części społeczeństwa; wykazała też, że stosując przodujące metody pracy i wprowadzając ulepszenia produkcyjne, można osiągnąć milionowe oszczędności dla budownictwa socjalistycznego. Ilość zwiedzających, przekraczająca 300.000 osób, potwierdziła słuszność i celowość jej zorganizowania. Robotnicy zakładów przemysłowych nie tylko oglądali ekspozycje, ale wykorzystali nabyte na wystawie wiadomości w swej pracy. Odczyty i pokazy zorganizowane w czasie wystawy oraz przeprowadzone ankiety są najlepszym tego potwierdzeniem. Wśród robotników, którzy zwiedzili wystawę, wielka ilość podjęła się wprowadzenia w praktyce 5 — 6 — 10 pomysłów nowatorskich. Np. Sandor Ugrai, robotnik fabryki „Eka” zanotował w dzienniku wystawy, że zastosuje 15 pomysłów, a Lajos Juchan, robotnik fabryki papieru w Szendludre, 18 pomysłów.

Konferencje poświęcone wymianie doświadczeń, jakie odbywały się po zbiorowym zwiedzaniu wystawy organizowanej przez związki zawodowe, wskazują na znaczenie wystawy w wymianie doświadczeń nowatorów. Na ośmiu pierwszych zebraniach uczestnicy wyrazili gotowość zastosowania 93 pomysłów, przedstawionych na wystawie. Żywe zainteresowanie wywołały modele oryginalnych urządzeń. Robotnicy fabryk traktują urządzenia produkcyjne i obrabiarki w ruchu jako najbardziej pouczający sposób przejmowania nowych metod pracy. Szczególną uwagę wzbudziły pokazy pracy na tokarce przy stosowaniu metody szybkiego skrawania, którą posługuje się powszechnie znany tokarz radziecki Henryk Bortkiewicz. Dyskusje teoretyczne, które wywiązywały się przy pokazach, stały się ważnym czynnikiem podnoszenia technicznego poziomu pracujących.

Ponad miesięczna praktyka wykazała, że pokazy nowych metod pracy na urządzeniach normalnej wielkości w działaniu jest bardziej użyteczna, niż rysunki i opisy techniczne. Wymiana doświadczeń, stanowiąca rezultat pierwszej Krajowej Wystawy Prac Nowatorów, nie ograniczyła się do wymiany doświadczeń pracowników przedsiębiorstw. Na zlecenie Ministerstwa Przemysłu, związków zawodowych i czynników kierowniczych przemysłu, również kierownicy przedsiębiorstw zwiedzili wystawę, by zapoznać się z ulepszeniami, mogącymi przyczynić się w ich przedsiębiorstwach do zwiększenia produkcji, zmniejszenia kosztów własnych i zwiększenia wydajności pracy. Np. Ministerstwo Budownictwa zorganizowało zwiedzenie wystawy przez kierowników przedsiębiorstw, którzy podjęli następnie decyzje wprowadzenia szeregu ulepszeń.

Jakie wnioski można wysunąć z tych dwóch przykładów wymiany doświadczeń — zwłaszcza, że kierownicy przedsiębiorstw oficjalnie zobowiązani są do rozpowszechniania indywidualnych doświadczeń pracowników?

Nie ulega wątpliwości, że organizowanie wystaw stałych lub okresowych z poszczególnych dziedzin stanowi słuszną drogę, prowadzącą do szerokiej wymiany doświadczeń między przedsiębiorstwami. Najlepszym środkiem wymiany doświadczeń technicznych między krajami Demokracji Ludowej będzie niewątpliwie międzynarodowa wystawa nowatorska. Projekt zorganizowania takiej wystawy wniesiemy w przyszłym roku w Budapeszcie, na Radzie Wzajemnej Pomocy Gospodarczej.

VIII. Kierownictwo ruchu nowatorskiego i rozwój węgierskiego ruchu stachanowskiego.

Początkowo, w ciągu szeregu miesięcy, ruch nowatorski nie był oparty na jakimś określonym systemie. Usprawnienia były dokonywane naogół tam, gdzie nadarzała się sposobność, ale systematycznego usuwania słabych odcinków produkcji nie traktowano jako zadania zasadniczego. Mimo to ruch nowatorski wykazuje poważne rezultaty, choć jest oczywiste, że w stosunku do wzrastających wymagań planu pięcioletniego powinniśmy również ruch nowatorski wnieść na wyższy poziom.

Przede wszystkim powinniśmy ruch nowatorski powiązać ściślej z samym planem oraz z problemami technicznymi rozmaitych dziedzin życia gospodarczego.

Zadaniem pierwszej wagi jest opracowanie dla wszystkich dziedzin produkcji, dla każdego zakładu pracy, planów zadań ruchu nowatorskiego, które rzecz jasna powinny być zgodne z wymaganiami planu pięcioletniego.

Dlatego przy pomocy właściwych ministerstw i specjalistów Urząd Wynalazczości ustalił listę zadań, których rozwiązanie będzie wymagało pracy, pomysłowości i inicjatywy naszych nowatorów. W „Piśmie Nowatorów” Urząd do spraw Inwestycji ogłosił konkurs na około 130 tematów.

Sukces tej inicjatywy obrazuje napływ 500 prac dotyczących wysuniętych zagadnień. Pierwsza nagroda została przydzielona autorom 6 prac, z której każda przynosi dla naszej gospodarki, oszczędności sięgające wielu tysięcy forintów. W czasie przygotowań do Konferencji Nowatorów, plan pracy początkowo ograniczony, został znacznie rozszerzony na konferencjach przygotowawczych, organizowanych na zakładach pracy, w ten sposób, że obecnie nowatorzy wszystkich przedsiębiorstw posiadają opracowane plany. Konferencja Nowatorów, która odbyła się 20 i 30 października, stanowiła poważny krok na drodze planowego rozwoju ruchu nowatorskiego. Pierwsza Krajowa Konferencja Nowatorów niewątpliwie osiągnęła oczekiwane rezultaty. W plenarnym posiedzeniu uczestniczyło 1000 osób, a ponad 4000 brało udział w dyskusjach poświęconych zadaniom naszego ruchu nowatorskiego. Zadaniem konferencji było nakreślenie zasadniczego kierunku przyszłego rozwoju ruchu nowatorskiego.

Na konferencji zostały szczegółowo przedyskutowane czynniki, określające olbrzymie znaczenie ruchu stachanowskiego w budownictwie socjalistycznym Związku Radzieckiego. Na tej bazie konferencja postawiła sobie za cel wprowadzenie jak najszerszego planowania działalności nowatorów w ścisłym powiązaniu z zadaniami produkcyjnymi. Konferencja nadała kierunek organizowaniu zespołowej pracy nowatorów, współpracy robotników, inżynierów i naukowców. Konferencja wprowadziła ruch w masy w ten sposób, że całe oddziały fabryczne a nawet zakłady przyłączyły się do pracy nowatorów. Opierając się na doświadczeniach ruchu stachanowskiego w Związku Radzieckim, konferencja podkreśliła konieczność przyspieszenia wymiany doświadczeń i podniesienia poziomu technicznego i naukowego nowatorów.

Uczestnicy konferencji przekazali entuzjastyczne pozdrowienia najlepszym robotnikom-stachanowcom Wielkiego Związku Radzieckiego, nowatorom i przodownikom Rumunii, Polski i Czechosłowacji. Z wielkim zainteresowaniem uczestnicy konferencji wysłuchali i omawiali doświadczenia bratersko przekazane do dyspozycji ludu węgierskiego.

Konferencja Nowatorów stanowiła mobilizację najlepszych robotników, techników i specjalistów ze wszystkich dziedzin produkcji i życia gospodarczego naszego kraju.

Zaobserwowaliśmy ścisłą współpracę między robotnikami i inteligencją techniczną, nowatorami, wynalazcami i pracownikami naukowymi na socjalistycznej drodze znoszenia różnic między pracą fizyczną i umysłową. Konferencja

nakreśliła nam również wspaniałe perspektywy, stworzone przez nowe stosunki i praktyczną współpracę narodów wyzwolonych z niewoli kapitalistycznej. To nie z grzecznością gości stachanowcy i zagraniczni nowatorzy przysłuchiwali się obradom konferencji; brali oni czynny udział w pracach konferencji. Szczególnie stachanowcy radzieccy dali nam przykłady przekazywania doświadczeń. Towarzysz Bykow, stachanowiec, odznaczony premią Stalina, tokarz moskiewskiej fabryki obrabiarek, oświadczył, że w czasie swego pobytu w Węgierskiej Republice Ludowej przekazał swój system pracy robotnikom węgierskim jako stalinowską pomoc. Rzeczywiście w rezultacie pracy Bykowa masowy ruch radzieckiego nowego systemu obróbki metali rozwinął się z niebywałym rozmachem. Dzięki inicjatywie stachanowców radzieckich możemy również zanotować analogiczne osiągnięcia w przemyśle węglowym, włókienniczym, budowlanym i we wszystkich dziedzinach pracy.

W związku z zobowiązaniami podejmowanymi dla uczczenia urodzin towarzysza Stalina oraz współzawodnictwem o tytuł najlepszego specjalisty, coraz poważniejsze osiągnięcia są notowane na froncie pracy stachanowskiej.

W fabryce wagonów w Gyor, gdzie towarzysz Bykow zademonstrował swoją metodę pracy, Zoltan Kek, 26 letni tokarz 22 listopada wykonał 750% normy, stając się najlepszym tokarzem Węgier. Ale tylko w ciągu jednego dnia! Bowiem 23 listopada Imre Muszka tokarz fabryki WM, który również zastosował system Bykowa, wykonał 850% normy. Obecnie to nie są jednostki, ale szerokie masy pracujących współzawodniczą, przekraczając pięć—i sześciokrotnie normę. Musimy wymienić również górników z Alberttelep, którzy dzięki osiągniętej wydajności 1000% mogą nosić tytuł uczniów radzieckich stachanowców, gdyż w walce o zburzenie starych norm każdego dnia uzyskują coraz większe rezultaty. W nocy 19 listopada górnik Istvan Vavrik wykonał 1062% normy, Ernő Bostelle 1028% i Laszlo Somellan 800%. W wyniku dobrej organizacji pracy według przykładów stachanowskich w kopalni nr 10 w Tatabanya uzyskano 50 — 60% wzrostu wydajności pracy. Budownictwo znajduje się również w okresie rewolucyjnych przemian. W Mohacs, Zoltan Pozsony, murarz, który nabrał w Związku Radzieckim doświadczenia stachanowskich metod pracy, wraz z Józefem Fabrikem uzyskał wydajność ponad 3000% normy. Brygada Rendeka w Diosgyor uzyskała wydajność 1275% normy, Kormosec 1352%, brygada Csohari 980%. Te rekordy węgierskie w budownictwie stanowią wspaniałą przykład wyższości socjalistycznych metod pracy. Zoltan Pozsony nie ogranicza się jedynie do tego by być przodownikiem, ale stara się przekazać swój system pracy jak największej ilości swych współpracowników. Znaczenie upowszechnienia przodujących metod pracy określił on następującymi słowami: Celem do osiągnięcia nie jest uzyskanie wysokiej wydajności przez kilka brygad lecz to, by ruch ogarnął możliwie jak największą ilość murarzy i robotników pomocniczych, którzy przekraczają, podwajają i potrajają obecną normę. Nie zapomnijmy, że ta wielka ilość brygad, osiągających 300 i 400%, posuwa naprzód budownictwo, a nie mała liczba rekordzistów.

Geza Bezur, linotypista Państwowej Drukarni Prasy osiągnął również wspaniałe rezultaty, stosując metody stachanowców radzieckich. W ciągu ośmiu godzin pracy ułożył 100.000 liter. „Gdy dowiedziałem się, że w Związku Radzieckim linotypiści układają 120.000 liter zamiast 32.000 jak u nas, postanowiłem wykazać moim niedowierzającym współtowarzyszom, że można znieść nasz zacofany system pracy, opanować rewolucyjną metodę stachanowską i posługiwać się nią”. W ciągu ośmiu godzin ułożył on 2228 linii a przykład jego znalazł następców. Tego samego dnia Gyorgy Brunner, linotypista ułożył 2162 linie i ta wielka

inicjatywa przejęta została przez licznych linotypistów innych drukarni.

Podaliśmy powyższe wyniki jako przykłady. Obecnie są one osiąmane przez szerokie masy pracujących, zasilające szeregi tych, którzy pod wpływem przykładu radzieckiego ruchu stachanowskiego, niosą płomień, który rozpalił ogień węgierskiego ruchu stachanowskiego. Wyniki te stanowią wspaniały przykład tego, co zwycięstwo idei marksistowsko-leninowskich i realizacja tych idei pod kierownictwem wielkiego Stalina przynoszą pracującej ludzkości.

Paweł Likiert

C. R. Z. Z.

Z ZAGADNIENIŃ RACJONALIZATORSTWA

Głębokie przemiany społeczne, które dokonały się w naszym kraju, spowodowały doniosłą zmianę stosunku robotnika do wykonywanej przez niego pracy. Uzewnętrzniono się, to w umasowieniu socjalistycznego współzawodnictwa pracy oraz w narodzeniu się na jego podłożu ruchu racjonalizatorstwa, nowatorstwa i wynalazczości robotniczej.

Usprawnienia i wynalazki pracownicze w ustroju demokracji ludowej i w ustroju socjalistycznym zmierzają do zwiększenia wydajności pracy, a więc pomnażając produkcję — bogacą państwo i gospodarującą nim klasę robotniczą. Z drugiej strony przyczyniają się one do ułatwienia pracy samych robotników. W tych warunkach zarówno współzawodnictwo, jak i ruch racjonalizatorstwa, są w ręku klasy robotniczej narzędziem walki o socjalizm.

Co do ruchu racjonalizatorstwa, to niestety rozwój jego przez dłuższy czas napotykał na duże przeszkody. Pozbawiony pomocy i opieki ze strony zakładów pracy, a niedoceniany przez związki zawodowe, nie mógł ruch ten ujawnić w całej pełni wspaniałych swoich możliwości.

A przecież stoimy w obliczu konieczności znacznego wzmoczenia wydajności pracy, czynnika tak niezbędnego dla wykonywania wielkich zadań, postawionych przed klasą robotniczą w ramach planu budowy podstaw socjalizmu w Polsce, planu 6-letniego.

W ostatnim kwartale r. ub. ukazały się zarządzenia, które winny mieć decydujący wpływ na dalszy rozwój ruchu racjonalizacji i wynalazczości robotniczej.

Są to dwa zarządzenia przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, jedno w sprawie rozwoju wynalazczości, drugie — dotyczące pomocy przy organizowaniu klubów techniki i racjonalizacji w zakładach pracy. To ostatnie zostało uzupełnione regulaminem działalności klubu, opracowanym przez CRZZ i stanowiącym konieczną pomoc organizacyjną w akcji zakładania tych klubów. Pojawienie się tych dokumentów należy uważać za wydarzenie wysoce sprzyjające dalszemu i owocnemu rozwojowi ruchu racjonalizatorstwa i wynalazczości robotniczej.

Zalecenie w sprawie rozwoju wynalazczości pracowniczek wskazuje we wstępie na szereg braków i niedomagań ruchu wynalazczości i racjonalizatorstwa, które zostały ujawnione na Krajowej Konferencji we wrześniu 1949 r. Wymienia ono m. in.: brak dostatecznej pomocy technicznej przy opracowywaniu pomysłów pracowniczych, zbyt wolne tempo i biurokratyczne załatwianie spraw związanych z oceną pomysłów, wypłacaniem premii i realizowania zatwierdzonych usprawnień. Do przeszkód stojących na drodze rozwoju ruchu racjonalizatorskiego oraz wykorzystania jego osiągnięć zalicza się dalej — konserwatywno-techniczną część personelu kierowniczego zakładów pracy oraz niedostateczne przenoszenie doświadczeń jednych zakładów na pozostałe.

Celem usunięcia powyższych niedomagań Przewodniczący PKPG zaleca powołanie we wszystkich zakładach i

Jest to bezpośredni przykład nowego stosunku do pracy, nowych stosunków między wolnymi narodami, wytworzenie nowego człowieka typu socjalistycznego. Wykazała to pierwsza Konferencja Nowatorów, stanowiąca wydarzenie polityczne doniosłej wagi, które przyczyniło się znacznie do stworzenia węgierskiego ruchu stachanowskiego.

Tłumaczył J. B.

(„Biuletyn Węgierskiej Partii Pracujących”, listopad 1949 r.).

przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej referentów, którzy mają sprawować pieczę nad stanem i przebiegiem akcji wynalazczości i racjonalizatorstwa na terenie swego zakładu pracy. We wszystkich jednostkach organizacyjnych podległych bezpośrednio ministerstwu, sprawującym zarząd nad poszczególnymi działami gospodarki narodowej, winny być utworzone oddziały usprawnień i wynalazczości, zaś w departamentach technicznych tych ministerstw — analogiczne wydziały.

Wobec tego, że nie wszystkie zakłady pracy w przemyśle unarodowionym powołały zakładowe komisje usprawnień i wynalazczości, których istnienie jest warunkiem koniecznym do uaktywnienia ruchu racjonalizatorskiego, Przewodniczący PKPG przypomniał o konieczności uruchomienia ich tam wszędzie, gdzie tego dotychczas nie uczyniono. Komisje te mają za zadanie przyjmować projekty pracowniczych wynalazków i usprawnień, oceniać stopień ich przydatności dla zakładu, obliczać wysokość należnych premii i w terminie siedmiu dni od daty otrzymania projektu, powinny go przesłać do nadrzędnej komisji usprawnień i wynalazczości przedsiębiorstwa. Zadaniem tych komisji jest ponowne dokonanie oceny nadesłanego projektu oraz ostateczne ustalenie wysokości premii, co zostaje w końcowej fazie badań zatwierdzone przez Dyрекcję Przedsiębiorstwa. Dzięki ustaleniu trybu oceny i zatwierdzania wynalazków i projektów usprawnień oraz dzięki ustaleniu terminów poszczególnych etapów związanej z tym procedury, możliwości dotychczasowego biurokratycznego załatwiania tej sprawy zostały poważnie ograniczone.

Celem poparcia rozwoju ruchu racjonalizatorskiego, zalecenie zobowiązuje dyrektorów zakładów lub przedsiębiorstw nie posiadających klubów techniki i racjonalizacji do wyznaczania inżynierów lub techników, którzy w razie potrzeby pomagali by pracownikom-autorom przy pisemnym lub rysunkowym opracowaniu pomysłów. Koszty wynikające z tego mają obciążać przedsiębiorstwo.

Ważnym dla akcji racjonalizatorstwa jest ustęp postanawiający, że zakładowe komisje usprawnień mają ustalać w porozumieniu z dyrekcją zakładu lub przedsiębiorstwa tematy pomysłów, których realizacja przyczyniłaby się do usprawnienia pracy danego zakładu lub przedsiębiorstwa. Tematy te winny być wywieszane na tablicach ogłoszeń, we wszystkich oddziałach i warsztatach zakładu oraz omawiane na naradach wytwórczych. Zbiory tematów mają być raz na miesiąc aktualizowane i dopełniane.

Wydziały i oddziały usprawnień i wynalazczości ministerstw i podległych im instytucji powinny organizować przynajmniej raz do roku branżowe narady wynalazczości i usprawnień, połączone z wystawami i pokazami dorobku zakładów pracy danej branży w dziedzinie wynalazczości i racjonalizacji pracowniczek.

Celem należytego wyzyskania zatwierdzonych pomysłów i wynalazków, warunkiem czego jest szybkie ich upowszechnianie, PKPG postawiła preluzyjne terminy wprowadze-

nia ich w życie. Tak więc przedsiębiorstwa muszą w ciągu 3-ch miesięcy zrealizować zatwierdzony wynalazek lub pomysł racjonalizatorski we wszystkich podległych sobie zakładach. Wartościowe wynalazki i usprawnienia, dokonane w którymkolwiek z przedsiębiorstw, muszą być z kolei upowszechnione przez zjednoczenia i centralne zarządy w terminie 6-miesięcznym od chwili pierwszej realizacji wynalazku lub usprawnienia. Będą organizowane kursy, pokazy, odczyty mające na celu upowszechnianie usprawnień technicznych. Racjonalizatorzy i wynalazcy będą zapoznawani z zakładami o przodującej technice we właściwej branży za pomocą urządzanych dla nich wycieczek.

Drugim, niemniej ważnym dokumentem jest zarządzenie przewodniczącego PKPG w sprawie organizowania klubów techniki i racjonalizacji.

Zarządzenie nakłada na dyrekcje zakładów pracy obowiązek udzielania jak najdalej idącej pomocy przy tworzeniu wspomnianych klubów. Tak więc w zakładach pracy, zatrudniających więcej niż 500 pracowników, a w których istnieje lub organizuje się klub techniki i racjonalizacji, dyrekcja zakładu powinna wyznaczyć dla współdziałania z klubem swego przedstawiciela spośród wysoko wykwalifikowanych pracowników technicznych. W zakładach, zatrudniających ponad 1.000 pracowników, kierownictwa tych zakładów mogą za zgodą właściwych dyrekcji przedsiębiorstw bądź centralnego zarządu przemysłu wyznaczyć kilku przedstawicieli technicznych, uzależniając to od ilości zatrudnionych, aktywności wynalazczej pracowników i szczególnych okoliczności i potrzeb. Bardzo ważnym szczegółem zarządzenia jest to, że wspomniany przedstawiciel techniczny będzie otrzymywał stały dodatek do uposażenia w kwocie 10.000 — 15.000 zł. miesięcznie. Postanowienie to należy uważać za bardzo szczęśliwe. Zapewnia ono stały kontakt dyrekcji zakładu pracy z racjonalizatorami i gwarantuje jednocześnie, że opieka nad klubem nie będzie miała charakteru akcji przypadkowej i uzależnienia od dobrej woli osoby ją sprawującej.

Zarządzenie PKPG uregulowało jednocześnie drugie bardzo ważne zagadnienie, decydujące o istnieniu klubu, a mianowicie podstawy finansowe jego istnienia. Zobowiązało ono kierownictwo zakładu pracy do dostarczenia klubowi techniki i racjonalizacji odpowiedniego lokalu wraz z umeblowaniem. Kierownictwo ma pokrywać wszelkie koszty związane z utrzymaniem tego lokalu, a więc ogrzewania, oświetlenia, sprzątnięcia i t. d., powinno ono dostarczyć

klubowi niezbędnych dla jego prac pomocy technicznych — księgozbioru technicznego, przyrządów rysunkowych, modeli i urządzeń technicznych etc. Kierownictwo zakładu pracy władne jest udzielić klubowi subwencji pieniężnych, z których klub powinien się przed nim rozliczać.

Zatwierdzony przez Sekretariat Centralnej Rady Związków Zawodowych wzorcowy regulamin klubu techniki i racjonalizacji obszernie omawia wszelkie sprawy związane z działalnością klubu. Do zadań klubu, jak to stwierdza rozdział poświęcony temu zagadnieniu, należy podnoszenie ogólnego poziomu wiadomości technicznych i organizacyjnych pracowników zakładu pracy. Klub dba o pobudzanie myśli twórczej i rozwijanie inwencji nowatorskich wśród ogółu zatrudnionych, wreszcie ma za zadanie troskę o zwiększenie wartości zgłaszanych wynalazków i usprawnień.

Jako środki do osiągnięcia wymienionych zadań przewiduje się urządzenie przez klub kursów, odczytów, pogadank, konkursów, wystaw, wycieczek i innych imprez. Regulamin wskazuje na konieczność wiązania prac z dziedziny kształcenia technicznego ze związkową działalnością kulturalno-oświatową. Wobec tego zaleca wykorzystywanie dla celów klubu lokali i urządzeń należących do świetlic, klubów fabrycznych, domów kultury i t. d.

Do dalszych zadań klubu należy okazywanie pomocy pracownikom, którzy nie są w stanie sami należycie opracować własnych pomysłów. Klub udziela swym członkom pomocy przy załatwianiu spraw proceduralnych związanych z zatwierdzeniem wniosków. Współpracuje z przedstawicielami zrzeszeń technicznych oraz instytucji naukowych i naukowo-badawczych.

Powstanie klubu inicjuje rada zakładowa w porozumieniu z kierownictwem zakładu pracy. Członkiem klubu może być każdy pracownik fizyczny lub umysłowy zakładu pracy, będący członkiem związku zawodowego. Ogólny nadzór nad działalnością klubu sprawuje rada zakładowa.

Jak widzimy, wspomniane przepisy regulują należycie najważniejsze zagadnienia z dziedziny racjonalizatorstwa. Szeroka sieć sprawnie działających klubów przyfabrycznych, uporządkowanie i usprawnienie procedury zatwierdzania pomysłów i wynalazków oraz terminowe wypłacanie nagród i premii, wszystko to ma decydujący wpływ na rozwój ruchu racjonalizatorstwa, nowatorstwa i wynalazczości. W tej chwili ma on przed sobą pomyślne perspektywy rozwoju.

Roman Żuchowicz

C. R. Z. Z.

ZADANIA ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH W ROZWOJU RUCHU WYNALAZCZOŚCI I RACJONALIZACJI

Drugi Kongres Zw. Zaw. w podjętych uchwałach wyznaczył nam kierunek i drogę po której kroczyć winniśmy, aby móc realizować zadania, jakie stoją przed nami na nowym etapie budowy fundamentów socjalizmu.

Niezbędnym i zasadniczym warunkiem budowy fundamentów socjalizmu jest twórcza aktywność mas pracujących.

Zadaniem Związków Zawodowych jako powszechnej organizacji klasy robotniczej jest mobilizowanie inicjatywy i pobudzanie aktywności robotników, techników i inżynierów — dla wykonywania i przekraczania planów gospodarczych.

Podstawową metodą budownictwa socjalistycznego, pobudzającą aktywność milionowych mas pracujących, jest socjalistyczne współzawodnictwo pracy w walce o wzrost wydajności, o zwiększenie jakości produkcji, o obniżenie jej kosztów i zwiększenie rozmiarów dochodu społecznego.

Organicznie związanym z ruchem współzawodnictwa pracy jest stosunkowo u nas jeszcze młody ruch wynalazczości i racjonalizacji.

Wicepremier tow. H. Minc na Naradzie Oszczędnościowej powiedział: „Nie wyzyskujemy dotychczas należycie twórczej inicjatywy tysięcy racjonalizatorów i wynalazców spośród klasy robotniczej i inteligencji pracującej — wykorzystać te ogromne rezerwy dla realizacji planów dobrobytu i budowy fundamentów socjalizmu — oto centralne zadanie stojące dzisiaj przed nami w dziedzinie gospodarczej”.

Wyzwolone i wprężnięte do twórczej pracy rezerwy te dokonają w naszym przemyśle, w naszej gospodarce narodowej wielkich rewolucyjnych przemian.

Stare maszyny, stare urządzenia, jakie otrzymaliśmy w spadku po ustroju kapitalistycznym — zniszczone, wyekspl-

atowane — obecnie odremontowane, ulepszone, udoskonalone, spełniają i spełniać będą jeszcze wielką rolę w naszym przemyśle.

Nowe fabryki, nowe maszyny, nową technikę, przejmują w swe ręce nowi ludzie, nowi technicy, wyrastający spośród tysięcznych rzesz pracujących robotników.

Szczególne więc znaczenia na obecnym etapie walki o pełne wykorzystanie maszyn i urządzeń produkcyjnych oraz zastosowanych metod w produkcji, nabiera wszechstronna pomoc racjonalizatorom i nowatorom, mistrzom oszczędności, oraz upowszechnienie i popularyzacja dokonanych przez nich ulepszeń i wynalazków.

Zadaniem Związków Zawodowych jest stworzenie w zakładach pracy i instytucjach warunków najbardziej sprzyjających ruchowi racjonalizatorskiemu przez udzielanie pomocy w opracowaniu wniosków racjonalizatorskich oraz usunięcie biurokracji przy ocenie tych wniosków, przy jednoczesnym jak najszybszym wprowadzeniu ich w życie i premiowaniu wnioskodawców.

Realizując uchwały II. Kongresu Zw. Zaw., Centralna Rada Związków Zawodowych w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego wydała szereg okólników i zarządzeń i poleciła swym podległym organom zapoznanie się z nimi i jak najszybsze wprowadzenie ich w życie oraz stałą kontrolę w przestrzeganiu ustalonych zasad i wytycznych.

W dniu 18.X. 49 r. Sekretariat CRZZ zatwierdził i wydał Regulamin Klubu Techniki i Racjonalizacji, a Przewodniczący PKPG wydał w dniu 26.X. 49 r. podległym ministerstwu zarządzenie w sprawie organizowania w zakładach pracy wymienionych klubów.

Klub działa na podstawie i w ramach przepisów prawnych i postanowień statutowych, na których opiera się organizacja i działalność Związków Zawodowych. Klub więc jest organem Zw. Zaw., podległym na zakładach pracy przewodniczącemu rady zakładowej. Odpowiedzialność za pracę, za aktywność Klubu spada zatem na rady zakładowe i Zw. Zaw.

Masowe organizowanie klubów racjonalizatorskich musiało otrzymać pomoc ze strony inteligencji technicznej, aby akcja nabrała odpowiedniego rozmachu. W związku z tym w większych polskich miastach, w których znajdują się akademickie uczelnie, pracownicy nauki wraz ze związkami zawodowymi organizują szereg zjazdów na których zacieśnia się współpraca naukowców z robotnikami. Zjazdy takie odbywały się w czwartym kwartale 1949 r. przy wyższych uczelniach w Gliwicach, Gdańsku, Wrocławiu, Krakowie, Łodzi, Katowicach i Poznaniu. W wyniku narad powzięto szereg uchwał dotyczących współpracy nauki z racjonalizatorami i tak na przykład racjonalizatorzy i pracownicy nauki Dolnego Śląska ustalili zasady współdziałania pracowników nauki z racjonalizatorami, opierającego się na udostępnieniu laboratoriów dla badania pomysłów robotniczych, na szerokim i żywym udziale w naradach wytwórczych i zebraniach klubów techniki i racjonalizacji.

Poszczególne wydziały Politechniki Warszawskiej objęły patronat nad powstałymi przy warszawskich zakładach pracy klubami techniki i racjonalizacji.

Profesorowie Politechniki Warszawskiej okazują pomoc w samokształceniu się tym robotnikom, którzy odznaczają się wybitnymi zasługami na polu racjonalizacji, a którzy nie mogą studiować na wyższych uczelniach technicznych. Ta pomoc jest konkretnym przykładem coraz bardziej pogłębiającego się powiązania naszych wyższych uczelni z życiem. Personel naukowy Wydziału Inżynierii Politechniki Gdańskiej organizuje odczyty popularno-naukowe na tematy techniczne w budownictwie, udostępnia swe laboratoria dla naukowego opracowania pomysłów oraz doświadczalnego i teoretycznego uzupełnienia. Studenci Politechniki organizują

wycieczki do zakładów pracy, aby w ścisłym kontakcie z robotnikami móc poznać praktykę i omówić z racjonalizatorami przy ich warsztatach pracy zagadnienia organizacyjne i techniczne, dotyczące produkcji, budownictwa, i różnych procesów wytwarzania.

Głównym celem organizowanych coraz liczniej, nawet na poszczególnych zakładach pracy, narad racjonalizatorów z pracownikami nauki jest nawiązanie jak najściślejszej i stałej współpracy między robotnikami a naukowcami, między samorodnie dotychczas rozwijającą się praktyką a znaną tylko wtajemniczonym teorią.

Nasz świat nauki nie potrzebuje szukać nowych dróg przy nawiązywaniu współpracy z racjonalizatorami. Można śmiało czerpać wzory z bogatych doświadczeń naukowców Związku Radzieckiego, którzy pierwsi przełamali mur dzieł praktyków od teoretyków.

Związek Radziecki doskonale powiązał prace robotnika przy warsztacie i uczonego w laboratorium. W Związku Radzieckim zdarza się bardzo często, że role ich ulegają zamianie, że robotnik bada słuszność wynalazku w laboratorium, a uczonego przy warsztacie uzupełnia swą wiedzę teoretyczną-praktyką.

Wspaniały rozwój racjonalizacji w Zw. Radzieckim powstał właśnie dzięki pomocy i troskliwej opiece jaką radziecka inteligencja techniczna oraz ludzie nauki otaczają zdolnych i pomyslowych robotników. Na takiej podstawie opiera się i rozwija nasz ruch racjonalizatorski. Realizacja zadań stojących przed nauką następuje w drodze żywego codziennego kontaktu naukowców z racjonalizatorami i przodownikami pracy. Ekipy organizowane przez pracowników nauki już coraz częściej odwiedzają Kluby Techniki i Racjonalizacji przy zakładach pracy.

Wydane przez PKPG zalecenie w sprawie rozwoju wynalazczości pracowniczey powinno radykalnie usunąć istniejące dotychczas przeszkody na drodze do rozwoju racjonalizacji.

Zarządy Główne Zw. Zaw. i wszystkie ich organa winny dopilnować, aby w terenie przestrzegano i w pełni wykonywano to nowe zarządzenie, stwarzające nową, lepszą organizację Komitetów i Komisji z liczniejszym udziałem aktywności związkowego i pomocy specjalnego instruktora i inżyniera. Uchwała Komisji usprawnień o zastosowaniu usprawnienia i wypłacenia premii do dni siedmiu — zlikwiduje słuszne i tak często uzasadnione narzekanie na biurokrację.

Należy jeszcze przypomnieć o jednym zadaniu Zw. Zaw. z dziedziny racjonalizacji, a mianowicie: CRZZ wspólnie z Głównym Instytutem Pracy rozpięła konkurs na najlepszy opis metod pracy przodownika, racjonalizatora lub przodującej brygady.

Dotychczas wpłynęło do Komitetu Organizacyjnego Konkursu 890 prac., a zgłoszeń ponad 2070. Spodziewamy się, że do 31 stycznia br., t.j. do ostatniego dnia konkursu, ilość zgłoszonych prac znacznie się powiększy.

Tym zagadnieniem nie wszystkie Związki Zawodowe odpowiednio się zajęły, zasługują już jednak na wyróżnienie: Zw. Zaw. Metalowców, Kolejarzy, Włóknarzy, Górników i Hutników.

Nie brak również opisów pracowników z Gospodarstw Rolnych oraz pracowników spółdzielczych.

Do Sądu Konkursowego wchodzi tacy znani nam racjonalizatorzy jak: tow. tow. Krajewski Michał, Walaszczyk J., Matela.

W najbliższej przyszłości zostaną wydane inne jeszcze zarządzenia, które są w opracowaniu, a które przyczynią się niewątpliwie do dalszego rozwoju ruchu racjonalizacji i wynalazczości i wykorzystania przebogatych rezerw twórczej pracy, ukrytych w masach pracujących.

Jesteśmy na progu planu 6-letniego. Analizując plan widzimy, że jest on niełatwy do zrealizowania.

Na naradach wytwórczych wskazujemy naszym racjona-

lizatorem na trudności, na wąskie przekroje w naszej gospodarce, w naszej produkcji — oni nam rozwiążą tysiące trudności.

Rozwijajmy ruch racjonalizatorski, pogłębiajmy go, umacniajmy go, gdyż jest to jedno z naszych zadań aktywnego związkowego.

Inż. St. Rurański

C. Z. P. H.

NOWE FORMY RACJONALIZACJI GRUPOWEJ

Każdy racjonalizator lub wynalazca wie, ile trudu musi włożyć w urzeczywistnienie swego pomysłu. Jeśli w oświeconym twórczą myślą zdoła pokonać wiele trudności przy ustalaniu konkretnych form swojego pomysłu, to zawsze pozostaną pewne wątpliwości i niewyjaśnione szczegóły, których nie jest w stanie sam rozwiązać. Nie ma przy tym możliwości krytycznego ustosunkowania się do opracowanego tematu, gdyż pojedynczy umysł ludzki ma ograniczoną pojemność dla wiedzy.

Inną zgoła formą racjonalizacji jest grupowe rozwiązywanie ulepszeń, stosowane dotychczas dorywczo dla pojedynczych zagadnień przez osoby, które przypadkowo miały ten sam cel lub związane wspólną pracą. Od roku istnieje w hucie Gliwice grupa racjonalizatorska dla produkcji przetwórczej, z inż. Piotrem Wrzoskiem na czele, która opracowała metodę racjonalizacji grupowej.

Celem grupy racjonalizatorskiej jest dążenie do stałego ulepszania metod i środków produkcji przetwórczej na zasadach naukowo - technicznych, wynikających z doświadczeń, przeprowadzanych przez samą grupę oraz z doświadczeń, podawanych przez najnowszą literaturę techniczną.

W zakres prac tej grupy wchodzi analiza dotychczasowych metod produkcyjnych w celu wykrycia ewentualnych błędów lub środków zwiększenia produkcji i polepszenia jej jakości, wyszukanie najlepszych rozwiązań nowych metod obróbki i środków produkcyjnych, praktyczne zastosowanie własnych metod obróbki, przystosowanie maszyn, urządzeń i narzędzi do nowych metod pracy. W dalszym rozwinięciu założeń analitycznych przeprowadzane są studia naukowe nad poszczególnymi elementami każdej czynności przodowników pracy, korygowanie i usuwanie niewłaściwych ruchów, opracowanie instrukcji dla nowych metod i rozpowszechnienie ich wśród pracowników wszystkich zakładów o podobnej produkcji.

Grupa racjonalizatorska składa się z dwóch członów: A — doświadczalnego i B — rozprowadzającego doświadczenia i szkoleniowego. W skład członu A dobierani są każdorazowo w zależności od zagadnienia członkowie pojedynczych sekcji: analizującej metody produkcyjne, opracowania nowych metod, przeprowadzenia doświadczeń i przebudowy maszyn i narzędzi. Człon B rozprowadza przyjęte i zbadane metody pracy, szkoli pracowników fizycznych i umysłowych oraz przekazuje członowi A wszystkie spostrzeżenia, wynikające z zastosowania nowych metod obróbki. Nad całością prac obu członów czuwa kierownik grupy.

Grupa racjonalizatorska początkowo składała się z dwóch osób — inż. Wrzoska i techn. Kociumbasa, którzy stanowili oba człony A i B. W miarę przystępowania do badań zagadnień, wynikających z chwilowej sytuacji w programie produkcyjnym, w skład grupy wchodził pracownicy: mistrz Ruta, inż. Tadeusz Różałowski, tokarz Karol Walczak oraz technik Hajok.

Pierwszą pracą wykonaną przez grupę racjonalizatorską inż. Wrzoska było zbadanie możliwości zwiększenia produkcji osi wagonowych dla zestawów kołowych. Osie wagonowe były czynnikiem hamującym wzrost produkcji zestawów. Szczegółowo badania wąskiego przekroju produkcyjnego wykazały, że w celu zwiększenia ilości osi należy zaopatrzyć oddział w pewną ilość tokarek. Grupa racjonalizatorska zaczęła od analizy wydajności istniejących obrabia-

rek i stwierdziła, że są one wykorzystane tylko w 40%. W poszukiwaniu przyczyn tego małego wykorzystania maszyn ustalono definitywnie, że geometria ostrza dotychczas używanych narzędzi skrawających jest zupełnie niewłaściwie ukształtowana.

W celu poprawienia tej geometrii ostrza zastosowano specjalne ścięcia narzędzi tnących na małym skrawku powierzchni odsadzenia.

Wykonano noże z ostrzami ściętymi jednofazowe, wielofazowe kształtowane według krzywej wypukłej oraz według krzywej wklęsłej lub prostej łamanej ze stali narzędziowej, stopowej szybko tnącej i stopów spiekanych. Noże te w próbach nie powodowały większych drgań obrabiarek, niż pracujące w tych samych warunkach normalne niestępione noże, nie zużywały większej mocy na 1 kg wiórów oraz mogły być stosowane zarówno przy obróbce zgrubnej i wykończającej, przy toczeniu, wytaczaniu, frezowaniu, struganiu, wierceniu itp.

W związku z zastosowaniem noży o ostrzach ściętych wynika możliwość powiększenia szybkości skrawania, wielokrotnie przekraczającej dotychczas stosowaną przeciętną, wynoszącą 12 — 30 m/min. Zwiększona szybkość skrawania pociągała za sobą zwiększenie mocy napędowej obrabiarek, co jednak nie było wynikiem występujących sił, gdyż przekrój wióra nie został zwiększony. Opory właściwe skrawania przy bardzo dużych szybkościach są mniejsze, przekroje wiórów również mniejsze, należało więc z tego tytułu liczyć się z poważnym obniżeniem występujących sił i momentów obrotowych, nie przekraczających wielkości, branych przy pierwotnym projektowaniu obrabiarek.

Po wykonaniu pomiarów i badań obciążenia okazało się, że moc napędowa obrabiarek typu Poręba Tr 90 jest za mała w stosunku do założeń metody skrawania przy dużych szybkościach. W celu pełnego wykorzystania wydajności w 10 obrabiarkach tego typu zwiększono moc napędową o 100% oraz przerobiono sprzęgła i drobne części. W wyniku dokonanych przeróbek uzyskano:

przekrój poprzeczny warstwy skrawanej $F = 10 \text{ mm}^2$
 szybkość skrawania $V = 100 \text{ m/min}$
 dla odkutych osi wagonowych o $R_r = 60 - 70 \text{ kg/mm}^2$,
 ilości obrotów $n = 1850/\text{min}$, posuwie $p = 0,75 \text{ mm/obr.}$ i
 średnicy przedmiotu 170 mm. Ciężar skrawanego jednym
 nożem wióra wynosił $G = 7,35 \text{ kg/mm}$. Jest to wynik przekraczający najlepsze osiągnięcia dokonane zagranicą i opublikowane w dostępnej prasie technicznej.

Teoretyczny czas toczenia wzdłużnego osi wagonowych został skrócony z 60,8 min. do 14,55 min. Wzrost produkcji wyniósł 335%. Poza tym z obserwacji przerobionych obrabiarek, do których zastosowano narzędzia o ostrzach ściętych, wynika, że remonty ich zmniejszyły się 3-krotnie w stosunku do stanu przed przeróbką.

Należy podkreślić, że narzędzia tnące o ostrzach ściętych zostały skonstruowane i po raz pierwszy zastosowane w początkach kwietnia 1948 roku przez grupę racjonalizatorską inż. Wrzoska samodzielnie i nie są wzorowane na danych literatury zagranicznej, w której obecnie ukazują się różne wzmianki o konstrukcji narzędzi, w pewnym stopniu podobnej do konstrukcji jednego z pięciu typów noży, wykonanych w hucie Gliwice.

Te wyniki pracy, podjętej w celu rozwiązania pilnego zagadnienia produkcyjnego, były pobudką do uzyskania dalszych możliwości zwiększenia szybkości skrawania. Następną pracą grupy racjonalizatorskiej było zastosowanie układu 2-nożowego do zdzierania osi o szybkości $v=150$ m/min przy zachowaniu pozostałych podanych wyżej warunków skrawania. Układ ten pozwala na ułożenie noży jednego nad drugim przy równoczesnym minimalnym przesunięciu krawędzi ostrza noża górnego w kierunku posuwu, w stosunku do krawędzi ostrza noża dolnego i podziela wióra na obydwie noże. Sposób ten umożliwia dostosowanie geometrii ostrzy noży do warunków skrawania i daje wybitnie korzystne podparcie górnego noża oraz umożliwia stosowanie mniejszych formatów pytek ze stopów spiekanych, które w tym układzie noży mogą wynosić wagowo o 50% mniej, niż przy stosowaniu pojedynczych noży.

Stąd był już niewielki krok do wykonania układu wielonożowego z zastosowaniem specjalnego imaka nożowego, wykonanego w postaci oprawki, dającej możność podparcia każdego noża oraz podparcia całego układu noży przez wspornik ślizgowy, oparty na łożu suportu.

Metoda skrawania układem wielonożowym pozwala na stosowanie szybkości $v=300 - 900$ m/min. przy wykończeniu przedmiotów ze stali węglistej.

Dalsze ulepszenia, dokonane przez grupę racjonalizatorską, zastosowano przy karuzelówkach do obróbki kół bosych i obręczy oraz przy toczeniu, heblowaniu i frezowaniu w hucie im. Stalina (Łąbedy).

W sierpniu 1949 r. zostało opracowane zastosowanie noży skrętnych o krawędziach ostrza, kształtowanych według prostej połączonej z jednej lub z obu stron z krzywą profilową (promienie łukowe lub według dowolnej krzywej) do gładzenia powierzchni toczonej. Trzonek noża o kołowym przekroju jest zamocowany w imaku tokarki z możliwością skrećania około osi podłużnej trzonka. Kąt skrećania w stosunku do osi materiału obrabianego wynosi $0 - 20^\circ$. Najkorzystniejsze stosowane szybkości gładzenia leżą w granicach:

ze względu na ścieranie krawędzi

ostrza płytki ze stopów spiekanych $v=200-500$ m/min

ze względu na gładkość powierzchni $v=500-800$ m/min.

Gładzenie zastępuje w zupełności szlifowanie. Powierzchnia gładzona w sposób wyżej podany nadaje się bardziej do rolowania, niż powierzchnia szlifowana.

W próbach dokonywanych obecnie przez grupę racjonalizatorską znajdują się noże obrotowe do skrawania metali. Pomysł zastosowania tych noży będzie zupełną nowością w

dziejnie skrawania metali przy dużych szybkościach i po ukończeniu prób zostanie zgłoszony do opatentowania.

Wyniki uzyskane z działalności grupy racjonalizatorskiej w ciągu 1½ roku nie dadzą się ująć w ścisłych sumach pieniężnych. Można jednak ustalić, że na całość oszczędności składają się: a) oszczędności wynikające ze zmniejszenia kosztów produkcji b) oszczędności na zwolnionym kapitale inwestycyjnym i c) oszczędności, wynikające ze zmniejszenia kosztów remontów obrabiarek. Wszystkie przeprowadzone badania z geometrią ostrza noży do szybkościowego skrawania były natychmiast zastosowane w hucie Gliwice do produkcji zestawów kołowych i są systematycznie kolejno rozpowszechniane w zakładach o podobnej produkcji.

Jeśli przyjmiemy, że do przebudowy nadaje się w całym hutnictwie około 1500 obrabiarek, które przy zastosowaniu nowej metody skrawania mogą dać podwójną produkcję, wtedy ilość zaoszczędzonych maszynogodzin rocznie dla powyższej ilości obrabiarek wyniesie około 6.500.000. Uwzględniając średni koszt maszynogodziny = 500 zł, globalna roczna oszczędność wyniesie ponad 3 miliardy zł.

Z przybliżonego obliczenia głównych sum oszczędności wynika, że pomysły usprawnień, wniesionych do produkcji na zasadzie systematycznego przeprowadzania grupowych badań zagadnienia, przynoszą wielkie korzyści zakładowi pracy. System grupowej racjonalizacji był pomyślany początkowo na skalę doświadczalną, samorzutnie i tylko w celu rozwiązania jednego zagadnienia, lecz wkrótce okazało się, że ze względu na doniosłe znaczenie wyników metody doświadczalne winny być zastąpione trwałą organizacją. Tego rodzaju organizacja została zaprojektowana dla grupy racjonalizatorskiej na szczeblu Centralnego Zarządu Przemysłu Hutniczego. Projekt przewiduje utworzenie grupy racjonalizatorskiej dla całości zagadnień produkcji przetwórczej w hutnictwie na zasadach praktycznie potwierdzonych przez grupę racjonalizatorską w hucie Gliwice, lecz z odpowiednim personelem technicznym dla obsadzenia rozwiniętych sekcji członu doświadczalnego. A z sekcją centralnego szkolenia grup rozprowadzających doświadczenia w poszczególnych zakładach pracy i kilku pracowników członu B.

Nowa forma racjonalizacji grupowej, czyli wspólnego opracowywania pomysłów usprawnień, prowadzi do szybkich i wielkich wyników w celach ściśle zamierzonych, na najbardziej zagrożonych odcinkach pracy, przynosząc dużą oszczędność zakładowi pracy i wielką korzyść każdemu z racjonalizatorów w zorganizowanej grupie. Ten system wspólnej pracy winien być stosowany przede wszystkim w Klubach Racjonalizacji i Techniki.

Ośrodek Metodyczny Współzawodnictwa i Racjonalizacji w Krakowie

Każdy w Polsce wie jaką troskliwą opieką otaczają Związki Zawodowe nasz stosunkowo jeszcze młody ruch współzawodnictwa pracy i racjonalizacji. Troska o stały rozwój oraz umasowienie tych tak bardzo ważnych zagadnień, od których zależy tempo wzrastania naszego potencjału gospodarczego, znalazły swój wyraz w powołaniu do życia przez Okręgową Radę Związków Zawodowych w Krakowie Ośrodka Metodycznego Współzawodnictwa Pracy i Racjonalizacji.

Celem ośrodka jest rozpowszechnianie i pogłębianie ruchu współzawodnictwa pracy i racjonalizacji oraz badanie metod pracy, dzięki którym czołowi przodownicy i racjonalizatorzy osiągnęli swoje szczytowe wyniki.

Swój rozległy zakres działania zamierza Ośrodek realizować poprzez:

- Poradnictwo w czasie dyżurów w Ośrodku. Porad będą udzielali naukowcy i wybitni fachowcy związkowcy.
- Organizowanie pokazów w laboratoriach szkół wyższych technicznych oraz w warsztatach zakładów pracy.
- Akcję odczytową prowadzoną przez naukowców i wybitnych racjonalizatorów. Odczyty mają być wygłaszane w Ośrodku oraz Klubach Techniki i Racjonalizacji przy zakładach pracy.
- Pomoc przy opracowywaniu pomysłów racjonalizatorskich.
- Udostępnienie wydawnictw i prasy technicznej polskiej i zagranicznej.
- Organizowanie narad Klubów Techniki i Racjonalizacji.
- Uruchomienie poradnictwa drogą korespondencji.

- h) Przenoszenie osiągnięć i doświadczeń racjonalizatorów na inne zakłady pracy.
- i) Zbieranie zakładowych regulaminów i instrukcji współzawodnictwa pracy i racjonalizacji.
- j) Udzielanie informacji i pomocy przy opracowywaniu nowych zakładowych regulaminów współzawodnictwa pracy i racjonalizacji.
- k) Propagowanie współzawodnictwa pracy i racjonalizacji.
- l) Współpracę z prasą w dziedzinie fachowej popularyzacji ruchu współzawodnictwa pracy i racjonalizacji.
- l) Popularyzowanie osiągnięć ruchu współzawodnictwa i racjonalizacji.
- m) Popularyzowanie osiągnięć w tej dziedzinie przodowników pracy i czołowych racjonalizatorów Z. S. R. R. i krajów demokracji ludowej.

Gwarancją podolania tak wielkim zadaniom, jakie postawił przed sobą Ośrodek, jest fakt wciągnięcia do ścisłej współpracy kilkudziesięciu naukowców, wybitnych inżynierów, techników, doświadczonych przodowników pracy i racjonalizatorów oraz wyrobionych działaczy społecznych.

Sam fakt, że najbardziej aktywni ludzie Krakowa jak ob. Marek, ob. Kruczała, prof. Biernawski, prof. Sadowski, rektor Goetel, przedstawiciel G. I. P. — ob. Gajda, ob. Radłowski, red. Bukowski oraz powszechnie znani przodownicy pracy i racjonalizatorzy, jak ob. Rancewicz, Szymkow, Szot Maria, Wadowski, Kurowski, Fronczak, Lidwin, wzięli w swe ręce Ośrodek Metodyczny Współzawodnictwa Pracy i Racjonalizacji, gwarantuje powodzenie krakowskiego eksperymentu i pozwoli innym wyciągnąć wiele praktycznych wskazówek z ich pionierskiej pracy.

Z. M.

Inż. Stefan Łowiński

Czołowi Racjonalizatorzy w Przemśle Hutniczym

Kiedy jeszcze w roku 1948 w całym hutnictwie nagrodzono zaledwie kilkaset pomysłów, w roku 1949 nastąpił zdecydowany zwrot w kierunku umasowienia racjonalizacji. Nagrodzono tysiące pomysłów, przynoszących łącznie setki milionów złotych oszczędności rocznie.

Kim są ci racjonalizatorzy i co wnoszą do gospodarki Polski Ludowej?

Spójrzmy na ich sylwetki.

Znane nam jest wszystkim nazwisko Tow. Władysława Truchana, wytapiacza huty Kościusko, słynnego ze swych sukcesów we współzawodnictwie szybkich wytopów, uzyskującego na 50 t. piecu czas wytopu 3 godz. 40 min. Swoje wyniki osiąga on nie tylko dzięki wysiłkowi mięśni. Czy wiecie, gdzie ten chłopski syn nauczył się hutnictwa? W 1930 r., nie znajdując chleba w Ojczyźnie, wyemigrował do Francji i tam zobaczył po raz pierwszy piec martenowski i zobaczył kapitalistów. Aktywny członek KPF i po tym PPR, w roku 1947 wraca z ośmiorgiem dzieci do kraju i z innym duchem zabiera się do pracy w swoim zawodzie, w hucie Kościusko.

We Francji pracę odrabiał tylko w koniecznych granicach, lecz dobrze poznał jej tajniki, a wolny czas poświęcał na walkę społeczną. Obecnie wszystkie siły i myśli poświęca poprawieniu wyników pracy swojej i towarzyszy.

W połowie 1949 r. wykonał stojak do ściągania żuźla fosforowego. Operacja ta, konieczna przy stalach wyższej jakości, jest dla wytapiacza bardzo uciążliwa wskutek wielokrotnego operowania ciężką gracą w pozycji stojącej, bezpośrednio przed o-

twartą klapą pieca, a więc przy bardzo silnym promieniowaniu. Stojak pomysłu Truchana jest zaopatrzone w rolkę ułatwiającą operowanie gracą i osłonę przed żarem. Stojaki te wprowadzono i na innych piecach.

W próbach ma obecnie usprawnienie wylepienia filarów pieca martenowskiego, również i tu dając wytapiaczowi odpowiednią osłonę przed żarem. Filary, które dotychczas wytrzymywały po około 80 wytopów, już wytrzymują do 200, a obiecuje, że doprowadzi do wytrzymałości 300 wytopów. Przeprowadza również próby doboru lepszej mieszanki

na masę ogniotrwałą do zatykania otworu spustowego w piecu martenowskim i usprawnienia gorącej naprawy ścian i trzonu pieca. Ma zamiar ukończyć te próby na 1 maja 1950 r. w ramach czynu 1 majowego. Chwilowo to tajemnica.

Tow. Wincenty Anders — mistrz pogotowia remontowego na Stalowni i Walcowni Stali huty Batory do 1945 r. był przez 25 lat zwykłym ślusarzem. Obecnie w dzień i w nocy w pogotowiu do walki z awariami, jest przykładem, twórczego stosunku do pracy, przy każdej naprawie myśląc jak wykonać ją tak, aby usunąć źródło uszkodzenia lub wzmocnić odpowiednią część, aby lepiej i dłużej pracowała. Dziesiątki takich pomysłów pozostały anonimowe, wiedzą o nich tylko robotnicy pracujący na odpowiednich agregatach, przekonując się jak pod opieką Tow. Andersa coraz rzadziej trzeba alarmować pogotowie remontowe. Pięć najwybitniejszych pomysłów zwróciły ogólną uwagę i zostały nagrodzone.

Jeden z pieców elektrycznych przy przechylaniu zaczęli ramieniem od klapy o konstrukcję i wskutek tego nie dawał się całkowicie opróżnić; część drogocennej płynnej stali pozostawała na spodku, powodując straty w produkcji i trudności dla obsługi. Przy jednym z remontów przerobił konstrukcję, uzyskując pełną przechylność.

Przy wózkach transportowych dla złomu i wlewków były liczne łożyska kulkowe, pochodzenia zagranicznego bardzo delikatnej konstrukcji i wskutek tego często ulegały uszkodzeniom. Stopniowo w ciągu całego roku zastąpił wszystkie łożyska rolkami własnej konstrukcji, oszczędzając dewiz i uzyskując zmniejszenie postojów.

Ramy chłodnicze przy piecach martenowskich często pękają i muszą być wymieniane w czasie ruchu pieca. Poprzednio w tym celu budowano za progiem pieca tamę ochronną od żaru i gazów (1 godz.), ślusarze wymieniali ramę (30 min.) i tamę rozbiegano (30 min.). Obecnie wspólnie ze swoim podwładnym, przodownikiem Respondkiem, wykonał stałą tamę w postaci ekranu z cegieł szamotowych oprawnych w stalową ramę. Ekran jest w każdej chwili gotów do użytku i może być użyty kilkadziesiąt razy. Założenie

sownicą trwa najwyżej 5 min. Oszczędza się materiałów ogniotrwałych i cała naprawa gotowa jest w 30 min., zamiast 2 godzin.

Aparat Fortera, rozrządzający gaz i spaliny jednego z pieców martenowskich, ulegał dawniej uszkodzeniom nawet do 3 — 4 razy rocznie, obecnie po ostatnim remoncie połączonym ze zmianą konstrukcji donicy, pracuje, już półtora roku bez przerwy. W lutym będzie piec zatrzymany do remontu, wtedy będzie można sprawdzić stan aparatu i ewentualnie zapremiować.

Ob. Izidor Gacka — przodownik hali rozlewniczej w Stalowni huty Baildon, mimo dopiero 56 lat życia jest już 40-letnim jubilatem pracy, bez przerwy w tej samej hucie. Przy odlewaniu bardzo dużych wlewków do 23000 kg wagi, bardzo uciążliwe było wyciąganie tych wlewków, które musi odbywać się na gorąco, aby wlewek dostarczyć do pieca przy prasach. Łańcuchem \varnothing 50 mm dł. około 7 mtr. i wagi 1500 kg okręcano nadlew wlewka, przechylając i szarpiąc go suwnicą przy wyciąganiu wlewka. Łańcuchy często rwały się po kilku, a nawet przy pierwszym wlewku. Operacja trwała powyżej 30 min., będąc bardzo uciążliwa dla zatrudnionych przy tym pracowników.

Ob. Gacka wziął kawałek upalanej żerdzi mieszalniczej, idącej normalnie do złomu, wygiął pod młotem w zwykłe ucho i wtopił końcami w nadlew wlewka, gdy stal była jeszcze płynna. Po zakrzepnięciu wlewka zaczepia krótkim pół - metrowym łańcuchem hak suwnicy o ucho i jednym pociągnięciem suwnicy w kierunku pionowym do góry wyciąga wlewek. Cała operacja trwa 3 — 5 minut i oszczędza kilkadziesiąt łańcuchów rocznie. Ucho obcina się wraz z nadlewem pod prasą.

W próbach ma ob. Gacka dalszy pomysł nad usprawnieniem przedmuchiwania tlenem otworu spustowego w kadzi odlewniczej. Ponieważ rurki doprowadzające szybko upalają się — chodzi o sposób wykorzystania ich do końca, gdy są już bardzo krótkie.

Tow. Edward Hutka ma 24 lata praktyki spawalniczej, w hucie Zabrze pracuje jako przodownik, a od 1. I 1950 r. został mistrzem wydziału konstrukcyjnego. W masce spawalniczej szkło niebieskie osłonięte jest od odprysków zwykłą szybką szklaną. Szybka ta po kilkunastu godzinach pracy zostaje tak pokryta odpryskami elektrody, że przestaje być przezroczysta i wymaga wymiany. Koszt niby niewielki, ale strata czasu spawacza, który często nie ma pod ręką wymiennego szkła, jest duża. Tow. Hutka wydawał swoim spawaczom po 500 szybek na miesiąc. Stykając się przy remontach pieców ze szkłem wodnym i znając jego ognioodporne właściwości, wpadł na pomysł powleczenia szkła warstwą roztworu szkła wodnego w wodzie. Po kilku próbach dobrał mieszaninę 40% szkła wodnego i 60% wody i obecnie

szybki ochronne wytrzymują po 250 godzin pracy, są czyste i przejrzyste, odpryski się ich „nie imają”. Drobne to usprawnienie godne jest jak najszerszego spopularyzowania i wtedy przyniesie wielkie oszczędności.

Tow. Hutka ma w opracowaniu wraz z kolegami dwa dalsze pomysły: przyrządu do cięcia kształtowników i przyrządu do uzyskiwania gładkiego i czystego szwu wewnątrz spawanych rur.

Ob. Inż. Witold Sokołowski ma 36 lat pracy w różnych hutach na prasach i młotach. Pracował w Rosji i w Polsce, po wojnie w hucie Ferrum, ostatnio w Hajduckich Zakładach Hutniczych. Trzy wynalazki ma opatentowane: jeden przed wojną na regenerację złączy kolejowych; w roku 1948 opatentował nowy sposób wytwarzania opórki przeciwpełznej typu PPS do szyn kolejowych, a w roku 1949 — nowy typ opórki przeciwpełznej DWBD. Nowa opórka cechuje się skasowaniem podziału na prawą i lewą, możliwością użycia tak do progów żelaznych, jak i drewnianych, oszczędniejszym i tańszym wykonaniem. Jest zatwierdzona przez M.K. i wprowadzona na wszystkie linie kolejowe P.K.P.

Poza tym na przestrzeni ostatnich czterech lat wykonał szereg usprawnień:

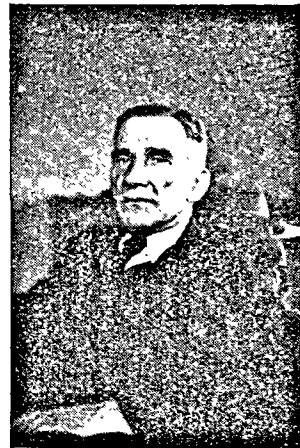
- 1) wprowadził produkcję nakrętki \varnothing 16 mm na zimno, zwiększając wydajność o przeszło 300%,
- 2) wprowadził nowy sposób kucia śruby łupkowej, polegający na tym, że łeb śruby kuje się jednym uderzeniem, bez kucia wstępnego i osiąga się gwarantowane centralne osadzenie łba na sworzniu.
- 3) skonstruował prasy do wyrobu podwójnych podkładek sprężynowych, co umożliwiło zaspokojenie PKP przy budowie nowych linii kolejowych.
- 4) zaprojektował nowy typ wkręta kolejowego, znacznie prostszego w produkcji od typu Min. Komunikacji i oszczędzającego około 8% materiału.
- 5) przekonstruował śruby łącznikowe i stopowe, co przy ogromnym zapotrzebowaniu Ministerstwa Komunikacji daje około 1400 t. oszczędności stali rocznie.

Ob. Inż. Sokołowski stwierdza, że te wszystkie rewolucyjne jak na stosunki kolejowe zmiany — możliwe były do przeprowadzenia tylko w warunkach Polski Łużowej.

Przed wojną tradycyjnie konserwatywny charakter Min. Komunikacji nie pozwalał na walkę, nawet z jawnymi nonsensami technicznymi. Któż miał to zresztą przeprowadzać, kiedy cały ewentualny zysk tonął w kieszeni przemysłowców.

Wieloletni ongiś konserwatyzm władz kolejowych daje obecnie racjonalizatorom szczególnie szerokie pole do popisu. Oprócz oczywistych korzyści materialnych, wieką żachęta do pracy w tym kierunku jest uznanie ze strony najwyższych władz państwowych. Pracuje obecnie nad szeregiem dalszych pomysłów.

Tow. Aleksander Woźniak — obecnie kierownik narzędziowni w hucie Gliwice, przed wojną był zwykłym ślusarzem, który w 1929 r. za chlebem wyemigrował do Francji. Tam w wypadku stracił nogę i zdawało się, że nigdy nie będzie mógł wrócić do pracy zawodowej. W 1935 r. wrócił

do kraju i żył z handlu. W czasie powstania w 1944 r. wywieziony do obozu koncentracyjnego. W 1945 r. wrócił do swego zawodu jako ślusarz narzędziowy w hucie Pokój. Przy uruchomieniu huty Gliwice awansuje w 1946 r. na majstra narzędziowni. Stale pracuje na ulepszaniu narzędzi i ma dotychczas osiem nagrodzonych pomysłów, z których wymienimy najważniejsze:

1) W ciągu 1946 r. wskutek przeciążenia tokarek zostało zniszczonych 46 szt. kłków na tokarkach firmy Poreba, tj. przeciętnie trzy kły na jedną tokarkę. Tow. Woźniak wykonał model kła obrotowego, według którego biuro konstrukcyjne opracowało rysunki. Nowy kiel został zastosowany na wszystkich tokarkach i wytrzymuje po roku i dłużej.

2) Piły tarczowe w wypadku uszkodzenia szły po odkręceniu segmentów tnących do złomu. Tow. Woźniak opracował po wielu próbach metodę regeneracji tarcz piłowych przez wstawianie części wyrwanych na podwójny jaskółczy ogon. Piła wartości 11 — 14000 zł jest wielokrotnie regenerowana i służy jak nowa. Regenerację robi się za pomocą starych najsilniej uszkodzonych tarcz, które tnie się na odpowiednie brakujące kawałki, regenerując jedną tarczą kilkanaście innych.

3) Przy skórowaniu osi wagonowych zastąpił format płytek Widia A40 wagi 80 gr formatem A32 wagi 41 gr, co na przestrzeni roku 1949 dało 190 kg oszczędności Widii, bez żadnego uszczerbku dla produkcji.

4) Ulepszył przyrząd do obciągania tarcz szlifierskich.

Tow. Woźniak będąc już przed wojną aktywnym działaczem robotniczym, nie poczuwał się do obowiązku usprawniania dla kapitalistów. W warunkach Polski Ludowej każdy powinien usprawnianie pracy sobie i innym uważać za najważniejszy swój obowiązek. Mimo swego kalectwa łączy pomysłnie pracę zawodową z aktywną pracą społeczną.

Tow. Emanuel Jaworski — elektromechanik z huty Kościuszk. Pracował od 14 roku życia, początkowo na kopalni, po czym został zredukowany i 6 lat był bezrobotnym; w czasie okupacji zaczął pracować w hucie Kościuszk jako elektrotechnik, obecnie jest elektromechanikiem. Od 1931 r. należał do KPP

Przy budowie walcowni Demag w 1948 r. f-ma Szpotański dostarczyła styczniki o sztywnej konstrukcji, które przy przełączaniu często łamały się już po kilku dniach pracy. Tow. Jaworski skonstruował proste styczniki sprężynowe, które pracują już po 10 miesięcy bez przeszkód.

Główna Komisja Wynalazczości Robotniczej przy Centralnym Zarządzie Przemysłu Hutniczego zwróciła się do f-my Szpotański, która bardzo pochlebnie oceniła nowy

model stycznika i podjęła produkcję według tego wzoru, tak, że obecnie huta otrzymuje już firmowe styczniki, według projektu swego pracownika.

Ob. Kazimierz Madejski — mistrz Wydziału Mechanicznego huty Sosnowiec pracuje już 38 lat w tej hucie. Uważa, że usprawnienie pracy należy do obowiązku każdego myślącego pracownika, a zwłaszcza rzemieślnika.

Przed wojną nie pracował nad usprawnieniami pracy, bo uważał, że w ten sposób odbiera chleb kolegom, których wielu i tak było bez pracy. Po wojnie otrzymał 9 nagród za pomysły racjonalizatorskie, z których najważniejsze były:

- 1) Przyrząd do wlercenia otworów w kołnierzach rurowych — pozwala na równoczesne wiercenie dowolnej liczby otworów w kilku kołnierzach, eliminuje trasowanie, daje oszczędności na czasie obróbki około 90%.
- 2) Przeróbka dłutownicy na trzy noże, zamiast jednego, przy obróbce ogniwi do zgarniaczy — daje oszczędności na robociznie około 60%.
- 3) Przyrząd do zwężania rur na końcówki do przegrzewaczy parowozowych — zmniejsza robociznę o 66% i poprawia uzysk materiału.
- 4) Przyrząd do prostowania drągów dla walcarki Wellmana. Za pomocą systemu rolkowego zmniejsza obsługę z trzech na dwóch pracowników i zwiększa bezpieczeństwo pracy.

Ob. Czesław Kaczmarzyk — kierownik Wydziału Maszynowego w hucie Jedność, pracuje już 27 lat i nie przerywając pracy ukończył techniczną Szkołę korespondencyjną w Paryżu.

Walcarkę do rur systemu Meerag, która była całkowicie zdemontowana i niekompletna, przebudował na nowo, uzupełnił i już 2 lata daje na niej produkcję. Przy dużym zespole Walc. Manesmana przez danie dodatkowych zaworów wprowadził rodzaj poduszki pneumatycznej w głównym cylindrze, eliminując gwałtowne uderzenia tłoka o głowicę cylindra. Daje to lepszy przebieg zawalcowania tulej i skraca czas walcowania, bo sternik może jechać śmiało do końca, nie bojąc się uderzenia. Produkcja wzrosła o 18%.

W bardzo ciasnym pomieszczeniu Fortera gazowego korystnie rozwiązał urządzenie do sterowania bez większej przebudowy. Ma dalsze pomysły w opracowaniu.

Na zakończenie ciekawa osoba tow. Augusta Urbańczyka, mistrza Wydziału rur spawanych w hucie Sosnowiec. Został on w czerwcu 1949 r. przeniesiony z innego wydziału; wszedł-

szy w nowe warunki pracy i spojrzawszy na nie nowym nieuprzedzonym okiem, tow. Urbańczyk spostrzegł szereg punktów wymagających poprawy i w ciągu kilku ostatnich miesięcy zgłosił 20 (słownie dwadzieścia) pomysłów usprawnienia pracy. Większość z nich jest już w stadium realizacji i zapowiada się bardzo ciekawie. Najwartościowszy wydaje się dowcipny pomysł noża wiszącego wpuszczonego w rurkę, który będzie ścinał wewnętrzny szew w spawanych rurkach. Jest to bardzo ważne, ze względu na późniejsze przeciąganie tych rurek na korku. Szew zewnętrzny jest ścinany łatwo, lecz problemu ścinania szwu wewnętrznego nie umiały dotychczas rozwiązać firmy zagraniczne, dostarczające agregaty spawalnicze.

Dobre nadzieje rokuje również wózek do próby wodnej rur najcieńszych, które dotychczas wychodziły z dość wątpliwą kontrolą i przyrząd do spawania taśmy rurowej na styk. Za wcześniej jest jeszcze, aby można ocenić wartość wszystkich pomysłów tow. Urbańczyka, ale należy mieć nadzieję, że osoba jego będzie przykładem jaką korzyścią dla warsztatu jest wysuwanie uzdolnionych robotników na kierownicze stanowiska.

Z CAŁEGO ŚWIATA

RACJONALIZACJA W PRZEMYSLE SPOŻYWCZYM ZWIĄZKU RADZIECKIEGO (produkcja masła)

W. Bogdanow i A. Titow

Metody mistrza drugiej klasy A. M. Nieupokojewa

Mistrza zakładu Biełozierskiego, A. M. Nieupokojew, pracuje w przemyśle maślarskim 36 lat. Jest on mistrzem doświadczonym, kochającym swój zawód.

Jakość surowca i jego przeróbka. Mistrz razem z kolektywem zakładu walczy aktywnie o zwiększenie dobroci mleka i śmietanki. Wszystkie kołchozy i punkty zbiorcze są zaopatrzone w cedzidła i krążki waty, przez które cedzą mleko po wydojeniu i przy przyjmowaniu. W lecie kołchozy przysyłają do zakładu mleko trzy razy na dobę. Po odwirowaniu mleka śmietankę chłodzi się w wodzie z lodem, a w niektórych oddziałach śmietanka z wirówki jest doprowadzana od razu do ochładzanego cebra. Szybkie i znaczne ochłodzenie śmietanki zezwala na zachowanie jej dobroci.

Z oddziałów wirówkowych śmietanka jest doprowadzana do zakładu w stanie surowym. Dostawa śmietanki jest rozplanowana w taki sposób, że śmietanka jest od razu poddawana pasteryzacji. Kwaśnej śmietanki prawie się nie spotyka. Jeżeli w poszczególnych przypadkach dostarczają śmietankę o zwiększonej kwasowości, wówczas rozcieńcza się ją wodą, odwirowuje, pasteryzuje i następnie przerabia razem z inną śmietanką.

Pasteryzacja śmietanki odbywa się w okrągłym pasteryzatorze z mieszadłem, latem w temperaturze 85 — 86° C, zimą w temperaturze 90°. W porze zimowej temperaturę pasteryzacji A. M. Nieupokojew podwyższa w celu usunięcia zapachów paszy. Zaraz po pasteryzacji śmietankę ochładza się szybko na płaskiej chłodziarce, latem do + 2 — 3°, a zimą do + 4°.

Przyrządzanie zakwasu. Mistrz poświęca dużo uwagi przy przyrządzaniu zakwasu, uważając słusznie, że od dobroci zakwasu zależą zalety smakowe masła. Do przyrządzenia zakwasu wybiera się najlepsze mleko, które jest dostarczane od razu po wydojeniu z towarowo-mlecznej fermy, położonej w odległości 1 km od zakładu.

Mistrz przyrządza zakwas z mleka niezbiernego. Ten sposób należy pochwalić, wychodząc z następującego założenia: chociaż tłuszcz nie przyjmuje udziału w procesie zakwaszania, lecz odwirowywanie i przelewanie odtłuszczonego mleka do innego naczynia powoduje dodatkowe zanieczyszczenie mikroflorą, co może wywrzeć wpływ na jakość

smaku. Wykorzystanie zaś mleka niezbiernego uwalnia od wskazanych dodatkowych procesów i w dużym stopniu gwarantuje wysoką dobroć zakwasu.

Specjalną uwagę zwraca mistrz na przyrządzanie zakwasu macierzystego; nie dopuszcza on do wahań temperatury w procesie ukwaszania.

Pasteryzowane w wysokiej temperaturze i ochłodzone (latem do 24 — 25°, zimą do 26 — 27°) mleko zakwaszają 5% zakwasu. Po utworzeniu skrzepu zakwas, w celu nabrania aromatu, przetrzymują w temperaturze 16 — 18° w ciągu kilku godzin; potem ochładzają do 4 — 5° i przechowują w tej temperaturze aż do użycia.

Gotowy zakwas ma czysty smak, wyraźny aromat i kwasowość w granicach 100 — 110° T. Zamiana zakwasu, jeżeli przy przeszczepianiu nie zauważa się pogorszenia jego smaku, jest dokonywana nie częściej jak co miesiąc.

Należy uznać całkowicie słusznym podany czas kultywowania zakwasu. Jeżeli mistrz przyrządził dobry zakwas i jego jakość zachowuje się przy przeszczepieniach, nie należy śpieszyć się z jego zamianą na świeży. Nierzadko zdarza się, że nowy zakwas ustępuje w jakości staremu, długi czas kultywowanemu.

W zakładzie stosuje się dwurzędowy sposób przyrządzania zakwasu. W ceberku przyrządza się w niedużej ilości zakwas macierzysty, który wykorzystuje się do przyrządzenia zakwasu podstawowego i roboczego. W butli przygotowuje się zakwas roboczy, stosowany tylko do zakwaszania śmietanki.

Podany sposób w dużym stopniu zabezpiecza zachowanie jakości zakwasu przy przeszczepieniach. Mleko do zakwasu roboczego za każdym razem zakwasza się podstawowym zakwasem, przy przyrządzaniu którego łatwiej zachować absolutną czystość (zakwas ten przyrządza się w niedużej ilości w małym cebrze).

Ukwaszanie śmietanki. Pasteryzowaną i ochłodzoną w chłodziarce śmietankę podgrzewa się (latem do 10 — 11°, zimą do 13 — 14°) i zakwasza 5% zakwasu. Ukwaszanie trwa latem 15 — 16 godzin, zimą 17 — 18 godzin.

Kwasowość beztłuszczowej masy śmietanki przed zmaśnianiem waha się w granicach od 45 — 50° T.

Zmaślanie i obróbka masła. Temperatura ukwaszonej śmietanki przed zmaśnianiem wynosi latem 8 — 10° zimą 13 — 14°. Zmaślanie odbywa się w zwykły sposób.

Do przemycia ziarn masła stosuje się wodę artezyjską. Woda ta jest krystalicznie czysta, lecz zlekka mineralizowana i ma słabo odczuwany gorzkawo-słonawy przyśmak. Pod względem bakteriologicznym woda jest czysta. Według oświadczenia robotników zakładu woda ta posiada właściwości lecznicze. Kurgańskie okręgowe badawcze laboratorium mleczarskie winno zbadać wpływ tej wody na jakość i trwałość masła. Mistrz stosuje dwukrotne przemywanie ziarn masła wodą i posolenie ich suchą solą.

Obróbkę masła i, jeżeli zachodzi potrzeba, dodatkowe wrabianie wody dokonywa się tak długo, aż masło nie stanie się „suchym”, to jest póki nie zacznie ono przywierać do walców i ścianek masielnicy. Taka obróbka jest szczególnie ważna w celu nadania masłu trwałości przy przechowywaniu.

Należy zaznaczyć jeszcze jeden istotny czynnik, sprzyjający otrzymaniu trwałego masła. Wiadomo, że głównym źródłem zasiewu śmietanki niepożądaną mikroflorą po jej pasteryzowaniu jest masielnica.

Uwzględniając to, mistrz A. M. Nieupokojew przemywa codziennie masielnicę gorącym roztworem wapna. Robi on to w sposób podany niżej. W trzytonową masielnicę, po splukaniu jej ciepłą wodą w celu usunięcia resztek masła (przy trzech obrotach), nalewa 600 kg gorącej wody (85°) i 1 kg świeżo gaszonego wapna. Wapno rozpuszcza zawczasu w 6 — 8-krotnej ilości wody gorącej (85°) i po odstaniu w ciągu 15 — 20 minut wylewa do masielnicy (poprzez dwie warstwy gazy), nie poruszając osadu na dnie. Masielnicę obraca się w ciągu 10 — 15 minut, po czym wodę wapienną usuwa się, a masielnicę pozostawia do rana z otworem, odsłoniętym do góry. Podczas obracania masielnicy z roztworem wapna oblewają ją wodą gorącą, potem wodą z sodą i oplukują.

Dzięki takiemu oczyszczaniu stara masielnica wyróżnia się nieskazitelną czystością. W wodzie zmywającej nie ujawniono pleśni, drożdży i pałeczek kiszonki.

Jakość masła. A. M. Nieupokojew produkuje tylko wysokogatunkowe masło. W 1949 r. masło to było ocenione jako gatunku „ekstra”. Trwałość jego charakteryzuje się poniżej wymienionymi danymi.

W maśle zwykłej produkcji 1947 roku po upływie 2 lat i 3 miesięcy nastąpiło obniżenie oceny smaku i aromatu tylko o 1,6 stopnia oceniającego, produkcji 1948 roku po upływie 1 roku i 4 miesięcy tylko o 1,2 stopnia oceniającego, to jest masło okazało się trwałe przy przechowywaniu. I jedno i drugie masło po długotrwałym przechowywaniu było ocenione przez większość ekspertów jako gatunku „ekstra”.

Metody mistrza pierwszej klasy M. S. Machańko.

Mistrz Menszczykowskiego zakładu M. S. Machańko pracuje przy produkcji masła 54 lata, w tym prawie pół wieku jako mistrz.

Jakość surowca i jego przeróbka. Mistrz M. S. Machańko zwraca dużą uwagę na jakość mleka i śmietanki: wyjeżdża na fermę, rozmawia z dojkami, wyjaśnia im, jak ważną rzeczą dla zakładu jest otrzymywanie czystego mleka. Jeden raz w tygodniu wywniesza się w zakładzie dane o mechanicznym zanieczyszczeniu mleka. Mleka o zwiększonej kwasowości nie przyjmuje się, a mleko z przysmakami paszy (najczęściej wiosną z przysmakami kiszonkowym) przerabia się oddzielnie.

Latem mleko jest dostarczane do zakładu 3 razy na dobę, a z zarodowych sowchozów — 4 razy na dobę, to jest wyłącznie świeże. Czas dostarczenia mleka do oddziałów

wirówkowych wynosi od 30 do 90 minut. W przybliżeniu 75% śmietanki wychodzi z oddziałów w stanie pasteryzowanym, powtórna pasteryzacja nie jest w zakładzie dokonywana. Po skutecznieniu pasteryzacji w oddziałach śmietanka jest niezwłocznie i silnie chłodzona w wodzie z lodem. W zakładzie śmietankę pasteryzują w butlach umieszczonych w skrzyni, ogrzewanej ciepłą wodą.

Przyrządzanie zakwasu. Mleko do przyrządzenia zakwasu jest dostarczane z towarowo-mleczarskiej fermy, położonej w odległości 1 km od zakładu. Mleko jest wysyłane natychmiast po skutecznieniu dojenia. Smak ma czysty. Mistrz surowo śledzi za tym mlekiem, dokładnie kontrolując każdą partię.

Na pełnym mleku sporządza się tylko zakwas macierzysty, do sporządzania zakwasu roboczego wykorzystuje się mleko odtłuszczone. Odwirowywanie jest dokonywane wkrótce po dostarczeniu mleka, przed rozpoczęciem pracy w zakładzie.

Mleko pasteryzuje się w temperaturze 95° w ciągu 30 minut, ochładza się do 24° i zakwasza 5% zakwasu. Po utworzeniu się skrzepu zakwas przetrzymują jeszcze kilka godzin, a następnie ochładzają do 10°.

Gotowy zakwas przy trzydziestym przeszczepianiu miał czysty smak i wyraźny aromat, kwasowość zaś 110°T.

Mistrz uważa za konieczne dłuższe przechowywanie zakwasu o dobrym smaku. Zwykle zamiana starego zakwasu następuje nie wcześniej niż po 30 dniach.

Ukwaszanie śmietanki. Śmietankę pasteryzują w butlach w temperaturze 90 — 92° potem ochładzają i mieszają z pasteryzowaną śmietanką, otrzymaną w dniu poprzednim i ochłodzoną poniżej 10°. Temperatura mieszaniny wynosi 16°T. w temperaturze tej śmietankę zakwaszają 5% zakwasu. Konieczną temperaturę ukwaszenia obniżają do 14°.

Czas trwania ukwaszania dochodzi do 18 godzin. Kwasowość beztłuszczowej masy śmietanki waha się w granicach od 50 do 55°T.

Śmietanka ma czysty, kwaskowy smak i wyraźny aromat.

Zmaślanie i obróbka masła. W związku z tym, że istniejący w Menszczykowskim zakładzie silnik na ropę nie zapewnia masielnicy dostatecznej liczby obrotów, M. S. Machańko podwyższa temperaturę zmaśniania śmietanki; w porze letniej wynosi ona 13 — 15°. Przy tym proces zmaśniania trwa około godziny. Przemywanie ziarn masła dokonuje się jeden raz po uprzednim nawilżeniu go wodą z kubła przy otwartym kranie do spuszczenia maślanki. Do przemywania stosuje się wodę studzienną, mającą dobry czysty smak i dobre wskaźniki bakteriologiczne. Temperatura wody do przemywania wynosi 8°. Soli się suchą solą ziarnistą. Po posoleniu ziarna masła pozostawia się w spokoju w ciągu 7 — 10 minut, po czym następuje obróbka.

M. S. Machańko stosuje własną oryginalną metodę obróbki masła. Przeprowadza ją z takim obliczeniem, ażeby przy końcu obróbki otrzymać standartową zawartość wilgoci. Osiąga to dzięki temu, że przy obróbce uwzględnia się stopień fizycznej dojrzałości śmietanki, konsystencję ziarna maślanego, równomierność biegu maszyny. W zależności od tych lub innych warunków M. S. Machańko obrabia masło z przerwami do zlewania maślanki lub bez stosowania przerw. Korzystając z takich sposobów otrzymuje się masło „suche” z standartową zawartością wilgoci (przeważnie 15,7 — 15,8%), przepuszczając go między walcami mniejszą liczbą razy, niż to się czyni zwykle. W ten sposób unika się niebezpieczeństwa zanieczyszczenia masła.

Jakość masła. M. S. Machańko produkuje trwałe masło wysokiej jakości. W 1949 roku cała produkcja była oceniona jako gatunku „ekstra”. W maśle zwykłej produ-

cji po upływie 1 roku i 3½ miesięcy nastąpiło obniżenie oceny smaku i aromatu o 1,2 stopnia oceniającego, a po upływie 2 lat — o 1,8 stopnia oceniającego. Obydwie próbki po długotrwałym przechowywaniu przez większość ekspertów były ocenione jako gatunku „ekstra”.

Metody mistrza pierwszej klasy A. P. Jeremiejewa

Mistrz Kargapolskiego zakładu A. P. Jeremiejew ukończył w 1943 roku Czaszyńską szkołę specjalną. Ten młody mistrz, zorganizowawszy dobrze produkcję, produkuje wysokiej jakości trwałe masło.

Pewną osobiwość Kargapolskiego zakładu stanowi to, że posiada on tylko 2 oddziały wirówkowe i przerabia w zasadzie mleko.

Jak i inni przodujący wytwórcy masła, mistrz wraz ze swoją brygadą uporczywie walczy o podwyższenie jakości mleka. Na równi z przedsięwzięciem innych środków zakład wydaje ulotkę humorystyczną, w której poddaje się krytyce niedbałe osoby zajęte przy przeprowadzaniu zbiorów mleka.

Odpowiednie rozplanowanie doprowadzenia surowca zabezpiecza odwirowywanie mleka oraz pasteryzację śmietanki w sposób ciągły. Wszystkich tych operacji dokonuje się prawidłowo i szybko, co gwarantuje zachowanie jakości mleka i śmietanki.

Przyrządzanie zakwasu i ukwaszanie śmietanki. Mleko do przyrządzania zakwasu jest dostarczane z położonego w pobliżu kołchoza zaraz po wydojeniu (udój poranny); ma ono czysty i przyjemny smak.

Zakwas sporządza się z mleka pełnego, które pasteryzują w temperaturze 92 — 94° w przeciągu 30 minut, następnie chłodzą do 25 — 26° i zakwaszają 5‰ zakwasu. Stosuje się dwurzędowy sposób przyrządzania zakwasu — oddzielnie sporządza się zakwas podstawowy i oddzielnie roboczy.

Po utworzeniu się skrzepu zakwas przetrzymują w temperaturze 16 — 18° w przeciągu kilku godzin, po czym

ochładzają do temperatury 4 — 6° i zostawiają w tych warunkach do użytkowania. Kwasowość gotowego zakwasu stanowi 105 — 110° T. Zakwas ma równy, ścisły skrępek i posiada czysty, przyjemny smak oraz aromat.

Śmietankę pasteryzują w temperaturze 92°. Po wyjściu z chłodziarki śmietanka ma temperaturę — 11° i ochładza się ją w wannie, służącej do dojrzewania śmietanki, do temperatury 8 — 9°, po czym przetrzymuje do wieczora, a następnie podgrzewa do 120° i zakwasza 5‰ zakwasu. Ukwaszanie trwa 12 — 14 godzin.

Kwasowość beztłuszczowej masy śmietanki waha się w granicach od 40 do 45° T.

Zbijanie masła i jego obróbka. Zbijanie śmietanki, przemywanie, solenie i obróbka masła jest dokonywane według istniejącej instrukcji. Masło przemywa się jeden raz, po uprzednim nawilżeniu ziarn masła, solenia dokonuje się suchą solą. Obróbkę prowadzi się do połowy głównego okresu przy zamkniętym otworze i kranie (zawartość wody w przybliżeniu 14,8‰), a po dodaniu wody obróbka jest prowadzona dalej przy zamkniętym otworze i kranie do całkowitego wrobienia wody i dobrego jej rozprowadzenia, to jest dopóki masło nie zacznie przylegać do wałców i ścianek masielnicy. Mistrz produkuje zawsze „suche” masło, w którego przekroju przy naciskaniu nie widać nawet śladów wilgoci.

W roku bieżącym A. P. Jeremiejew masło z całej produkcji wyprodukował w gatunku „ekstra”. W masle, wyprodukowanym w lipcu 1947 roku, po upływie 2 lat i 3 miesięcy nastąpiło obniżenie oceny smaku i zapachu wszystkiego o 1,6 stopnia oceniającego i przez większość ekspertów było ocenione jako gatunku „ekstra”.

W zbadanych zakładach kultura sanitarna stoi wysoko, wszyscy robotnicy rozumieją jej znaczenie dla osiągnięcia produkcji wysokiej jakości.

Mikrobiologiczna kontrola wyrobu masła, przeprowadzona w Biełozierskim, Kargapolskim i Menszczykowskim zakładach, wykazała czystość mleka i śmietanki pod względem bakteryjnym zarówno przy dostarczeniu do zakładu, jak i w czasie procesu przeróbki. Widać to z tablicy.

Nazwa Zakładu	Próba na reduktozy Mleko i śmietanka w chwili dostarczenia do zakładu	Liczba bakterii (tys) w 1 ml				Zakwas (preparat mikroskopowy)	Powietrze	
		Śmietanka po pasteryzacji	Śmietanka z wanny przed zakwaszeniem	Ukwaszona śmietanka z masielnicy	Masło		W oddziale maślarskim	W przechowalni masła
Biełozierski	powyżej 5,5 godzin	1,4	3,2	1.200.000	6.200	Obecność komórek bakterii kwasu mlekowego. brak postronnej mikroflory	czyste	czyste
Kargapolski	powyżej 5,5 godzin	1,1	2,3	770.000	2.300	to samo	to samo	to samo
Menszczykowski	powyżej 5,5 godzin	0,5		980.000	4.900	to samo	to samo	to samo

Mleko i śmietanka na podstawie próby na reduktozy były zaliczone do 1 klasy (odbarwienie następowało po upływie z górą 5,5 godzin).

Pasteryzacja, stosowana w omawianych zakładach (temperatura około 90°), zabezpiecza zniszczenie podstawowej masy bakterii, znajdujących się w surowej śmietance.

Po pasteryzacji śmietanka zawiera wszystkiego setki lub kilka tysięcy bakterii w 1 ml (zamiast setek tysięcy istniejących przed pasteryzacją).

Pod względem bakteryjnym śmietankę pasteryzowaną należy uważać jako dobrą. W procesie przechodzenia śmietanki z chłodziarki do wanny, w której następuje dojrzewanie śmietanki, i przetrzymania w niej do czasu zakwaszenia nie następuje znaczne zanieczyszczenie mikroflorą na skutek zetknięcia się śmietanki z aparaturą. Zwiększenie (2 — 3-krotne) liczby bakterii w śmietance, znajdujących się w wannie, w której następuje dojrzewanie śmietanki, przed jej zakwaszeniem, jest uważane za nieznaczne.

Mikroskopowe zbadanie zakwasów stwierdziło ich całkowitą czystość bakteryjną. Pod mikroskopem były widoczne tylko komórki bakterii kwasu mlekowego, postronnej mikroflory nie było w zakwasach wszystkich zakładów.

Ukwaszona śmietanka zawiera setki milionów bakterii w 1 ml. Ta mikroflora prawie w całości należy do pożytecznych bakterii kwasu mlekowego, wywołujących ukwaszenie śmietanki. Tak wielkie ilości bakterii kwasu mlekowego w śmietance objaśnia się zastosowaniem metody długotrwałego ukwaszania.

Świeże masło zawiera miliony bakterii w 1 ml, co odpowiada masłu wyprodukowanemu z kwaśnej śmietanki. Mikroflora w świeżym maśle wszystkich zakładów jest w zasadzie reprezentowana bakteriami kwasu mlekowego.

Przytoczone dane kontroli mikrobiologicznej wskazują, że w Biełozierskim, Kargapolskim i Menszczykowskim zakładach są zachowane warunki higieniczne, niezbędne przy wyrobie masła.

Z tego krótkiego przeglądu pracy trzech przodujących mistrzów maślarskich w Kurgańskim truście można wysnuć niżej podane podstawowe wnioski. Produkcji wysokiej jakości masła, trwałego przy długim przechowywaniu sprzyja:

- 1) aktywna walka o jakość mleka i śmietanki,
- 2) prawidłowa pasteryzacja śmietanki,
- 3) dokładne przygotowanie zakwasu,
- 4) obróbka masła, dopóki nie stanie się ono suchym,
- 5) zachowanie sanitarno-higienicznego porządku zwłaszcza w stosunku do aparatury, stykającej się ze śmietanką po jej pasteryzacji, dokładne oczyszczanie masielnicy.

Specjalnie należy podkreślić, że mistrzowie wskazanych zakładów przeprowadzają dokładną obróbkę masła, przerywając ją dopiero wówczas, gdy masło zacznie przylegać do walców i ścianek masielnicy. Przy takiej obróbce kropelki wilgoci w maśle są bardzo małe, a im więcej jest rozdrobiona wilgoć w maśle, tym ono jest trwalsze, ponieważ w tych warunkach są ograniczone możliwości rozwoju procesów bakteryjnych. Jednocześnie mistrzowie nie dopuszczają do zanieczyszczenia konsystencji, co może mieć miejsce przy nieumiejętnej obróbce. O znaczeniu obróbki masła dla osiągnięcia jego trwałości szczegółowo podano w artykule A. J. Żółtakowa „Jakość obróbki masła i jego trwałość” („Przemysł mleczarski” nr 6, 1949 r.).

Przeprowadzone badanie wykazało, że dla otrzymania wysokiej jakości masła, trwałego przy przechowywaniu, nie trzeba stosować specjalnych metod. Mistrzowie towarzysze Nieupokojew, Machańko, Jeremiejew są patriotami sowieckimi, kochającymi swój zawód i oddającymi wszystkie swe siły produkcji. W swej pracy praktycznej wykorzystują oni osiągnięcia nauki, łącząc je z dokładnym wykonywaniem instrukcji, dotyczących wyrobu masła, ścisłym zachowaniem sanitarno-higienicznego porządku i stałą walką o jakość surowca. Na tych przodujących ludziach winni wzorować się wszyscy maślarze.

Nam zdaje się, że trusty przemysłu maślarskiego winny

organizować planową pracę na podstawie wypowiedzi mistrzów, wytwarzających trwale masło wysokiej jakości.

Z każdego zakładu cztery razy rocznie (na wiosnę, latem, jesienią i zimą) pobiera się próbki masła i przechowuje w ciągu roku w niskich temperaturach (w zwykłych warunkach długotrwałego przechowywania). Różne okresy pobrania próbek ustala się w tym celu, ażeby uwzględnić różne warunki utrzymania i karmienia bydła mlecznego, a znaczy się i różne w swej fizykochemicznej charakterystyce mleko, służące do wyrobu masła.

Pobrane próbki masła poddaje się organoleptycznej ocenie przy zapadnięciu decyzji o ich przechowywaniu, a potem co trzy miesiące. Przy pierwszej ekspertyzie przeprowadza się badania, wymagane standartem. Na podstawie materiałów ekspertyz w końcu roku określa się zakłady, dające trwale masło wysokiej jakości.

Metody pracy lepszych mistrzów potwierdzają, że istniejąca instrukcja, dotycząca wyrobu masła, winna być przejrzana. Należy dokładnie poznać doświadczenie przodujących mistrzów, wyrabiających trwale masło wysokiej jakości, uogólnić je i wszystko najbardziej cenne z niego wnieść do instrukcji, w ten sposób czyniąc je obowiązującym dla wszystkich maślarzy.

(„Mołocznaja Promyslnost” 1949 r. nr 12).

N. F. Solowjew:

Cenne poczynanie podchwycono

Wezwanie mieszkańców Moskwy, dotyczące polepszenia wykorzystania podstawowych środków, zostało już podchwyczone przez szereg przedsiębiorstw.

Kolektyw racjonalizatorów farbiarsko - wykończalniczej fabryki Orderu Lenina Rodnikowskiego kombinatu „Bolszewik”, z inicjatywy zarządzającego fabryką, A. A. Griaznowa, i naczelnika oddziału barwienia czernią anilinową, I. W. Tichomirowa, pracuje nad rozwiązaniem zadania przyspieszenia procesu barwienia czernią anilinową przez rekonstrukcję dojrzewalnika. Wyżej wymienieni prowadzą pracę w celu zwiększenia wydajności dojrzewalnika. W tym celu zwiększyli oni w aparacie liczbę przyrządów ogrzewających, postawili dodatkowo 8 baterii oraz 16 płyt, jak również doprowadzili podmuch powietrza gorącego o temperaturze około 100°. Ażeby zabezpieczyć dobro chromowania, dojrzewalnik i dwie maszyny do chromowania zostały złączone w jeden zespół. Wskazane zabiegi zwiększyły wydajność dojrzewalnika w przybliżeniu 4-krotnie, to jest zamiast czterech sztuk materiału w jedną godzinę na transporter osiągnięto 15 — 16 sztuk materiału.

Lecz na tym racjonalizatorzy nie poprzestali i pracują nadal nad zwiększeniem liczby baterii i płyt. Racjonalizatorzy chcą osiągnąć zwiększenie wydajności aparatu do 20 sztuk materiału na godzinę i na transporter przy zachowaniu wysokiej dobroci barwienia czernią anilinową. Przeprowadzone doświadczenia całkowicie potwierdziły możliwość takiego zwiększenia wydajności.

(„Tekstilnaja Promyslnost” 1949 r. nr 12).

Traktory z napędem elektrycznym w Związku Radzieckim

Inżynierowie radzieccy rozwiązali konstrukcję traktorów o napędzie elektrycznym. Traktory te będą mogły odegrać poważną rolę w gospodarstwie rolnym, gdzie w pobliżu znajdują się przewody elektryczne.

Próbny traktor posiada 2 silniki elektryczne, z których jeden służy do poruszania się traktoru, drugi zaś napędza bęben z kablem doprowadzającym prąd sieci.

(„Technická Práce” IV/4 str. 65).

Zabezpieczenie ręcznej wiertarki

Przez niezamierzone upuszczenie elektrycznej wiertarki ręcznej lub przez spadające na nią przedmioty następuje często pęknięcie jej osłony, wymagające naprawy, lub też wiertarka ulega takiemu uszkodzeniu, że nie nadaje się zupełnie do dalszego użytku. Jeszcze częściej są w tych przypadkach narażone słabsze od wiertarki a zamocowane w niej wiertła, które nawet przy nieostrożnym układaniu wiertarki na miejsce mogą ulec zgięciu lub złamaniu. W tych przypadkach wiertarkę ręczną zabezpiecza stożkowa pochwa, która może być wykonana we własnym zakresie i która mając w dole otwór o średnicy obsady wiertła, może być przymocowana do stołu roboczego za pomocą uchwyty śrubowego, przyspawanego lub przynitowanego do pochwy. Wstawioną w pochwę wiertarkę ręczną można przy tym wygodnie ująć za rękojeść, co nie jest możliwe w przypadku jej zawieszenia za pomocą rękojeści. Jeszcze dogodniejsze jest zawieszenie wiertarki ręcznej przy jej wyrównoważeniu za pomocą sprężyny lub przeciwwagi z włączonym hamulcem ciernym.

(„Fertigungstechnik” 1949 r. nr 9).

Rower z napędem przedniego koła

Ciekawą nową konstrukcją, umożliwiającą budowę zupełnie nowego typu roweru, stanowi napęd przedniego koła roweru. Według wynalazku działanie pociągowe ramion jest przenoszone na przednie koło za pomocą dwóch ruchomych drążków, przy czym drążki te służą jednocześnie do sterowania rowerem. Dzięki temu nowemu rodzajowi napędu przedniego koła roweru, jazda na rowerze jest obecnie umożliwiona również i osobom z okaleczonymi nogami.

Bezdełkowa opona koła rowerowego

Pewnemu technikowi w Saksonii udało się skonstruować taką bezdełkową oponę koła rowerowego, która ze względu na elastyczność i właściwości przy jeździe, jest zbliżona do znanych opon z dełkami. Bezdełkowa opona koła rowerowego jest wykonana z gumowego pasma, w którym według wynalazku wydrążenia są tak rozmieszczone i wykonane, że powierzchnia bieżna opony wykazuje podatność, jaka ma miejsce przy oponie z dełką. Pasma gumowe zostaje nałożone i przytrzymywane na dzwonach kół za pomocą prostego niezawodnego przyrządu, który w każdej chwili może być odłączony. Nowego rodzaju bezdełkowe opony są również odpowiednie do dużych i szybkich pojazdów.

Nowego rodzaju krzesło składane do kin, teatrów i pomieszczeń na zebrania

Ze względu na swą oryginalność winna zwrócić uwagę nowa konstrukcja krzesła składanego. W tym krześle składanym są usunięte wady, które posiadają krzesła składane, obecnie używane w kinach, teatrach i pomieszczeniach na zebrania. W tej nowej konstrukcji każde krzesło przede wszystkim stanowi oddzielną całość jako krzesło z czterema nogami, podczas gdy w krzesłach składanych w starym wykonaniu jest ogólnie rozpowszechniona konstrukcja, w której większa liczba siedzeń, zaopatrzonych tylko w dwie nogi wsporcze, była skojarzona w jeden wydłużony zespół, w którym nadto jeszcze dwa sąsiednie siedzenia miały te same oparcia ramion lub te same poręcze boczne. Inna przewaga nowego krzesła składanego polega na tym, że w nim nie jest opuszczone tylko siedzenie, jak to jest w krzesłach składanych starej konstrukcji. Nowe krzesło składane jest raczej tak wykonane, że po podniesieniu siedzenia, krzesło składa się samo w sobie przez obrócenie wokół osi poziomej, a złożone stanowi stojący płaski pa-

kiet. Ta pomysłowa nowa konstrukcja umożliwia ustawienie krzesel w ten sposób, że po ich złożeniu szeregi siedzeniowe zostają całkowicie zlikwidowane i przez to powstają szerokie przejścia, przebiegające prostopadle do poprzecznie istniejących szeregów siedzeń i umożliwiające szybkie opuszczenie pomieszczenia. Również w zastosowaniu jako krzesło pokładowe na statkach wydaje się nowe krzesło składane odpowiednie. W razie nieużywania pozwala ono bez zajmowania miejsca na takie złożenie względem burty, że nie stanowi przeszkody zarówno przy oczyszczaniu statku, jak i w innych okolicznościach.

Pozaczerwone promienie w hodowli drobiu

Pozaczerwone promienie w hodowli drobiu znajdują od pewnego czasu zastosowanie przy hodowli piskląt. Według opinii Państwowego Instytutu do hodowli drobiu w Beekbergen, osiąga się przez naświetlanie promieniami pozaczerwonymi lepsze rezultaty, niż w dotychczasowych wylęgarniach.

Nowego rodzaju ogrzewacz promieniami pozaczerwonymi

Nowego rodzaju ogrzewacz promieniami pozaczerwonymi, który jest wykonany z załączanej pod napięciem siatki z drutu aluminiowego, nakrytej płytą szkianą, i który ogrzewa pomieszczenia przez wysyłanie promieni pozaczerwonych, skonstruowali amerykańscy technicy. Ażeby ogrzać pokój mieszkalny normalnej wielkości, używa się tylko dwu takich aparatów, w których wydzielane ciepło jest regulowane automatycznie termostatami. Jak informują, do utrzymania średniej temperatury pokojowej wystarcza okres palenia ogrzewacza przez 15 sekund na minutę.

Elektryczna narkoza

W neurologicznym szpitalu w Bristolu opracowano i wypróbowano nową metodę, polegającą na stosowaniu elektrycznych impulsów. Doświadczenia wykazały, że zwierzęta można wprowadzać w stan utraty świadomości oraz w stan uśpienia, w czasie którego można przeprowadzać na nich operacje.

Nową elektryczną metodę zamierza się wypróbować na ludziach. Zaleta tej metody polega na tym, że pacjent w każdym czasie, a przede wszystkim zaraz po operacji, może być przebudzony gdy tylko operator wstrzyma doprowadzenie elektrycznych impulsów. Nieprzyjemne objawy występujące po zwykłych narkozach nie zachodzą w tym przypadku.

Sztuczna krew

W szwedzkich szpitalach stosuje się często do transfuzji krwi fabrycznie otrzymany preparat „Dextran”. Preparat ten, sporządzany z wysokocząsteczkowych węglowodanów, służy jako środek zastępczy osocza krwi, a ma tę wielką zaletę, że jest niezależny od grupy krwi.

Guma krzemowa

Czasopismo „Fortune” donosi, że w zakresie chemii udało się ze związków krzemowych otrzymać gumę.

Dotyczy to nie jakiegoś sztucznego tworzywa, lecz produktu takiego, jak szkło, azbest lub kwarc.

Nowe badania naukowe idą stale w kierunku otrzymywania na drodze syntetycznej rzadkich naturalnych produktów. Dotychczasowa produkcja gumy uzależniona była od olbrzymich lasów, posiadających drzewa gumowe, lub od plantacji drzew gumowych. Ta zależność jest niewygodna. W przeciwieństwie do sztucznych tworzyw, produk-

tów chemii organicznej, chemii węgla, punktem wyjściowym nowych produktów są surowce nieorganiczne. Część cząsteczki produktu krzemowego składa się z łańcucha atomów krzemu i tlenu, zaś cząsteczka tworzywa sztucznego z podobnego układu atomów węgla.

Do rozerwania cząsteczki produktu krzemowego potrzeba o wiele większej energii, niż do rozerwania wiązania węglowego. Następstwem tego jest wielka trwałość i wytrzymałość na ciepło produktów krzemowych.

Atomy krzemu związane są również z grupami organicznymi, które nadają produktom „zmiękczających” właściwości. Gumę krzemową stosowano początkowo do uszczelnień reflektorów, narażonych na wysokie i niskie temperatury. Jest ona równocześnie elastyczna oraz trwała i odporna na temperaturę.

Guma silikonowa, jak nazywany jest produkt gotowy, wytrzymuje bez szkody temperaturę między -40° a $+300^{\circ}$. Stosuje się ją przeto także w samolotach, do lotniczych motorów, jak np. do węzów gumowych, do izolacji drutu, kabli, taśm i uszczelnień.

Nowy materiał jest równocześnie odporny na olej, elektryczność, ozon i światło ultrafioletowe. Mimo to wytrzymałość mechaniczna nowej gumy jest ograniczona, tak że nie daje się ona zastosować do opon samochodowych lub technicznych wyrobów gumowych. Cena jej jest jeszcze dość wysoka.

Żywica silikonowa służyć może również jako podstawowy surowiec do produkcji lakierów. Dotyczy to lakierów, które mają być odporne na wysokie temperatury. Metale powleczone takim lakierem mogą być bez obawy ogrzewane do temperatury czerwonego żaru, przy czym powłoka lakieru nie traci koloru i nie odpada. Jest on przeto bardzo przydatny w użyciu przy piecach i paleniskach oraz do samochodów, naczyń kuchennych, lodówek i urządzeń szpitalnych. W postaci bardzo cienkiej powłoki na szkłe, wyrobach ceramicznych lub papierze nadaje przedmiotom wodoodpornych właściwości.

Guma krzemowa ma przeto przyszłość, której dziś jeszcze nie da się ocenić.

(„D. E. P. nr 1/1949).

OGŁOSZENIA

Jest do odstąpienia patent względnie do udzielenia licencja Pat. nr 27664 — fa „Société Anonyme Adolphe Saurer”, Arbon (Szwajcaria) p.t. „Urządzenie regulacyjne do nastawiania chwili wtrysku paliwa za pomocą serwowatoru do wtryskowych silników spalinowych”.

Wiadomość:
Rzecznik Patentowy
mgr Andrzej Au
Poznań, ul. Wojskowa 19

Jest do odstąpienia patent, względnie do udzielenia licencja Pat. nr 27668 — fa „Société Anonyme Adolphe Saurer”, Arbon (Szwajcaria) p.t. „Czterosuwowy wtryskowy silnik spalinowy”.

Wiadomość:
Rzecznik Patentowy
mgr Andrzej Au
Poznań, ul. Wojskowa 19

Są do odstąpienia patenty względnie do udzielenia licencje: patent nr 33311 p.t. „Wał korbowy”, patent nr 33506 p.t. „Suwak zwłaszcza do bezzaworowych silników spalinowych”, ob. inż. Zbigniew de Mezer, Poznań.

Wiadomość:
Rzecznik Patentowy
mgr Andrzej Au
Poznań, ul. Wojskowa 19
Tel. 72-74

Jest do odstąpienia patent względnie do udzielenia licencja z patentu polskiego nr 31634 p.t. „Urządzenie do zabierania, przenoszenia, układania i doprowadzania papierosów lub podobnych przedmiotów do opakowań, np. paczek”, p. Vladimir Dmitrijevic Popov, Praga (Czechosłowacja).

Wiadomość:
Rzecznik Patentowy
mgr Andrzej Au
Poznań, ul. Wojskowa 19
Tel. 72-74

BIBLIOTEKA
MIASTA PALENIOWO

Jest do odstąpienia patent, wzgl. do udzielenia licencja z patentu polskiego nr. 28118, wł. Ivar Wallquist w Karlstadt, Szwecja, na „Sposób oczyszczania cieczy/ i urządzenie do wykonywania tego sposobu”.

Wiadomość:

Dr. Stefan Bolland adwokat
Kraków, ul. Retoryka 14,
tel. 576-45.

Jest do odstąpienia patent, względnie do udzielenia licencja z patentu polskiego nr 30.475, wł. N. V. Exploitatie Maatschappij Voor Chemische Uitvindingen w Wassenaar, Holandia, na „Sposób obróbki łądyg roślin tykowych i urządzenie do wykonywania tego sposobu”.

Wiadomość:

Dr. Stefan Bolland adwokat
Kraków, ul. Retoryka 14,
tel. 576-45.

Jest do odstąpienia patent, lub licencja z patentu polskiego Nr 27552, firmy Vanadium Corporation of America w New Yorku (Stany Zjednoczone Ameryki), p.t. „Sposób ekstrakcji wanadu z materiału wanadonośnego”.

Wiadomość:

Inż. dypl. W. Zakrzewski
Rzecznik Patentowy
Warszawa, Lwowska 4 m. 21

Jest do odstąpienia patent względnie do udzielenia licencja pat. nr 31234 — fa „Société Anonyme Adolphe Saurer”, Arbon (Szwajcaria) p.t. „Tuleja chłodząca dyszę wtryskową silników spalinowych”.

Wiadomość:

Rzecznik Patentowy
mgr Andrzej Au
Poznań, ul. Wojskowa 19

Jest do odstąpienia patent względnie do udzielenia licencja pat. nr 32436 — fa „Société Anonyme Adolphe Saurer”, Arbon (Szwajcaria) p.t. „Wtryskowy silnik spalinowy”.

Wiadomość:

Rzecznik Patentowy
mgr Andrzej Au
Poznań, ul. Wojskowa 19

Jest do odstąpienia patent względnie licencja z pat. nr. 33201 — inż. Karol Bryjak, Kraków, Polska p.t. „Kocioł do centralnego ogrzewania”.

Wiadomość:

Wanda Bryjak
Kraków, Al. 29 Listopada 75-m. 4a.

Jest do odstąpienia patent względnie licencja z patentu polskiego nr 33233 firmy Lonza Elektrizitätswerke und Chemische Fabriken Aktiengesellschaft w Bazylei p.t. „Sposób wytwarzania ubogiej w wodę ziarnistej saletry wapniowej”.

Wiadomość:

Inż. Jerzy Hanke
Rzecznik Patentowy
Warszawa 33, ul. Styki 25 m. 7

Jest do odstąpienia patent względnie do udzielenia licencja z pat. nr 32546 — fa „Chinoin gyogyszer es vegyeszeti termekek' gyara r.t. (Dr. Kereszty & Dr Wolf), Ujpest (Węgry) p.t. „Sposób wytwarzania pochodnych estradiolu”.

Wiadomość:

Rzecznik Patentowy
mgr Andrzej Au
Poznań, ul. Wojskowa 19
Tel. 72-74

Jest do odstąpienia patent lub do udzielenia licencja z patentu polskiego nr 31344, firmy Compagnie Generale d'Electro-Ceramique, Paryż (Francja), p.t. „Sztynny izolator olejowy”.

Wiadomość:

Inż. dypl. W. Zakrzewski
Rzecznik Patentowy
Warszawa, Lwowska 4 m. 21

Jest do odstąpienia patent względnie do udzielenia licencja pat. nr. 27807, fa Chinoin gyogyszer es vegyeszeti termekek' gyara r.t. (Dr. Kereszty & Dr Wolf), Ujpest (Węgry) p.t. „Sposób wytwarzania wielosy pochodnych trójfenylometanu”.

Wiadomość:

Rzecznik Patentowy
mgr Andrzej Au
Poznań, ul. Wojskowa 19
Tel. 72-74

Jest do odstąpienia patent lub licencja z patentu polskiego nr 33306 firmy Tibor Holzer w Zürichu (Szwajcaria) p.t. „Sposób wytwarzania artykułów formowanych przy pomocy lignoglutenu otrzymywanego z ługu posulfitowego oraz protein”.

Wiadomość:

inż. Leon Skarżeński
Rzecznik Patentowy
Kraków, Gen. Świerczewskiego 21
Tel. 561-46.

Są do odstąpienia dwa patenty polskie firmy Aktiebolaget Svenska Kullagerfabriken, Göteborg, lub do udzielenia licencji z nich: a mianowicie:

1) patent nr 33265, udziel. 21. 1. 1947 „Walcarka”,
2) patent nr 33340, udziel. 30. VIII. 1947 „połączenie śrubowe mocno obciążone, w którego skład wchodzi nieodejmowalne urządzenie ułatwiające dokręcanie nakrętek np. w walcarkach, lub również urządzenie dające się odejmować od połączenia śrubowego”.

Wiadomość:

Inż. Stig Zetterlund,
Warszawa, ul. Wilcza 60 m. 19

PRENUMERATA wynosi: rocznie Zł. 1.000.—, półrocznie— Zł. 500.— Zeszyt pojedynczy Zł. 200.—
CENA OGŁOSZEŃ: po tekście oraz na 3 i 4 str. okładki zł. 50.— od wiersza 1 mm szpalty redakcyjnej.

KONTO czekowe w P. K. O. nr. I-3577 „Urząd Patentowy Rz. P.”

WYDAWNICTWO URZĘDU PATENTOWEGO RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Redakcja i Administracja: Urząd Patentowy Rz. P., Warszawa, Al. Niepodległości 188/192, Tel 8-20-92.